

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

Bestseller

2
Roman
Bir Arada

DEBBIE MACOMBER

İnat ve Gurur Altın Nehir

USA TODAY bestselling author

HQN BS 2014/12

Bestseller

"Dünyaca ünlü yazarların
aşk dolu en sevilen eserleri..."

DEBBIE MACOMBER

İnat ve Gurur

Dr. Jane, kocası Cal Patterson ve iki çocuğuyla, Teksas'ın dedikoduyu çok seven küçük kasabası Promise'de mutlu bir aile kurmuştu. Çok güzel ama tehlikeli bir kadın olan Nicole Nelson'ın kasabaya döndüğü günlerde, Jane kısa bir süreliğine kasabadan ayrılır ve geri döndüğünde de, duyduğu dedikodular yüzünden kocasına olan güvenini kaybederek, evliliğini bitirme kararı alır.

Son derece gururlu biri olan Cal ise, karısına hiç itiraz etmeden onun bu kararını kabul eder.

İnat ve gurur, her ikisini de esir almıştır.

Altın Nehir

Nişanlısı tarafından terk edilen Caroline Myers, teyzelerinin hediye ettiği bir geziye çıktığını sanarak, kendini Alaska'da son derece sıra dışı bir kasabada bulur. Ancak teyzelerin asıl niyeti çöpçatanlıktır ve planları, Caroline'in mektupla gelen bir eş olarak, Noel akşamını yakışıklı Paul Trevor'ın evinde geçirmesidir.

ISSN 2148-2063

HARLEQUIN®

Bestseller

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 11,90 TL / Kıbrıs: 15,90 TL Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> HQN BS 2014/12

ROMANIN KAHRAMANLARI

Cal Patterson

Genç, yakışıklı Kovboy

Jane Patterson

Cal'ın doktor karısı

Paul ve Mary Ann

Jane ve Cal'ın çocukları

Glen ve Ellie Patterson

Cal'ın erkek kardeşi ve karısı

Phil Patterson

Cal ile Glen'in babası.

Stephanie ve Harry Dickinson

Jane'in annesi ve babası

Derek Dickinson

Jane'in erkek kardeşi.

Dovie ve Frank Hennessey

Jane'in arkadaşı ve eski şerif olan kocası

Jennifer Healy

Cal'ın eski nişanlısı.

Nicole Nelson

Jennifer'in arkadaşı

Wade Mc Millen

Kasabanın papazı

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

CAL PETTERSON karısının bu işe çok kızacağını biliyordu. Ama geleneksel Güz Şenlikleri'nde rodeo yarışmalarına katılmak, Jane'in asık suratını çekmeye değerdii.

Azgın bir boğanın üzerinde olmak onu her zaman heyecanlandırırdı. Hele bu bir geleneksel yarışmada olursa paha biçilemez bir adrenalin yoğunluğu anlamına gelirdi. Boğalardan aldığı zevki yaban atlarından ya da kement yarışmalarından alamıyordu. Bir tonluk bir boğayı dizginlemeye çalışırken geçen sekiz saniye, hatta bazen daha da fazlası, tehlike doluydu. Hissettiği bu gerilimi dünyalara değişmezdi. Vahşi bir hayvanı kontrol altında tutabilmenin verdiği zevki dünyada çok az kişi tadabilirdi. Cal, bunu bir zafer elde etmek ya da bir kupa kazanmak için yapmıyordu. Gerçi şansı yaver gidip birinci gelirse isminin rodeo alanında anons edilmesi hoşuna giderdi ancak onu çeken boğa ile arasındaki düelloydur. Riskli bir düello. Jane asla bunu anlayamazdı. Şehirde büyümüş ve tıp eğitimi almıştı. Rodeoyu tehlike olarak görüyor ve onaylamıyordu. Onun gözünde tamamen gereksiz bir riskti. Evet, bu kategoriye sokuyordu. Cal, ona defalarca rodeo yarışmasına girmenin kendisi için ne ifade ettiğini anlatmaya çalışmış fakat bir türlü başarılı olamamıştı. Karısının haklı olduğu taraflar yok değildi. Bir kaç yıl önce, yine bir yarışmada boğanın üzerinden düşmüş ve bir kaburgasını kırmıştı. Acı dolu birkaç haftaya mal olmuştu bu ona. Unutulacak gibi bir şey değildi. Jane o zaman da çok kızmıştı. Şimdi de kızacaktı ama henüz ortada işlenmiş bir suç yoktu.

Başını kaldırıp önünde tribünleri tırmanan karısını süzdü. Üç yaşındaki oğulları Paul'un bir elini düşmemesi için sıkıca tutmuştu. Cal'ın kucığında on sekiz aylık kızları Mary Ann vardı. Bebek uyuyordu. Ailece tribünlere yerleştikten sonra arenada diğer yarışmacıların arasına karışmak için sabırsızdı. Jane birkaç dakika içinde programa bakacak ve adını yarışmacılar arasında görecekti. Kıyamet kopması çok yakındı. Derin bir of çekti. Erkek kardeşi ve karısıyla buluşacaklardı. Onların biraz erken gelmesi, çıkacak kıyametin derecesini azaltabilirdi.

"Glen ve Ellie ile burada buluşacaktık, değil mi?" diye Jane sordu. Küçük kızlarının uyanmaması için fısıldayarak konuşuyordu. Bebek sapsarı saçlarıyla, başını babasının göğsüne yaslamış, uyumaya devam ediyordu. Bir başparmağını emiyordu. Bu melek gibi huzurlu uyku hâli, normal zamanlardaki enerjik hâllerinden çok farklıydı.

"Neredeyse gelirler." Cal, Mary Ann'i annesine verirken cevapladı.

Sürekli ilgi bekleyen iki çocuğa bakmak ayrıca çiftlik evinin günlük işleriyle uğraşmak kolay değildi. Jane bu nedenle çalıştığı klinikteki iş saatlerini epey azaltmak zorunda kalmıştı. Cal, karısının klinikte geçirdiği zamanlardan hoşlandığını ve bunu her geçen gün daha fazla özlediğini biliyordu. Ancak kadın bugüne kadar hiç şikâyet etmemişti. Ailesine bu kadar düşkün bir kadınla evli olduğu için kendisini şanslı bir adam olarak görüyordu. Çocuklar okula başlayınca Jane yine işine dönecekti fakat şu an için hayatlarının odak noktası çocukları Paul ve Mary Ann di.

Tam bu sırada Jane rodeo yarışları programına bakıyordu. Cal karısının vereceği tepkiyi tahmin ederek gerildi. Ve gerilmekte haklıydı. Bir çılgılık, bir feryat duyuldu. Jane ayağa fırlamıştı.

"Cal Patterson, bunu yapamazsın!" Gözleri yerinden fırlamışçasına kocasına bakıyordu. Bir cevap gelmeyince umutla tekrar bağırdı.

"Cal?"

Cal'ın söyleyeceği şeyler, daha önce defalarca söylediği şeylerden farklı olmayacaktı. Yeni bir bahane üretmeyi düşündü ama bulamadı. Balsa bile işe yaramayacaktı. Karısının yatışması imkânsız gibi görünüyordu.

"Yarışlara mı kaydoldun?" Bir çılgılık daha geldi.

"Tatlım, biraz dinler misin?"

"Delirdin mi sen? Daha önce sakatlandın. Yine sakatlanmayacağını nereden biliyorsun?"

"Lütfen sakın ol."

Jane kucığındaki Mary Ann'i kendine doğru çekti. Paul kaşlarını çatmış, şaşkın şaşkın anne ve babasına bakıyordu. Karısı hareketlenince Cal olay çıkarmaması için yavaşça sordu.

“Nereye gidiyorsun?”

“İzlemek istemiyorum.”

“Ama sevgilim...”

Karısı sert bir bakış attı. “Bana sevgilim deme.”

Cal da ayağa kalktı. Biraz ferahlamıştı. Çünkü Glen ve Ellie dar sıra aralarından yanlarına doğru geliyorlardı.

Glen, Cal ve Jane arasında neler olup bittiğini anlamış gibi gülümsüyordu.

“Jane öğrendi, değil mi?”

“Sen biliyor muydun?” Jane’in sesi soğuktu.

Ellie elini Jane’e uzattı. “Ben bilmiyordum. Yeni öğrendim.”

“Jane beni terk ediyor.” Cal ortalığı yumuşatmak için şaka yollu araya girdi. Karısı gereğinden fazla tepki göstermişti. Özellikle üç yaşındaki oğulları babasını yarışırken ilk kez göreceği için bu kadar heyecanla beklerken çıkıp gitmesinin hiç bir anlamı yoktu.

“Tam hak ettiğin gibi,” Jane kucağındaki bebeğini bırakmadan eğilip çantasını aldı.

“Anne?”

“Sen de toplan Paul. Eve gidiyoruz.”

Paul’ün alt dudağı titremeye başlamıştı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Anne ben rodeo izlemek istiyorum.”

Cal atıldı. “Jane bunu konuşmalıyız.”

Paul’ün gözleri umutla anne ve babasının gözleri arasında gidip geliyor-du.

Cal affedilme şansı yakalamıştı. “Tatlım, lütfen.” Affedilmese bile belki bir izin koparabilirdi karısından. Evet, rodeoya katılacağını gizlemişti. Ama niyetini önceden söylese hiç şansı olmayacaktı.

“Paul’ün senin yaralandığını görmesini istemiyorum.”

“Biraz inançlı ol, tamam mı? Yaralanacağımı nereden biliyorsun?”

Jane kaşlarını çatı. Öfkesi sürüyordu.

“Yıllarım boğalar üzerinde geçti. Öyle değil mi Glen.” Kardeşine döndü.

“Hey.” Glen teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Beni karıştıрма ağabey. Bu senin sorunun.”

“Öfkeni anlayabiliyorum, Jane.” Ellie, Jane’in yanındaydı. “Bende ol-sam aynı tepkiyi gösterirdim.”

İki kadının dayanışmasına rağmen Cal karısının yumuşamak üzere olduğunu fark etti.

“Bırak Paul biraz rodeo izlesin. Çocuk bütün hafta bunu bekledi. Eğer

beni izlemesini istemiyorsan, bunu anlarım. Boğa yarışması başlamadan dışarı çıkarsınız. İşim bittiğinde orada buluşuruz.”

“Lütfen Anne, rodeo izlemek istiyorum. Hem de çok.” Paul yalvarırcasına annesine bakıyordu. Cal’ın oğlunun sözlerine bir şey eklemesi gerekmiyordu artık. Çocuk annesini ikna etmişti bile.

Jane başını peki anlamında salladıktan sonra isteksizce oturdu.

Cal karısının gözlerine bakarak gülümsedi. “Merak etme, kötü bir şey olmayacak.” Onu sevdiğini, takdir ettiğini anlatmak istiyordu sanki. Yanına oturup bir kolunu genç kadının omzuna attı, sıkıca sarılıp kendine çekti. Jane büyük şehirde doğup büyümüş bir kadındı. Taşra eğlencelerinin ilgisini çekmemesi olağandı ama o da beş yıldır rodeo yarışmalarına katılmamıştı. Kendisini kocasının yerine koyup onun duyduğu heyecanı anlaması gerekirdi. Birden, birazdan bir boğanın üstünde yarışacağını hatırladı. İçinde sanki gök gürlüyordu. Sonra şimşekler çalmaya başlayıverdi. Özlediği bir duyuydu bu.

Jane’in kocasının yaptığı bu hileyi unutmaya niyeti yoktu. Evlenmeden önce bile bu konuları tartışmışlar ve konuyu kapatmışlardı. Ama bunu şimdi yeniden tartışmanın yeri ve zamanı değildi. Dilini tutması gerekiyordu. Dönüp Glen ve Ellie’ye baktı. Onlara imreniyordu. Geceyi gayet iyi planlamışlar, rodeo yarışlarından sonraki dans partisini de düşünüp çocuklarını bakıcıya bırakmışlardı. Aslında o da çocuklarla beraber evde kalmayı tercih ederdi ama bunu kocasına söyleyememişti bile. Nasıl olsa kabul etmeyecek-ti. Belki dans partisi ona göreymiş ama Cal dans etmekten hoşlanmazdı.

Cal diğer amatör yarışmacıların arasına katıldığında Paul başını annesine yaslamış, uyumaya başlamıştı bile. Jane rodeoyu izleyip izlememe konusunda hâlâ kararsızdı. Cal’ın sırası geldiğinde kalkıp gitmeyi düşündü. Gözden uzak olunca belki daha az endişelenirdi. Midesi düğümlendi. Görmese bile kocasının içine girdiği tehlikeyi aklından çıkarması olanak dışıydı.

“Endişeli misin?” Ellie sordu. Sempatik bir tavırla bakıyordu.

Jane başıyla onayladı. “Elbette. Bilmiyorum Cal nasıl yarışacak.”

“Çok heyecanlı olmalı.”

“Evet, buna testosteron deniyor.” Jane hâlâ kocasının boğa üzerinde zıplayıp durmaktan ne zevk aldığını düşünüyordu. Dakikalar geçtikçe sinirleri iyice bozulmuştu. Yarış bitene kadar da düzeleceği yoktu. Cal sağ salim bitirirse tabii.

“Cal ve sen dans partisine kalacak mısınız?”

Jane bunun için üzülüyordu. Geceleri çıkmayı severdi, dansı da. Öyle alışmıştı. Ancak Promise’de bakıcı bulmak kolay değildi. Hele Güz Şenlikleri zamanında iyice zorlaşıyordu. Ayrıca kocası dansa heyesli olmayınca

imkânsız hâle geliyordu. Ellie, Emma Bishop gibi bir bakıcı kızı ayarlamayı becermişti. Çok az kız kabul ederdi böyle bir günde çocuk bakmayı. Bu konuda şanslıydı.

Jane, "Cal çocukları bırakmak istemedi." İçinden başka partilere katılmayı umuyordu. Glen araya girdi. "Sıra Cal da."

"Haydi Cal." Ellie bağırdı. Her şeye rağmen Cal'ın yarışmasından memnun görünüyordu.

Cal anons edildiğinde Jane gözlerini yumdu. Ama kendine hâkim olmuyordu. Yavaşça gözlerini araladı. Kocasını kümes gibi bir ağılda, dev bir boğanın üzerindeydi. Elinde diğer ucu eğere bağlı bir ip vardı. Jane bir eliyle Paul'ü, diğeriyle Mary Ann'i daha sıkı kavradı.

Birden ağılın kapısı açıldı ve bir tonluk azgın boğa hissimla arenaya attı kendini. Aynı anda Glen ve Ellie çılgık çılgılığa ayağa fırladılar. Jane kalkmadı. Sadece çocuklarına sarılmakla yetiniyordu. Sordu.

"Nasıl o?"

"Çok iyi. Çok iyi." Ellie bağırarak cevap verdi ama kalabalığın uğultusundan sesi duyulmuyordu bile. Sürenin bittiğini gösteren zil çaldığında çılgınlar gibi alkışlamaya başladı. "Hâlâ düşmedi. Düşmedi."

Jane başını iki yana salladı. Kocasının o kadar süre o azgın boğanın üzerinde nasıl kalabildiğini düşünüyor ama bulamıyordu.

"Oh be. Bitti, şükürler olsun." Ellie, Jane'in yanına oturdu.

Glen de sonuçtan memnundu. "Kardeşim rodeoda çok yetenekli. Profesyonel bile olabilirdi, eğer ..." Durdu.

Cümleyi Jane bitirdi. "Eğer evli olmasaydı, değil mi?" Ama genç kadın Glen ile aynı fikirde değildi. Cal onunla tanışana kadar yarıştan yarışa koşmuştu. İsteseydi o zamanlar profesyonel olabilirdi. Önünde hiç bir engel yoktu.

Ellie kocasını hafifçe dürttü. "Glen, şuradaki kız kim?" Çit kenarında duran esmer bir kıza bakıyordu.

Glen anlamamıştı. "Hangi kız?"

"Cal ile konuşan, esmer kız."

Jane dönüp o tarafa doğru baktı. Kızı görmüştü. Epey bir mesafe olmasına rağmen bir esmer güzeli olduğunu fark etti. Uzun boylu ve zarıftı. Batı dergilerinin sayfalarında gördüğü blucinli modellere benziyordu. Üzerinde dar bir blucin, kırmızı kovboy çizimleri ve renkli parlak bir gömlek vardı. Kendine güveni dışarıdan kolayca anlaşıyordu. Çapkın bir tavırla koyu renkli, uzun saçlarını arkaya attı. Bu kadın oldukça çekici biriydi. Özellikle erkekler için.

"Tanıdık geliyor bana." Ellie, Glen'e döndü. "Öyle, değil mi?"

“Öyle gibi ama tam çıkaramıyorum.”

Ellie manalı bir şekilde gülümsedi. “Belli ki Cal’a anlatacak çok şeyi var.”

Jane meraklanmıştı. Kız tanıdığı biri değildi. Kıskanç olduğu söylenmezdi ama kocasıyla bu kadar samimi bir şekilde konuşan rodeo prensesinin kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Nereden geliyordu bu yakınlık? Kızın konuşurken yaptığı el hareketleri onun oldukça serbest biri olduğunu gösteriyordu. Bütün bunlara karşı Cal kadını dinlemiyor gibiydi. Akli rodeodaydı belli ki.

Jane kocasının diğer kadınlara ilgi göstermediğini biliyordu. Bu, onu mutlu eden bir şeydi. Tam o sırada Cal takip edildiğini anlamış gibi tribünlere doğru döndü ve kalabalığı gözleriyle taramaya başladı. Jane ile göz göze gelmişlerdi. Gülümseyerek karısına el salladı. Jane hâlâ kızgındı ama Cal’ın gülümseyen yüzüne dayanamazdı. El sallayarak cevap verdi. Sonra da eliyle bir öpücük gönderdi.

Bir saat kadar sonra Cal amatörler yarışmasının kupasını almıştı. Eve dönmeye karar verdiler. Otoparka doğru yöneldiklerinde Mary Ann pusette, Paul aralarında yürüyordu. Yemek çadırının girişine yarışma birincisinin ismini yazmışlardı. Jane hafızasını yokladı. Bu isim yıllar sonra ilk kez Nell Grant değildi. Adam bu yıl yarışmaya katılmamıştı.

Hava kararıyordu. Işıklar yanmaya başladı. Dans pistinin yanından geçerken Cal kolunu karısının omzuna attı. Müzik yeni başlıyordu. Kalabalık pist etrafında toplanmaya başlamıştı. Bazı müzisyenler hazırlık yaparken kemancılar çalmaya başladılar. Jane kendini müziğe kaptırmıştı. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

“Keşke kalsak.”

“Eve dönmeliyiz.” Cal elindeki kupayı havaya kaldırdı. “Pahalıya mal oldu bana. Çok acı çekiyorum.”

“Kaburgan mı yine?”

Genç adamın yüzü acıyla buruşmuştu. “Ders mi vereceksin yine bana?”

“Vermem gerekiyor ama vermeyeceğim. Bu riski biliyordun.”

Cal uzanıp karısını yanağından öptü. “Haklısın, biliyordum.”

Jane’i rahatsız eden kocasının sakatlık riskini bile bile yarışa katılmıyordu. Erkekler bazen ne kadar aptalca kararlar veriyorlardı.

Cal gülümsemeye çalıştı. “Eve dönüyoruz. Ben hazırım. Ya sen?”

Karısı bir şey demedi. Sadece evet anlamında başını salladı. Müzik ve dans gelecek seneye kalmıştı.

Telefonun sesi gecenin sessizliğine bir çılgılık gibi girdiğinde Cal ve Jane uyuyorlardı. Cal birden dikilip radyonun dijital saatine baktı. Arayan numaraya bile bakmaya fırsat bulamadan heyecanla ahizeyi kapdı. Eğer biri gece yarısı saat 3.23 de arıyorsa muhakkak kötü bir şey olmuştu.

“Alo, buyurun?”

“Cal, ben Stephanie.”

Jane’in annesiymiş arayan. Çok kötü bir şeyler olduğu kadının sesinden belliydi. Heyecanla sordu. “Ne oldu?”

Kadın kekeliyordu. “Har... Harry.”

Jane de endişelenmişti. Yatakta doğrulduktan sonra uzanıp başucu lambasını yaktı. Dönüp sordu. “Kim o?”

Kocası eliyle susmasını işaret ediyordu. “Neredesiniz?”

“Hastanedeyiz.” Stephanie telaş içinde, çabuk çabuk konuşuyordu. Güney California’da bir hastanenin adını söyledi. “Harry düştü. Her zaman yaptığı gibi, gece yarısı kalkmış sonra... sonra kayıp düştü.”

“Durumu nasıl? İyi mi?”

“Hayır.” Kayınvalidesinin sesi titriyordu. Bir an durup kendine geldikten sonra devam etti. “Bu nedenle sizi aradım. Kalça kemiği kırılmış. Hem de fena bir kırık. Yatıştırıcı verdiler, sabah erkenden ameliyata alacaklar ama... ama doktorun söylediğine göre ayağa kalkması haftalar alacakmış.”

“Cal?” Jane yarı açık, uykulu gözleriyle bakıyordu. Saçı başı karmakarışık.

“Annen.”

“Babama bir şey mi olmuş?”

Kocası başıyla onayladı.

“Ver telefonu bana.” Jane korkmaya başlamıştı.

“Stephanie, Jane seninle konuşmak istiyor.” Cal telefonu karısına uzattı.

Adam karısının annesiyle arasında geçen konuşmaları dinlerken düşündü. Jane tıp geçmişiyle, bu gibi durumlarda konuşulacak en doğru insandı. Önce yapılan tedavi ve testlerle ilgili sorular sordu sonra annesinin içini rahatlatmak için babasına yapılacak olan ortopedik ameliyatın detaylarını anlattı. O kadar kendinden emin bir tavırla konuşuyordu ki, Cal kendisinin özgüvenini kaybettiğini hissetmeye başlamıştı.

“Bunu Cal ile konuşmam gerek.” Jane annesine söylemişti bunu.

Cal şaşkın baktı. “Ne konuşacakmışsın benimle?”

Jane telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı.

“Annem beni yanında istiyor. Çocuklarla beraber.”

“Ne kadar sürecek?” Cal tamamen kendisini düşünerek, bencilce bir so-

ru sormuştu ancak bu ayrılığın hepsi için zor olacağını biliyordu. Durumun önemini elbette anlamıştı ve elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Fakat yalnız kalma düşüncesi içini kavurmuştu.

“Bilmiyorum. Bir iki hafta herhâlde. Belki biraz daha çok.”

“Ne? İki hafta mı?” İki koca hafta. Nasıl dayanabilecekti buna?

Jane cevap vermedi. O da ayrılığın zor olacağını biliyordu. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sende gelsene.”

“California’ya mı? Şimdi mi?” Cevap bile vermeğe değmezdi ama karısını reddetmekten hoşlanmazdı, özellikle önceki günkü rodeodan sonra. “Tatlım gelemem. Glen ile beraber, boğa satışlarına hazırlanmalıyız. Bu hafta satışlar var biliyorsun. Muhakkak burada olmam lazım.”

“Glen satışları tek başına yapamaz mı?”

Karısı haklıydı aslında ama kayınvalidesinin evinde geçireceği iki haftanın düşüncesi bile midesine oturmuydu. Stephanie ile araları iyiydi. Kayınpederini de severdi ama Harry’nin bazı tuhaf huyları vardı. Birkaç kez gereksiz, sonu hiçbir yere varmayacak tartışmaları olmuştu. Tabii bunları Jane’e söylemeyecekti. O Harry’nin tek kızıydı ve birbirlerine âdeta tapıyorlardı. Ayrıca Harry, onu evinde iki hafta boyunca ağırlamaktan pek hoşlanmayacaktı. Ve... Los Angeles gibi bir şehirde yapacak hiçbir işi yoktu.

“Hemen hayır deme. Bunu bir ailece tatil hâline getirebiliriz. Hep ailece bir yere gitmeyi planlardık ama bir türlü olmamıştı.” Jane kocasını ikna etmeye çalışıyordu ama çiftliği birkaç günden fazla yalnız bırakamayacağını da biliyordu.

“Tatil mi? Baban hasta yatağında yatarken, annen de onun iyileşmesini beklerken biz tatil mi yapacağız? İmkânsız bu... Ayrıca Stephanie beni değil seni çağırırdı yanına. Bana ihtiyacı yok ki.”

“Bu doğru değil.”

“Çocukların yaramazlığı, gürültüsü babanın canını sıkacaktır. Annenin de tabii. Mary Ann ağladıkça herkesin siniri bozulacak.”

Jane uzatmadı. “Gelmeyeceğinden emin misin?”

Cal başıyla onayladı. “Evet. Sen git. Annenle baban memnun olacaklardır. Orada eski arkadaşlarıyla da görüşebilirsin. Bu herkes için iyi olur.”

Jane isteksizmiş gibi konuştu. “O kadar süre yalnız kalmak istediğinden emin misin?”

“Hayır. Nefret ediyorum.” Adam uzanıp ışığı söndürdükten sonra karısına sarıldı. Jane de kocasından ayrılacağı için üzgündü. İçini derin derin çekti. “Bende nefret edeceğim sanırım.”

Cal gözlerini kapattı. Henüz yalnız kalmamıştı ama yalnızlığı hissetmeye başlamıştı bile.

Ertesi sabah, evde yoğun bir telaş vardı. Jane kalkar kalkmaz California için uçak rezervasyonlarını yaptı. Sonra aceleyle elbiselerini, ayakkabılarını, tuvalet eşyalarını topladı. Çocukların eşyaları, oyuncakları hepsini yerleştirdi. Birkaç bavul dolmuştu. Cal hemen bavulları arabaya yükledi ve San Antonio'nun yolunu tuttular. Paul uçağa bineceği için heyecanlıydı. Mary Ann ise kendisini bir maceranın beklediğini biliyor gibiydi sanki.

San Antonio Uluslararası Havalimanı her zamanki gibi kalabalık, cıvılcıydı. Doğruca uçağa binış kartlarını almak üzere bilet kontuarına yöneldiler. Cal ailesine eşlik ediyordu. Jane görevliyle görüşürken kocası diz çöküp ellerini Paul'ün omuzlarına koydu. Oğluya göz göze gelmişlerdi. "Annenin sözünden çıkmayacaksın, değil mi?"

Çocuk evet anlamında başını salladı. Ciddi görünüyordu. Birden babasına sınımsıkı sarıldı.

"Anneannene dedene elinden geldiğince yardımcı olacağımı biliyorum. Onları üzmeyeceğinden eminim." Cal'ın midesi düğümlenmişti. İlk kez karısı ve çocuklarından ayrı kalacaktı.

Paul söz verdi. "Üzmeyeceğim."

Çocuğun uyurken sarıldığı küçük battaniyesi, sırt çantasına tıktırılmıştı. Adam bir ucunun dışarıda kaldığını fark etti. Oldukça yıpranmış görünüyordu. Jane'in arkadaşı Annie Porter'in bir hediyesiydi bu. Karısı ile arasında uzun tartışmalara neden olmuştu. Cal, çocuğun sürekli bu küçük battaniyeye sarılıp uyumasını istemiyordu. Bağımlı hâle gelmişti. Jane ise bunu zamana bırakmaya karar vermişti. Bir süre sonra kendiliğinden bırakacaktı.

Cal ayağa kalkıp Mary Ann'i kucağına aldı. Bebek kıpır kıpırdı. Gözleriyle ilk kez gördüğü bu koskocaman yeri inceliyordu.

Jane kocasını yanağından öptü. "Seni her gün arayacağım."

"Her gün konuşalım."

Ailesiyle vedalaşmak beklediğinden daha zordu. "Sizi özleyeceğim."

"İki hafta hemen geçer."

Cal, "Doğru." Dedi, ama gözünde çok büyüyordu haftalar. Hayatında katlanması zor, büyük bir boşluk oluşacaktı.

Jane çocuklar ve bavullarla beraber kontrolden geçmek üzere güvenlik bölümüne yöneldi. Cal yerinde hareketsiz duruyordu. Sonra arkalarından el sallamaya başladı. Herkes gidiyor ona yalnızlık kalıyordu. Karısını dinleyip onlarla beraber gitse miydi acaba? Jane'i üzmüş olmalıydı. Üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. Onu ilk kez üzüyordu ki. Gözden kaybolmalarını beklemeden dönüp otoparka doğru yürümeye başladı. Bu ayrılığı görmek istememişti. Kendine kızmaya başladı. California'ya giden uçakta o da olmalıydı. Ailesini yalnız bırakmamalıydı.

“Jane’i duydun, değil mi?” Dovie Hennessey kocasına sordu. Frank, Cal’ın babası Phil Patterson ile on sekiz delikli golf oyunundan henüz dönmüştü.

Frank kasabanın eski şerifiydi. Üç sene önce emekli olmuştu. Başıyla onayladıktan sonra buzdolabına doğru yürüdü. “Phil anlattı. Cal, karısı ve çocuklarını havaalanına götürmüş.”

“Bir haftası var.”

Frank elindeki buzlu çay sürahesi ile karısına döndü. “Ne haftası? Anlamadım.”

“Bir hafta içinde Cal kasabaya inecektir.”

“Neden?”

Dovie gözlerini devirdi. “Yalnızlık. Evin içinde ruh gibi dolaşmaya başlayacaktır. Buna alışık değil. Sıkıntıdan patlayacak hâle gelince de doğru kasaba.”

Frank bardağa buzlu çay doldurmuştu. “Alışkındır. Jane’i tanıyana kadar bekardı hep. Hatırlıyor musun, evlenmeye karar verdiğinde herkes ne kadar şaşırılmıştı... Bekârlığı iyi becerir o.” Mutfak masasına oturdu.

“Sence öyle mi olur?”

“Öyle olur tabii. Cal bekârlığa yabancı değil.” Masadaki gazeteyi eline alıp göz gezdirmeye başladı. “Ayrıca Jane’i ve çocukları çok seviyor. Uslu çocuklar gibi dönmelerini dört gözle bekleyecektir.”

“Uslu çocuklar gibi mi?” Dovie kendini tutamayacak hâle gelmişti. İki elini kalçalarına koyup dik dik baktı. “Ne saçmalıyorsun sen?”

“Nedir o saçma olan?”

“Sen, Cal’ın fırsattan istifade edip yalnızlığının keyfini çıkaracağını mı ima ediyorsun?”

Adam şaşırılmıştı. “Ben öyle bir şey söylemedim ki. Cal karısını özleyecektir. Çocuklarını da tabii. Demek istediğim şu. Birkaç hafta ailesinden uzak kalmak, Cal’ı senin tahmin ettiğin kadar zorlamayacaktır.” Frank elle-riyle yüzünü ovuşturdu. Gözlerini karısından kaçırmak istemişti.

Dovie içinden güldü. Kocasının ne demek istediğini anlamıştı.

Ancak zaman zaman onu sıkıştırmak hoşuna giderdi. Frank da Cal gibi hayatının büyük bölümünü bekâr geçirmişti. O da yalnız yaşamaya alışkın olmuştu her zaman. O ve Dovie on yıldan fazla flört etmişler ancak adam evliliğe yanaşmamıştı. Taa ki Papaz Wade Mc Millen bir çözüm bulana kadar. Çözüm şuydu: İkisi evlenip karı koca olacaklar ancak kendi evlerinde yaşamaya devam edecekler.

Başlangıçta bu planı güzelce uyguladılar.

Fakat daha sonra Frank kendi evinden daha çok Dovie'nin evinde zaman geçirmeye başladı. Hatta geceleri bile Dovie ile beraber yatıyordu. Sonunda iki evi birden tutmanın masraflı olduğuna karar verdiler.

Frank emekli olduktan sonra Dovie sahip olduğu antikacı dükkânına daha az zaman ayırmaya başlamıştı. Beraber sık sık geziye çıkıyorlardı. Diğer günlerde Frank yerel politikayla uğraşüyor, Emekliler Cemiyetinde aktif olmaya çalışıyordu.

"Cal için bir tavuklu börek yapacağım. Hafta içinde bir gün götürürüz." Dovie konuyu kapattı.

Frank da konunun değişmesinden memnundu. "İyi olur."

Adam gazetesini alıp sallanan koltuğa geçti ve ayaklarını pufa uzattı. Yeni aldıkları küçük, siyah fino köpeği de anında onun kucağına atlamış ve birkaç kere döndükten sonra en rahat uyuma pozisyonunu bulmuştu.

Dovie gülümseyerek sordu. "Kestirme zamanı mı?"

"Golf beni yoruyor."

Kadın güldü. "Köpeği de yoruyor olmalı."

"İkimizi de yoruyor."

"Beni çarşıya götürecektin bugün. Unuttun mu?" Aslında çarşıya kendi başına da gidebilirdi. Ama alışveriş birlikte yapabildikleri ender şeylerden biriydi. Bu tip küçük şeyler evliliğin bir parçasıydı ve Dovie bundan hoşlanıyordu.

"Gideriz." Adam uykulu sesle cevap verdi. Elindeki gazeteyi yere bırakmıştı.

Frank sözünde durmuştu.

Bir saat sonra süpermarketteydiler. Arabayı park ettikten sonra rafların arasında dolaşmaya başladılar. Alışveriş arabasını yan yana beraber sürüyorlardı.

Dovie sordu. "Cal tavuklu börek sever mi? Biliyor musun?"

Frank şakayla cevap verdi. "Cal'ı bilmem ama ben bayılırım."

Kocası severdi böyle şakaları. İlk eşi Marvin'in aksine şefkatli biriydi. O da Dovie'yi sevmişti, bundan hiçbir zaman şüphe duymamıştı ancak o duygularını aleni şekilde göstermezdi.

"Şu kız kim?" Frank meyve reyonunda, portakalları dikkatlice inceleyen uzun boylu, esmer, genç bir kıızı süzüyordu.

Karısı hemen tanıdı. "Nicole Nelson değil mi o?"

"Nicole Nelson." Adam yavaşça tekrarladı. Hatırlamaya çalışıyordu. "Promise'den mi?"

"Yıllarca burada yaşamıştı. Hatırlaman lazım." Dovie kerevizlerin en ta-

zelerini seçerken cevap verdi.

Genç kız onlara doğru geliyordu.

"Hiç yabancı gelmiyor. Nereden tanıyor olabilirim?" Frank karısına fıslıdadı.

Nicole hiç yasalara karşı gelmemişti. Eğer tersi olsaydı, eski şerif olan kocası hemen hatırlardı.

"Bankada çalışıyordu."

"Ne zaman?"

"Epey oldu. Belki on sene, belki daha fazla. Jennifer Healy ile ev arkadaşlarıydılar."

"Healy mi? O kim? Bilmem mi gerekiyor?"

Dovie birden sinirlendi. "Frank, sakın bana Jennifer Healy'yi unuttuğunu söyleme."

Frank boş gözlerle bakıyordu.

"Nikâhtan iki gün önce Cal'ı bırakıp giden kız o. Mahvetmişti zavallı çocuğu. Mary'nin ne kadar üzüldüğünü hatırlıyorum. Herkesi tek tek arayıp düğünün iptal olduğunu haber vermek zorunda kalmıştı." Kadın başını iki yana salladı. "Nicole, Jennifer'in arkadaşlığı ile gurur duyuyor olmalı."

Frank'ın gözleri genç kıza doğru kaydı. Arabayı iterken sordu. "Jennifer kasabadan ayrılırken Nicole de onunla birlikte gitmiş miydi?"

Dovie bunu bilmiyordu. Ama iki genç kadın çok yakın iki arkadaş oldukları için beraber gitmiş olmalıydılar.

Frank hâlâ kıza bakıyordu. "Cal büyük hayal kırıklığına uğramıştı o zaman. Zavallı çocuk. O zaman Promise'i terk ettikleri iyi olmuştu ama acaba Nicole neden geri döndü?"

"Mary, Cal için çok ama çok üzülmişti." Dovie mırıldandı. Mary en iyi arkadaşıydı. Çok özlüyordu. Cal'ın annesi üç yıl önce ölmüştü. Dovie'nin arkadaşısını düşünmeden geçirdiği tek gün bile yoktu.

"Aile için çok acı günlerdi. Jennifer'in gidişi Cal için iyi olmuştu."

Dovie de aynı fikirdeydi. "Eminim Jane için de öyledir."

Kadınlar herhangi bir suç işlememişlerse Frank'ın dikkati dışında kalırlardı. Ama Nicole tersine dikkatini çekmişti. Bu olağan dışı bir şeydi. Dovie kocasını kıskanıyordu galiba.

Nicole'ü dikkatle incelemeye başladı. Yıllar Jennifer'in arkadaşına oldukça nazik davranmıştı. Eskiden de çok güzeldi ama çok da gençti. Zaman genç kadının güzelliğine hoşluk katmış, farklı bir hava vermişti. Giyiniş tarzı ve saçlarına da.

Dovie fark etti ki, gözleri Nicole’de olan tek erkek kocası değildi. Marketteki erkeklerin hemen hepsi genç kadını fark etmiş göz hapsine almışlardı. Ve Nicole bundan memnun görünüyordu.

“İtiraf etmeliyim ki, çekici bir kız o.” Dovie keyifsiz bir tavırla konuştu.

Kocası bakışlarını Nicole’den alıp karısına çevirdiğinde somurtmuştu. “Bu kız tehlikeli. Bela olacak gibime geliyor.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

CAL'IN tüm hayatı bu evde geçmişti. Ancak ev ona daha önce hiç bu kadar büyük ve boş görünmemişti. Bir odadan diğerine amaçsızca dolaşıp duruyordu. Büyük bir sessizlik sarmıştı çiftlik evini. Gün ağarmadan uyanıyor ve bütün gün çalışıyordu. Bitkin bir şekilde eve döndüğünde ise yalnızlığın keskin acısıyla yüz yüze geliyordu.

Normal günlerde akşam eve geldiğinde, Paul coşkuyla dışarı koşup onu karşılardı. Baba oğul sarılıp hasret giderirlerdi. Küçük çocuk bunu alışkanlık hâline getirmişti. Sanki bütün gün o anı bekliyormuş gibi heyecanlı olurdu. Jane yemeği hazırlarken, o düşünürken sonra da bir süre Mary Ann ile oynardı. Küçük kız daha bebek olmasına rağmen dinamik, ısrarcı kişiliği belli oluyordu. Hem de annesi gibi inatçıydı. Ve büyüyünce çok güzel olacaktı. Peşindeki erkekleri savuşturmanın kolay olmayacağını düşünerek gülümse-di. Jane'in sadece inatçılığını değil, tatlılığını ve bitmeyen enerjisini de almıştı.

Genç adamın hayatı evlendiği gün tamamen değişmişti. En akıllıca işi yaptığını düşünüyordu. Kendi konforunu yaratmıştı böylece. Bu geçici yalnızlık evliliğinin ne kadar doğru bir karar olduğunu hatırlatmıştı ona. Eski-den uğraşmak zorunda olduğu birçok şeyi unutmuştu. Yemek, bulaşık, çamaşır, temizlik. Bunların hepsini Jane üstlenmişti. Sevdiği kadınla ortak tutkuları paylaşmak, bir aile yaratmak yaşamına bir amaç getirmişti. Karısı ve çocuklarını az bile özlüyordu.

Duş alıp üstünü değiştikten sonra kendini mutfakta buldu. Açlıktan midesi ezilmesine rağmen oldukça fakir bir menüsü vardı. Yemek yapma ha-

vasında değildi. Olanlarla idare ediyordu. Jane gitmeden önce birçok yemek yapıp buzdolabına doldurmuştu. Ona tabakları mikrodalga fırına yerleştirmek kalmıştı sadece. Ayrıca bekâr kaldığını öğrenince Frank ve Dovie de yemek getirmişlerdi. Ancak hepsi bitmişti. Gerçi buzdolabı hâlâ doluydu ama yemek için uğraşmak istemiyordu canı. Mikrodalgada patlattığı mısırları atıştırmaya başladı. Bu midesini bastırmaya yetecekti. Belki daha sonra tekrar acıkırsa, başka şeyler de hazırlayabilirdi kendine.

Patlamış mısırların kokusu nefisti. Tam birkaç tanesini ağzına atacaktı ki, birden telefon çalmaya başladı. Jane olduğunu düşünerek telefona koştu.

“Cal, ben Annie.”

Annie... Cal hayal kırıklığına uğramıştı. Annie Porter karısının en iyi arkadaşıydı ve o da severdi kadını. Birkaç sene önce gelmişti Promise’e ve hemen kaynaşmıştı herkesle. Promise’in kitapçı dükkânı eksikliğini görmüş, sonrasında bir dükkân açmıştı. Bu kasabadan bir veteriner ile evlenmesinden pek önce değildi. Cal birden karısının Annie’yi aramasını ve olanları anlatmasını tembih ettiğini hatırladı. Tamamen aklından çıkmıştı.

“Jane’in babasını yeni duydum. Ne oldu? Dovie gelmişti dükkâna. Jane ve çocukların California’ya gittiğini anlattı. Keşke bana da haber verseydiniz.”

“Bu benim hatam, Annie. Onları havaalanına götürürken Jane bana seni aramamı söylemişti ama ben unuttum. Özür dilerim.” Genç adam söyleyecek başka şey bulamadı. Utanmıştı.

“Ne oldu?” Annie aynı soruyu tekrarladı. Jane ile olduğu kadar anne ve babasıyla da iyi dosttu. Onları ikinci ailesi gibi görürdü.

Cal, olanları anlattıktan sonra kadını aramadığı için tekrar özür diledi. Telefon ona göre bir alet değildi. Sevmezdi telefon konuşmalarını.

“Neden Jane kendisi aramadı? Anlayamıyorum.” Kadın sitem etti.

Cal karısının ne kadar telaş içinde olduğunu biliyordu. Aramaya zamanı olmadığı için bu görevi ona vermişti zaten. “Jane bir hafta içinde burada olacak.” Adam bir haftadan çok kısa bir süre gibi bahsetmişti ama gerçekte ona sonsuz bir zaman dilimi gibi geliyordu. Olumsuz düşünceleri kafasından atması gerekiyordu. Ailesi tekrar bir araya gelecekti.

“Neden sen onu aramıyorsun, Annie?” Kadının bütün ayrıntıları öğrenmek isteyeceğini biliyordu. “Eminim Jane sesini duyduğuna çok sevinecektir.”

“Arayacağım.”

“Tamam, güzel. Aradığına memnun oldum. Görüşürüz.” Genç adam bir an önce konuşmayı bitirme derdindeydi.

“Kapatmadan önce sana bir soru sormak istiyorum. Nicole Nelson ile il-

gili...”

“Kim?” Cal bu ismi ilk kez duyuyor gibiydi.

“Nicole’ü tanımıyor musun? Bugün dükkâna gelip iş başvurusu yaptı. Referans olarak seni ve önceden çalıştığı bankayı gösterdi.”

“Nicole Nelson.” Cal düşünüyor ama kadını çıkaramıyordu bir türlü.

Annie, Cal’ın kızı tanımamasına şaşırıyordu. “O gün, rodeoda gördüm sizi. İkiniz konuşuyordunuz.”

“Ah, evet.” Sonunda hatırlamıştı. Jennifer’in iyi arkadaşıydı. Hatta iyiden öte onlar nişanlıyken ev arkadaşlarıydılar. “Beni iş için referans mı gösterdi?” Cal buna inanamamıştı.

“Seni tanıdığını söyledi.”

“Sahi mi?” Aslında Cal’ın sorunu Nicole’le değil, Jennifer ileydi. Nicole sadece arkadaşıydı.

“Nicole bir sorum olursa sana sormamı söyledi.”

“Ben yıllardır onu görmüyordum. Sonra rodeoda karşılaştık işte. Biliyorsun.” Nicole, Promise’e döndüğü için mutlu olduğundan bahsetmişti. Cal’ı tekrar gördüğü için de tabii... Nicole, genç adama Jennifer’ı hatırlattığı için fazla ilgilenmemişti. Akıllı rodeo yarışmasındaydı. Ayrıca Jane onun başka bir kadınla sohbet etmesinden rahatsız olurdu.

“Benden başka birini daha gösterdi mi referans olarak? Kişisel olarak diyorum. Bankadan başka.”

“Hayır, sadece sen ve banka. Ona kefil olur musun?”

“Sanırım olurum ama biliyorsun uzun zamandır onu görmemiştim. Eee biz...”

“Onunla çıktınız mı?”

Bu da nasıl bir soruydu böyle. “Onunla değil, onun arkadaşıyla nişanlıydık biz. Neredeyse evleniyorduk.” Fazla ayrıntıya gerek yoktu. Jennifer ona hayatının en büyük dersini vermişti. Bu dersin içinde sadece acı ve utanç vardı.

“Nicole’ün iş geçmişiyle ilgili Promise First National Bankasından Janice ile konuştum.” Annie bilmeden Cal’ın hatıralarını kesmişti. “Olumsuz bir şey olmadığını söyledi. Ama sen kefil olmaktan rahatsızsan...”

“Yoo hayır. Eminim Nicole çok işine yarayacaktır.” Jennifer ile ne zaman buluşsa, Nicole de yanlarında oluyordu. Ama nedense kızı tanıdığını söyleyememişti. Yıllar önce, herhâlde Nicole’ü küçük bir kız olarak gördüğünden belleğinin dışında bırakmıştı. Ancak şimdi eski günleri eşeleyip kızın işine engel olmak istemezdi doğrusu. Hakkında hiç kötü bir şey duymamıştı. Arkadaşı ona kötü davrandı diye bundan Nicole’ü sorumlu tutamazdı.

“Onu işe almak istiyorum.”

“Al tabii.”

“İyi birine benziyor.”

“Evet öyledir.” Cal’ın aklı patlamış mısırlardaydı. Bir an önce telefonu kapatmak istiyordu.

“Sağ ol, Cal. Yardımın için.”

“Önemli değil.” Telefon kadınlar için ne kadar önemliydi. Jane zaman kaybına karşı biriydi ama buna rağmen gününü telefonda arkadaşları ile sohbetle geçirebilirdi. Aklına karısı gelince yine içini büyük bir özlem kapladı. Onsuz her şey yalan gibiydi.

“Yarın Jane’i arayacağım.”

“İyi olur.” Adam saatine baktı. Acaba daha ne kadar sürecekti bu sohbet?

“Tekrar teşekkürler.”

“Nicole’e selam söyle.” Telefonu kapatmak için hazır olduğunun sinyali verirken çabasıydı.

“Söylerim, hoşça kal.”

Sonunda... Çok şükür Annie telefonu kapatmıştı. Cal, Nicole’ü gözünde canlandırmaya çalıştı. O gün, rodeo heyecanı ile fazla dikkat etmemişti. Kahverengi saçlı mıydı? Yoksa sarışın mı? Onu tekrar Promise’e getiren neydi acaba? Annie’nin kızı işe almaktan pişman olmamasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Jane, Mary Ann’in ciyaklamasıyla derin uykusundan uyanmak zorunda kalmıştı. Komodine doğru yuvarlanıp uykulu gözlerle saate baktı. On olmuştu. Lise yıllarında bile bu kadar geç kalktığını hatırlamıyordu. Yorganı üzerinden sıyrıp sabahlığını aldı ve kapıya yöneldi. Esniyordu. Seslendi.

“Anne?”

“Buradayım tatlım.” Annesi mutfaktan cevap verdi.

Jane annesini mutfakta, yere, taşın üzerine oturmuş çocuklarla oynarken buldu. Mary Ann çok neşeliydi. Emekleyerek küçük topu abisinden önce yakalamaya çalışırken çığlıklar atıyordu. Paul ağabeylik yapıyor ve küçük kardeşinin topa ondan önce ulaşmasına izin veriyordu. Sonrada onu teşvik etmek için küçük elleriyle alkışlıyordu.

“Anne, beni uyandırmalıydın.”

“Neden? Çocuklar iyi.”

Genç kadın itiraz etti. “Ama anne ben sana yardım etmek için geldim buraya.”

Önceki hafta zor geçmişti. Çocukların rutin hayatlarını bırakıp yeni bir eve adapte olmaları kolay değildi. İlk gece Mary Ann neredeyse hiç uyumamıştı. Ertesi günde sürekli mızızlanmıştı tabii. Paul sessizliği seçmiş ve anneannesi ve dedesiyle inatla konuşmamıştı. Çocukları yeni eve alıştırmak, babasının durumunun verdiği stresle beraber Jane'i bitkin bırakmıştı.

"Ama senin yardıma ihtiyacın var."

Galiba annesi haklıydı. Jane uzatmadı. "Ama ben buraya bütün günümü yatakta geçirmek için gelmedim."

"Yaygarayı bırak. Paul, Mary Ann ve ben gayet iyi anlaşıyoruz. Eğer bunu bozmaya niyetliysen yatağına dönsen daha iyi olur."

"Anne!"

"Sahip oldukları tek nine benim. Bizi yalnız bırak ve kendine kahvaltı hazırla."

"Ama..."

"Beni duydun." Stephanie zorlukla mutfak tezgâhına tutunarak oturduğu yerden kalktı. "Eskisi kadar kıvrak değilim."

Jane annesini izlerken kendini suçlu hissetmişti. Hemen eğilip Mary Ann'i kucağına aldı. Ancak bebek tekrar yere inmek için çırpınıyordu. Paul'ün kaşları çatıktı. Belli ki o da oyunun yarıda kalmasına bozulmuştu.

Stephanie, "Babanı aradım. İyiymiş, dinleniyormuş. Bugünü kendimize ayırmamızı istedi."

Jane şaşırdı. "Babam öylemi dedi?" Oysa babası daha önceki günlerde ısrarla onları hep yanında görmek istemişti.

"Gerçekten öyle dedi. Bende onun sözünü dinlemeye karar verdim. Öğlen yemeğine çocuklarla beraber Mc Donalds'a gidiyoruz bugün. Söz verdim."

"Babam daha iyi hissediyor olmalı."

"Evet, herhâlde. Aklıma gelmişken, biraz önce Annie aradı."

"Annie mi?" Genç kadın şaşırmıştı. "İyi miymiş?"

"Evet, her şey yolunda. Babanın durumunu sordu. Belli ki ona haber veren olmamış."

"Cal'a aramasını söylemiştim. Aslında benim aramam gerekiyordu ama... Telaş içinde olduğumuzu biliyorsun."

"Bende öyle açıkladım zaten. Merak etmene gerek yok. Cal ile konuşmuş. O da ayrıca aramayı unuttuğu için özür dilemiş. Sesi iyi geliyordu, haberleri varmış sana."

Jane bir an durdu. "Haberleri mi varmış?"

"Yine hamileymiş. Hepsı çok heyecanlı. Annie, Lucas ve çocuklar. Daha az çalışacakmış. Dükkânda, yanına yardımcı alıyormuş."

“Yeni bir bebek. Bu çok güzel.” Annie iyi bir anneydi. Sabırlı ve sezgili. Hem de iyi bir arkadaşı. Teksas’a taşınması Jane için çok iyi olmuştu.

Aklına Promise gelince Jane evini özlemişti. Gülümseyerek o küçük Teksas kasabasına ilk gelişini hatırladı. Mezun olduktan sonra hemen klinikte işe başlamıştı. Aslında yerleşmek istediği yer burası değildi ama üniversite kredi borçlarını ödemek için mecburen kabul etmişti bu işi. İlk birkaç ay berbat geçmişti. Ta ki, Dovie ile arkadaş olana kadar. Sonra Dovie onu Ellie ile tanıştırmıştı.

İletişim ağı iyi çalışıyordu o zaman. En sonunda Glen ve Ellie onu Cal ile tanıştırmak için bir buluşma ayarlamışlardı. İşte bu bir felaketti. Çünkü Cal görücü usulüne karşı olduğu için tanışmak istememişti. Sonra hep beraber çıkmaya başladılar. Ellie ona nasıl gerçek bir Teksaslı olabileceğini öğretiyordu. Ata binme dersi almaya karar verdiğinde, Cal gönüllü öğretmenlik yapmak istemişti.

Jane’in aklında Cal’a âşık olmak gibi bir düşünce yoktu. Ancak günler geçtikçe ikisi birbirlerine uyumlu bir çift hâline gelmişlerdi. Herkes bunu fark ediyordu. İkisi de tabii. Cal, Jane’e hayatını ne kadar renklendiğini söylüyordu. Bir sene kadar sonra evlendiler.

Çocuklar doğduktan sonra Jane kariyerini ikinci plana atmaya karar vermişti. Ama bundan hiç şikâyet etmedi. Aksine tam gün ev kadınlığı ve annelik yapmak onu mutlu ediyordu. Hafta sonlarında klinikte vardiyaya giriyor ve medikal bilgilerini taze tutmaya çalışıyordu.

Annie de bu küçük kasabada aşk ve mutluluğu bulmuştu. Bu son hamilelik haberi Jane’i memnun etmişti.

“Julie ile Megan’ı aradın mı?” Annesi sordu.

Annie ile beraber, Julie ve Megan, Jane’in en iyi okul arkadaşlarıydılar. Julie evliydi ve on dakika mesafede oturuyordu. Megan ise boşanmış ve bekâr anneler arasına katılmıştı. Jane ikisini görmeyeli üç sene olmuştu... belki de dört. Yıllar ne kadar çabuk geçiyordu.

“Henüz arayamadım.”

“Onları öğle yemeğine davet etmeni istiyorum.”

“Anne buna gerek yok. Ben buraya eğlenmeye gelmedim ki.” Jane itiraz etti.

“Benimle tartışmanı da istemiyorum.”

Jane gülümsedi. Annesinin isteğini yerine getirecekti. Hem ne sakıncası vardı ki bunun? Zaten arkadaşlarını özlemişti ve görmek istiyordu. “Bu hafta içinde bir gün ayarlamaya çalışacağım.”

“İyi.” Annesi Jane’in yanağından bir makas aldı. “Solgun görünüyorsun sen.”

Genç kadının gözleri doldu. Kalça kemiğini kıran o değil babasıydı. Babasının tüm hastane işleriyle ilgilenen de annesiydi. En çok stresi o çekiyordu.

“Buraya size yardım etmeye geldim ben.” Genç kadın aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

“Zaten ediyorsun.” Kadın Paul’ü kucağına aldı. “Torunlarımla beraber olmak, tüm zorluklarla baş edebilmemi sağlıyor. Onları yeteri kadar göremiyorum. Şimdi bunun tadını çıkarmalıyım.”

Jane düş almaya giderken, arkadaşlarını göreceği için mutluydu. Elbette Cal’ı ve evini özlemişti. Ancak California’da olmak da güzeldi.

Konserve açacağıının çıkardığı metalik ses, Cal’ın dişlerini gıcırdatmıştı. Üç akşamdır üst üste çorba ve kraker yiyordu. Bir gece kendine biftek kızartmaya kalkmış ancak fazla pişirdiği için yakmıştı eti. Birkaç sene önce-sine kadar iyi aşçıydı. Ama evlendikten sonra bu yeteneğini günbegün yiti-riyordu. Hazır çorbayı tencereye döktükten sonra karıştırmaya başladı. Bunu isteksizce yapıyordu çünkü sürekli çorba içmek pek keyifli bir iş değildi.

Doğal olarak akşam yemekleri için kardeşinin evine gidebilirdi. Glen ve Ellie sofraya fazladan bir tabak koymaktan muhakkak mutlu olurlardı. Bu çözüm hep aklımdaydı ama bunu en umutsuz kaldığı bir güne saklıyordu. O gün henüz gelmemişti. Ayrıca babasına da gidebilirdi. Babası da onunla olmaktan memnun oldurdu ama çiftlik işleri bitip eve geldiğinde Phil emek-liler evinde yemeğini çoktan bitirmiş oluyordu.

Aklında bu düşünceler varken canının Meksika yemeği istediğini fark etti. Promise’daki Mexican Lindo isimli restoran bu işin ustasıydı. Üzerine koydukları erimiş peynirle ençiladas gözünün önüne geldi. Ağzı sulanmaya başlamıştı. Onu engelleyen bir şey yoktu ki. Gidip canının istediği yemeği yiyebilirdi. Çorba tenceresini buzdolabına yerleştirdikten sonra şapkasını kaptı.

Acele ederse yemeğini yiyip Jane telefonla aramadan önce eve dönebi-lirdi. Karısının ruh hâli son birkaç gündür düzelmeye başlamıştı. Babası iyileşiyordu, bugün öğle yemeğine liseden arkadaşları gelecekti.

Yakında Harry rehabilitasyon merkezinden çıkıp evine dönecekti. On-dan sonra Jane’in orada yapacak fazla işi kalmayacaktı. Çocukları alıp Teksas’a dönebilirdi. Cal kayınpederinin bir an önce iyileşmesini istiyordu. Bunu bencillik olarak değil gerçekten istiyordu. O kadar tartışmalarına ve Jane ile evlenmelerine epey karşı çıkmış olsa bile Harry Dickinson’ı severdi. Kızının evleneceği adamı kendisi seçmek istemişti. Bunu dile getirmemişti

hiçbir zaman ama Cal biliyordu. Ancak zamanla, özellikle çocuklar doğduktan sonra davranışları iyileşmeye başlamıştı.

Cal arabasıyla kasaba merkezine geldiğinde, perşembe akşamı olmasına rağmen Promise âdeta kaynıyordu. Bu hareketlenmeye şaşırmamak gerekiyordu aslında. Son birkaç yılda Promise ekonomik olarak gelişme göstermişti. Yeni iş alanları açılmıştı. Kasabanın hemen dışına büyük bir golf alanı yapılmış, şehir parkına yüzme havuzu ve tenis kortları inşa edilmişti. Ellie'nin dükkânı yenilenmişti ve hâlâ kasabanın en sıcak, en samimi yeriydi. Dükkânın önündeki ahşap koltukları tutmuştu. Babası dâhil birçok emekli buraya gelip sohbet eder, satranç oynardı. Kilisenin ince uzun çan kulesi uzaktan görünüyordu. Genç adam uzun zamandır kiliseye uğramadığını hatırladı. İşlerinin yoğunluğundan katılamamıştı hiçbir ayine. Yoksa Wade Mc Millen'in vaazlarını dinlemeyi severdi.

Chili Pepper restoranından gelen, Teksas mangalında pişen etlerin kışkırtıcı kokusu kararını değiştirmeye doğru itiyordu Cal'ı. En favori yemeği olan ençiladas yerine güzel bir biftekli sandviç yiyebilirdi. Ama ilk tercihinde durmaya karar verdi.

Restorana girer girmez bulduğu ilk masaya oturdu. Şapkasını henüz çıkarmıştı ki, garson elinde koca bir çanak dolusu mısır cipsi ve ekstra acılı salsa sos ile yanına geldi. Çok iştah acıcı şeylerdi bunlar. Ağzını tıka basa doldurdu. Aç kurtlar gibi ağzındakileri çiğniyordu ki, bir çift gülümseyen gözle karşılaştı. Nicole Nelson ona doğru geliyordu.

"Selam Cal." Genç kadının sesi kısıktı. Gırtlığından konuşuyor gibiydi.

Cal aceleyle ağzındakileri yuttu. Karşında duran bu genç ve çekici kızın yıllar öncesinden aklında kalan o küçük kıza alakası yoktu. Blucini üzerine ikinci bir ten gibi oturmuştu. Bluzu ünlü bir tasarımcının elinden çıkmış gibiydi. Hâlâ bankada çalışıyor olsa bir aylık maaşı yetmezdi bunu almaya. Zevkleri bu şekilde devam ederse, Annie Porter bu kıza para yetiştiremezdi.

"Nicole!" Genç adam kendini toparlayıp konuşabildi sonunda. "Oh... Merhaba, nasılsın?"

"Harika, teşekkürler." Nicole birini bekliyormuş gibi dönüp omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. "Birkaç dakikan var mı?"

"Oh... Tabii var."

Gözleriyle çevreyi süzdü. Gören biri olsun istemiyordu. Birden genç kız kayar gibi masada karşısına yerleşti. Gözlerindeki ışık o kadar parlaktı ki, Cal gözlerini kırıştırmaya başladı.

"Seni tekrar görmek, ne kadar harika bir şey, anlatamam."

"Benim içinde öyle." Adam mırıldandı. Caddede karşılaşmalar hatırlayabilir miydi acaba onu?

"Promise'e geri dönmeme şaşırmış olmalısın."

"Evet, biraz. Seni buraya getiren nedir?" Kızın kasabaya iş bulduğu için gelmediğini biliyordu.

Nicole çanakta bir cips alıp ağzına attı. "Birçok şey. Promise'de geçirdiğim bir yıl hayatımın en güzel günleriydi. Bu kasabayı gerçekten çok seviyorum. Jennifer ile beraber tayin olmuştuk buraya ama o nedense hiç sevmemişti burasını."

"Jennifer." Cal eski nişanlısının adını tekrarladı. "Onu hâlâ görüyor musun?"

"Tabii ki. Biz onunla yıllardır arkadaşız."

"Nasıl o?"

"İyi." Genç kadın ayrıntı vermedi.

"Evlendi mi?" Bunu sormak aptalcaydı ama ağzından çıkmıştı bile.

Nicole cipsi salsa sosa batırdıktan sonra ağzına attı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. "Evlendi, boşandı... İki kez."

"İki kez mi? Biri bana bilgisayar satışı yapan biriyle Houston'da beraber yaşadığını anlatmıştı." Bunu anlatan Glen'di. O, karısından duymuştu. Karısı da bankada çalışan Janice'den.

"İlk onunla evlendi ama fazla sürmedi. Boşandılar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Cal hiç üzülmemişti ama bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Sonra Mick ile tanıştı. O Avustralyalıydı."

"Avustralyalı mı? Vay canına."

"Jennifer, Mick'in oldukça seksi olduğunu düşünüyordu." Nicole konuşmasını sürdürdü. "Birdenbire âşık oldular, Las Vegas'ta evlendiler ama bir yıl sonra boşandılar."

"Bütün bunlar onu üzmüş olmalı." Cal sıradan bir yorum yapmıştı.

"Jennifer için bunu söylemek zor."

Garson menüü getirmişti ancak Nicole istemedi. Sadece Margarita kokteyli sipariş etti. "Aslında ben birazdan başka biriyle buluşacağım. Ama seni görünce eski günlerden konuşmak istedim."

"İyi ettin." Cal gülümsedi. Acaba Nicole onun evli olduğunu biliyor muydu? Annie söylemiş olmalıydı. Belki de söylememişti. "Karım çocuklarla beraber California'da. İki haftalığına gittiler."

"Oh."

Genç adam belki yanıliyordu ama Nicole'un yüzünde hafif bir hayal kırıklığı sezmişti. Herhâlde evli olduğunu bilmiyordu.

"Oğlum üç yaşında, kızım on sekiz aylık."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Jane ve çocukların konusunu açmak doğru olmuştu. Jennifer'in kulağına gitmesinde de hiçbir sakınca yoktu. Hatta iyi olurdu.

Nicole bir cips daha aldı çanakta. "Jennifer ile son konuşmamızda seni de ilgilendirecek bir şey söylemişti bana." Cipsi sosa buladıktan sonra iç gıcıklayıcı bir tavırla kemirmeye başladı. Göz göze geldiler. Kızın gözleri büyümüştü. "Eğer Promise'de kalıp seninle evlenmiş olsaymış, ne olacağını merak edip durmuş hep."

Cal güldü. Nicole ve Jennifer bunun cevabını bilmese de o biliyordu. "Çok iyi bir eş olurdum ona. Ama sonuç olarak, o gitti ve bitti." Geçmişe bakıldığında Jennifer'in hatalarını görmek çok kolaydı. Gitmiş olması onun için bir şanstı.

"Sana katılmıyorum." Nicole başını iki yana salladı. "Seninle kalsaydı başka bir senaryo çıkacaktı ortaya."

Garson, kızın içkisini getirmişti. Nicole gülümseyerek bir yudum aldı. Sonra diliyle bardağın kenarındaki tuzlu kısmı yaladı. "Jennifer benim en iyi arkadaşım. Fakat konu erkekler olunca hiç akıllıca davranamıyor. Örneğin seni ele alalım. Düğüne o kadar az zaman kalmışken evlenmeyeceğini söylediğinde kulaklarıma inanamamıştım."

Cal duyduklarından memnundu. Sordu. "Neden inanamadın?"

"Nedeni belli. Sen onun karakteriyle başa çıkabilecek kadar güçlü biriydin. Onun kendine ait bir dünyası var. İlişkileri dâhil her şeyi kendi yönetmek istiyor. Seni bırakmakla çok aptallık etti."

"Aslında beni bırakıp gitmesi ikimizin de şansına olmuş."

"Sadece senin şansına oldu. O çok büyük bir hata yaptı." Nicole içkisinin bir yudum daha aldıktan sonra öne doğru eğildi. Sır veriyormuş gibiydi. "Belki bunu kabul etmeyecektir ama o burayı terk ettikten sonra hep senin gibi birini aradı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Duydukları genç adamın egosu okşamıştı. Belli etmeden gülümsemeye çalıştı.

Garson, Cal'ın siparişini getirmişti. Nicole içkisini içip ayaklandı. "Şimdi seni yalnız bırakıyorum. Yemeğini ye."

Cal kızı durdurdu. "Acelen ne ki?" Kendisinin hiç acelesi yoktu. Jane arayıp bulamasa bile dönüşte o karısını arayabilirdi.

Nicole tekrar oturdu. "Ayrıca sana teşekkür etmeliyim."

Adam ençiladasından çatalla bir lokma aldı. "Ne için?"

"Tumbleweed Kitapçılığa beni tavsiye ettiğin için."

Cal gülümsedi. "Hey... Hiç sorun değil."

"Annie bu sabah beni arayıp işi aldığımı söyledi."

"İşe yaradığımı sevindim."

"Bende öyle. Kitapları çok severim. Annie ile çalışmak güzel olacak."

Annie'nin Jane'in yakın arkadaşı olduğunu söyleyecekti ama ağzı do-
luydu ve konuşacak durumda değildi.

Nicole saatine baktı. "Gitsem iyi olacak. Söylediğim gibi bir... arkada-
şım la buluşacağım. Sakıncası yoksa yemeğini ben ödemek istiyorum."

Genç adam bu teklife oldukça şaşırmişti.

"İşe beni tavsiye ettiğin için bir teşekkür olarak kabul et."

"Önemli bir şey değildi. Hem ben de sevindim işi almaya. Kendi hesa-
bımı öderim, ayrıca senin içkini de bırak ben ödeyeyim."

Nicole bunu kabul etti. Birkaç hoş sohbetten sonra genç kadın ayrıldı.
Kiminle buluşacağından bahsetmemiştir. Cal merak etmiyor değildi ama
sormadı.

Nicole'den biraz sonra Cal da restorandan ayrıldı. Ağır adımlarla aylak
aylak yürüyordu. Gelirken ki, aç ve canı sıkkin adam gitmiş, yerine karnı
tıka basa doymuş ve moral dolu biri gelmişti. Kamyonetine doğru yürürken
neredeyse şarkı söyleyecekti.

Yemekteyken Jane'in telefonunu kaçırmıştı. Eve döner dönmez karısı-
nın mesajını dinledi. Sesindeki endişe ve hayal kırıklığı belli oluyordu. He-
men aradı.

"Neredeydin?" Genç kadın endişeyle sordu.

Cal yutkunup konuştu. "Yemek için kasabaya inmiştim. Her şey yolun-
da mı?"

"Mexican Lindo'ya gittin, değil mi?"

"Evet."

"Yalnız mıydın?"

"Elbette." Nicole Nelson vardı ama onunla beraber yememiştir. Sadece
bir kadeh içki içip gitmişti. Hepsi buydu. Şimdi bunları anlatsa karısı yanlış
anlayacak ve uzun açıklamalar yapmak zorunda kalacaktı. Aslında anlat-
mamak doğru değildi ama karısıyla konuşma fırsatını günde bir kez yakala-
dığı için, Nicole ile boşa harcamak istemiyordu. Zaten Annie, Nicole için
referans verdiğini muhakkak Jane'e söyleyecekti. Ama bununla daha sonra
ilgilenebilirdi. Şu anda karısının neden üzgün olduğunu merak ediyordu.
Nicole'ü hemen unuttu.

"Söyle bana, ne oldu?" Nicole ile geçirdiği yirmi dakika ıvır zıvırdan
ibaretti. Bir kadınla bir adamın çıkması gibi değildi. Ama egosuna iyi gel-
mişti doğrusu. Jane onun karısıydı. Çocuklarının annesi. Her zaman ihtiyaç
duyduğu kadın.

"Babam bugün iyi değildi. Ağrıları vardı ve annemle bana hep huysuz-
luk yaptı. Birde test sonuçlarını aldık bugün. Konuşmak için belki erken

ama gördüklerim hiç hoşuma gitmedi.”

“Ne zaman eve geliyor?”

“Bilmiyorum. Yani sanıyorum ki...” Jane sustu.

“Bunun için üzülme sevgilim. Ne kadar gerekirse o kadar kal orada. Ben burada idare ediyorum.” Bu teklifi yapmak adam için pek kolay değildi ama karısının bu desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Zaten elinden gelen başka bir şey de yoktu.

“Daha uzun kalmamı mı istiyorsun yani?”

“Ha-yır.” Cal vurgulayarak cevap verdi. “Sadece asil davranmaya çalışıyorum.”

Jane bir kahkaha attı. Gerginliğini atmış gibiydi. “Ben bundan, gittiğimden beri iyi zaman geçirdiğin anlamını çıkarıyorum.”

“Bu doğru değil. Seni çok özledim.”

Genç kadın içini çekti. “Bende seni.”

“Arkadaşlarınla öğle yemeği nasıl geçti?” Cal konuyu değiştirmenin daha iyi olacağını düşünmüştü.

“İyi geçti.” Sesinde herhangi bir coşku yoktu.

“Hoşuna gitmedi galiba.”

Jane cevap vermeden önce bir süre durdu. Düşünüyör gibiydi. “Biz eskiden çok iyi arkadaştık. Çok yakındık. Ama bu çok geride kalmış herhâlde. Herkesin ayrı bir dünyası oluşmuş. Ortak konularımız azalmış. Julie kafasını küçük kızına takmış. Yarışmadan yarışmaya götürüyormuş. Her hafta sonu bir başka eyalette oluyorlarmış. Hép bunu anlattı durdu.”

“Kızı bundan hoşlanıyor muymuş?”

“Bilmiyorum. Ama ben asla kızımı daha o yaşta güzellik yarışmalarına sokmam. Hiç bana göre değil.”

“Ya Megan? O ne yapıyormuş?”

“On iki yaşındaki kızıyla beraber geldi. Boşanmalarından rahatsız. Sürekli konuyu eski kocasına getiriyor ve ondan hep ‘boşandığım ahmak’ diye bahsediyor. Çok saçma bu.”

“Kızının yanında mı konuşuyor?” Cal, Megan’ın bu kadar duyarsız olduğuna şaşırmıştı.

“Hem de sürekli. Anlayacağın, onları dinledikçe depresyona girdim.” Bir an durdu. “Acaba onlar benim hakkımda ne konuştular aralarında?”

“Merak ediyor musun?”

“Hiç. Ama bugün anladım ki, artık benim evim California’da değil Promise’de. Senin yanında.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“SENİ rahatsız etmek istemiyorum, Annie.” Nicole’ün canı sıkındı. Kitapçada, bilgisayar başında oturmuş ekrana bakıyordu. Kafasının karışık olduğu belliydi. “Ama kitabın ismini yazarının sayfasında bulamıyorum.”

“Dur sana nasıl çalıştığını göstereyim.” Annie bir sandalye çekerek genç kızın yanına geldi.

Nicole, Annie’nin sabrına hayran olmuştu. Hayatında ilk kez bir kitapçada çalışıyordu. Bankada çalışmak onu sıkıyordu. Kadınların baskın olduğu ama erkeklerin yönettiği işlerden de bıkmıştı doğrusu. Çalıştığı son iş ağzında pis bir tat bırakmıştı. Patronu ile düşüncesizce, gizli bir ilişkiye girmiş ve sonu gelmemişti. Bu nedenle bambaşka bir yerde çalışmaya karar vermişti. Kitapçılık onun için yeni bir alandı ve sistemini öğrenmeye çalışıyordu.

Annie, kıza ne yapması gerektiğini bir kez daha anlattı. Nicole bir süre daha uğraştıktan sonra püf noktasını buldu. “Bu kadar zor olmaması gerekir.” Mırıldanıyordu. “Yani, daha önce birçok bilgisayar programıyla çalıştım ben.”

“İyi gidiyorsun.” Annie kıza moral vermeye çalışıyordu.

“Umarım öyledir.”

“Hey, gerçekten öyle. Bu işin ustası olacaksın.” Annie bilgisayar çıkışını çekip alırken neşe içindeydi. “Sen işe başladığından beri genç erkek müşteri sayısında adeta patlama oldu.”

Nicole bir kahkaha attı. Keşke bu gerçek olsaydı. Promise’e geldi-

ğinden beri birçok erkekle çıkmış ama Cal Patterson kadar çekicisine rastlamamıştı. Sonra kendine bir kez daha hatırlattı. Cal evliydi. Evli bir erkekti o. Evli bir erkek... Evli bir erkek... Tekrarlayıp durdu.

Cal'ın bekârlığı fazla uzun sürmeyecekti tabii ki. Bunu aklından çıkarmaması gerekiyordu. Jennifer ile nişanlılığında bile Cal'ı hep beğenmişti. Ama Promise'e gerçekten onun için gelmemişti. Bu kasabaya âşık olmuştu. Başka hiçbir yerde kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Promise bankasında çalıştığı kısa süre içinde, epey çevre edinmişti. Ellie'nin dükkânını, Dovie'nin antikacısını çok seviyordu. Bowling salonu ise başka bir âlem. Cumartesi geceleri düzenlenen bowling ve dans gösterisi çok eğlenceli olurdu.

Jennifer Healy, bu kasabadan ve insanlarından başından beri hiç hoşlanmamıştı. Eski ev arkadaşı bir keresinde Promise'i altmışlı yıllardan kalma bir komedi dizisine benzetmişti. O zaman Nicole çok kızmıştı bu espriye. Buranın insanları düzgün ve nazikti. Birbirleriyle dost, yarıdımseverdiler. Jen öyle biri değildi.

Bunları düşünürken, genç kadın doğruları, en azından kendine itiraf etmek zorunda hissetti. Başkalarından saklasa bile kendinden saklaması gerekmiyordu ki. Promise'e onu tekrar getiren asıl neden Cal Patterson'du.

Neredeyse on yıl olacaktı, Nicole, Cal'a deli gibi âşık olmuştu. Aklı başından gitmişti onun için. Ama en iyi arkadaşıyla nişanlı olduğu için hiçbir şey yapamıyordu. Eli kolu bağlıydı. Jennifer nişanı bozduğunda adama yaklaşabilir ve gönlünü alabilirdi. Ama o hiçbir şey yapmadı, sadece bekledi. Daha sonra da bankanın başka bir kasabadaki şubesine tayin oldu. Orada ilk ilişkisini yaşamıştı. Ondan sonra ilişkiden ilişkiye sürüklenip durdu. Bundan sonra özel hayatının değişmesi gerekiyordu. Ve değişecekti de. Şimdi hedef büyümüşü çünkü. Tabii ödül de... Cal Patterson.

Önceki akşam Meksika lokantasında, Nicole, Cal'a Jennifer'ın tanıştığı her adamı Cal ile karşılaştırdığını anlatmıştı. Aslında o karşılaştırmaları yapan Jennifer değil, Nicole'ün ta kendisiydi. Yıllar boyu genç adamı aklından çıkaramamıştı.

O, şimdi evli bir adamdı. Promise'e dönmeden önce bu konuda düşünmüştü ama evli bir adamla çıkmak ona yabancı bir şey değildi. Elbette bekâr olsa daha iyi olurdu ama evli olması da fazla önemli değildi. Belki daha fazla mücadele etmesi gerekcekti ama ilişki daha ilginç hâle

getirecekti. Bu tür ilişkilerin sonunda çoğunlukla evli adam karısına dönerdi. Bu Nicole'un acı çekeceği anlamına geliyordu. Ama her zaman öyle olmayabilirdi. Fırsatlar birden önüne serilir, fazla zorlamaya gerek kalmadan işler kendiliğinden yoluna girerdi. Hele bir evlilik sallanmaya başlasın, çökertmesi çok kolay bir işti.

"Nicole?" Annie'nin sesiyle genç kadın kendine geldi.

"Affedersin, düşüncelere dalmışım."

"Ara verme zamanı geldi." Annie genç kadını arka odaya götürdükten sonra uzanıp cezveyi aldı. Odada, rahat oldukları ilk görüşte anlaşılan iki tane koltuk vardı. Eliyle birini işaret etti. "Otur biraz keyfine bak. Eğer önemli bir şey olursa Louise bize haber verir."

Nicole, Cal hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Ve Annie Porter'dan daha iyi bir kaynak bulmanın imkânı yoktu. Seramik fincanı alıp içine bir çay kaşığı kadar şeker attı. Biraz erimesini bekleddikten sonra karıştırmaya başladı.

"Cal'ı nereden tanıyorsun?" Başlangıç için doğru sorunun bu olduğuna karar vermişti.

"Karısı arkadaşım." Jane ile tanışmadın, değil mi?"

Nicole başını hayır anlamında salladı. "Henüz tanışmadım." Bunu sanki tanışmaya çok hevesliymiş gibi söyledi.

"Biz nerdeyse hayatımız boyunca en iyi arkadaş olduk. Promise'e yerleşmemin nedeni Jane'dir."

Nicole bir kurabiye alıp ağzına attı. "Cal iki çocukları olduğunu söyledi."

"Evet."

Mükemmel bir çekirdek aile. İki çocuk. Biri kız, biri erkek. Ama karıcığın uzun süredir yanında değil. Bir süre daha da gelmeyecek. Eğer evlilikleri söylenenler kadar iyi olsaydı kadının çoktan dönmüş olması gerekirdi.

"Bu ayrılık onlara zor geliyor."

"Ayrıldılar mı yoksa?" Nicole üzgünmüş gibi sordu. Elinden geldiği kadar sempatik olmaya çalışıyordu.

"Hayır, öyle değil. Sadece kısa bir süre için. Jane'in babası biraz rahatsızlanmıştı. Yardıma gitti."

"Ah, evet. Cal bahsetmişti. Çocuklarla beraber California'ya gitmiş." Genç kadın sordu. "Karısı doktor, değil mi?" Bunu herkes biliyordu. Kasaba halkı Dr. Jane'i çok severdi.

“Hem de iyi doktordur. Babasının yanında olması hepsinin içini rahatlatıyor tabii.”

“Bundan eminim. Çok yardımı oluyordur.”

“Önceki gün annesiyle konuştum. Kızının yanlarında olmasından çok memnun, Jane ile de konuştum tabii. Bir an önce dönmek istiyor.”

“Haklı. Bende olsam, kocamın yanında olmak isterdim.” Nicole, Cal ile evli olsaydı, onu değil haftalarca, bir gün bile yalnız bırakamayacağını düşündü.

“Babası hâlâ iyileşemedi. O nedenle kalışı uzadı.” Annie kahvesinden bir yudum aldıktan sonra ağzına bir kurabiye attı.

“Bu kötü.”

Annie derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum ne zaman dönebilecek. Cal’ın ailesiyle bağları kopmak üzere.”

“Zavallı adam, kendi başına ne yapacağını bilemiyordur.” Nicole, Cal’a ne yapacağını göstermek için can atıyordu ama doğru zamanı beklemesi gerektiğini düşündü.”

Annie sordu. “Çocukları sever misin?”

“İlem de çok. Umarım bir gün benimde bir ailem olur.” Nicole patronunun hamile olduğunu biliyordu. Bu nedenle onun duymak istediği gibi bir cevap vermeye çalıştı. Aslında çocuk falan istediği yoktu. Zaten iyi bir anne olacağını da düşünmüyordu.

“Brian Longstreet ile çıktığını duydum.” Annie mırıldandı.

“Geçen akşam yemeğe çıktık.” Cal ile karşılaştığı akşamdı. Onu Cal’dan sonra görmesi, adamın kötülüğüne olmuştu tabii. Zor katlanmıştı. Çünkü yemek boyunca aklı Cal’da idi.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Fena değil.” Nicole omzunu silkti.

“Biraz sıkıcı galiba.”

“Biraz.” Aslında süpermarketin müdürüyle bir daha çıkmamaya karar vermişti. Brian hiç çekici biri değildi. Genç kadının aradığı duruş adamda yoktu. Yani o Cal gibi değildi.

“Ya Lane Moser?”

Nicole onunla kasabaya geldiği ilk hafta çıkmıştı. Bankadan tanıyor-du adamı. “Bana göre fazla yaşlı.” Birkaç yaş farkın önemi yoktu elbette ama Lane ondan on sekiz yaş büyüktü ve yeni boşanmıştı. Şakayla cevap verdi. “Ben zor beğenirim.”

“Öyle olmaya hakkın var.”

"Ben hiçbir zaman ortalıkta olan, kolay erkeklerden hoşlanmadım. Bilmiyorum sorunum nedir." Sorunu, mücadele sevmesiydi. Çekişmeden, yarışmaktan hoşlanıyordu. Bu nedenle Cal'ı istiyordu. Bekâr adamlar, kadınları etkilemek için çaba sarf ediyorlar fakat hep tökezleyip duruyorlardı. Evli adamların kadınları etkilemek gibi bir dertleri olmadığı için kendilerine olan güveni fazlaydı. Onları etkilemek hüner gerektiriyordu ve bunun fazlası Nicole'de vardı.

Geçen yıllar onu akıllandırmıştı. Bu kez kazanan adamın karısı değil o olacaktı.

"Vazgeçme sakın." Annie genç kadının düşüncelerine nokta koydu.

"Neden vazgeçmeyeyim? Anlayamadım."

"Doğru kişiyi aramaktan. Oralarda bir yerde duruyordur o. Ben Lucas ile tanıştığımda yeni boşanmıştım. Yeniden evlenmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Olumsuz düşünceler insanı kolay etkiler. Buna izin verme."

"Vermeyeceğim." Genç kadın söz verdi. "Benim için de oralarda bir yerde duran biri vardır muhakkak. Ama o henüz bunu bilmiyor." Cal bunu kısa bir süre sonra öğrenecekti.

Annie saatine baktı. "Geri dönsək iyi olacak."

Nicole kahve fincanını bırakıp ayağa kalktı. Hesabına göre Cal neredeyse iki haftadır yalnızdı. Yetişkin bir adam bu kadar uzun süre kadınsız yapamazdı.

Cal Meksika lokantasında hesabı ödemesine izin vermemişti. Belki buna karşılık vermek iyi bir fikir olabilirdi. Hem hâlâ iş tavsiyesine bir teşekkür etmemişti.

"Jane California'da daha ne kadar kalacak?" Glen sordu. Çit boyunda kamyonetle gidiyorlardı. Kamyonetin arkasına çit için tel ve direkleri yüklemişlerdi. Öğleden sonra kontrol edecek, hasar varsa tamir edeceklerdi.

Cal, karısını ve son birkaç gündür aralarında geçen gergin telefon konuşmalarını düşünmek istemiyordu. Dün gece Jane babası iyice iyileşmeden dönemeyeceğini söyleyince telefonu sinirle, sert bir şekilde kapatmıştı. Belli ki, Harry Dickinson'ın kırılan kalça kemiği iyileşmedikçe diğer kemiklerine de zarar veriyordu. Bu arada doktorlar, ilk tetkikler sırasında adamın akciğerinde bir lekeye rastlamışlardı. Bu leke

sonradan büyümüş, büyümüş ve sonunda teşhis konulmuştu... Kanser.

"Bilmiyorum ne zaman dönecek." Bu konuyu kardeşiyle tartışmak istemiyordu. Jane ile aralarında geçen tatsız konuşmalara da canı sıkılıyordu. Karısına yardımcı olmak istiyordu elbette ama bir an önce geri dönmesini de istiyordu. Günler geçtikçe hayal kırıklığı artıyor ve kırıcı olmaya kadar uzuyordu. Şimdi ise dönüş tarihi epey ileri gitmişti.

"Sen California'ya uçmayı düşünüyor musun?"

"Hayır." Cal'ın cevabı netti.

"Neden?"

"Bunun iyi olmayacağını biliyorum." Jane'in, anne ve babası ona iyiden iyi bağımlı olmuşlardı kim bilir. Sorunlarını çözecek sadece Jane vardı yanlarında. O, annesi ile babasını çok severdi. Arada kalmıştı. Bu onun üzerindeki yükü arttırıyordu.

"Sence ben aklını kullanamayan bir ahmak mıyım?"

"Öylesin." Glen açık konuştu. "Ne demek istiyorsun?"

Cal gülümsedi. Kendi sorunlarını kendine saklayan biriydi. Ama şimdiki durum pek saklanacak gibi değildi. Jane telefonu kapattıktan sonra tekrar onu arayıp yatıştırmak istemişti. Gerçi kavga ettikleri söyle-nemezdi ama birbirlerini epey üzmüşlerdi. Karısının anne ve babasına ne kadar destek vermek istediğini biliyordu. Bu zor durumlarında öyle davranması da normaldi. Ama o, tek çocuk değildi ki. Erkek kardeşi yakınlarda bir yerde oturuyordu. Ayrıca amcası da doktordu. Tüm yükün Jane'in üzerine binmesi doğru değildi.

Kardeşine sordu. "Sen olsan ne yapardın?"

Glen abisine baktı. "Kendi yemeğini yapmaktan bıktın değil mi?"

"Ondan daha önemli şeyler var." Jane kardeşini aramalıydı ve yardım istemeliydi. Adamı biraz sorumluluk almaya zorlamalıydı. Ama yapmıyordu.

Tepeye çıktıklarında çiftlik evini görebiliyorlardı.

"Kimin arabası o?" Glen sordu.

"Hangi araba?"

"Ahırın yanındaki."

Cal dikkatlice arabaya baktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Öğrensek iyi olur. Değil mi?"

Cal kamyoneti eve doğru sürmeye başladı. Yaklaştıklarında gözlerine inanamıyordu. Verandada bir kadın vardı. Yine oydu... Nicole Nelson. Meksika lokantasında karşılaşmalarına masum bir tesadüf denilebi-

lirdi ama bu neydi şimdi?

“Bu Nicole Nelson.”

“Rodeodaki kız mı?”

“Onu tanıyor olmalısın.”

“Ben mi? Nereden tanıyor olabilirim? Öyle unutulacak birine benzemiyor.” Glen tanıdığından şüpheliydi.

“Yıllar önceydi. Jennifer Healy’nin ev arkadaşıydı. O zamanlar küçüktü tabii.”

Kamyoneti park ettikten sonra indiler.

“Selam.” Nicole verandadan seslendi. “Yoksun sanıp korkmuştum.”

“Selam.” Cal çiftlikte genç kadınla birlikte görünmekten rahatsız olduğunu belirten bir bakış attı. “Kardeşim Glen’i hatırlıyor musun?”

“Merhaba Glen.” Nicole’un gözlerindeki çapkınca parıltıyı fark etmemek imkânsızdı.

Glen şapkasının ucunu parmağıyla havaya doğru itti. “Nicole, seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Sana yemek getirdim.” Nicole arabasına doğru yürümeye başladı. Rahat ve kayıtsız bir havası vardı.

Glen kaşlarını kaldırıp abisine baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Cal onun aklından geçenleri anlamıştı tabii.

“Bana yaptığın iyilikten sonra ancak böyle bir teşekkürü uygun gördüm.” Nicole gülümsedi. “Sana minnettarım.”

Glen şaşırmıştı. “Ne için?” Gözleri diğer ikisinin arasında gidip geliyordu.

“Cal bana büyük bir iyilik yaptı ve Tumbleweed kitapçısında çalışabilmem için referans verdi.” Genç kadın arabasının kapısını açtı.

“Annie beni arayıp Nicole’ü tanıyıp tanımadığımı sordu.” Cal yaptığı şeyin önemli olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Nicole arabadan aldığı cam güveç kabını gösterdi. “Umarım taco güveç seviyordursundur. Meksika mutfağına meraklı olduğumu bildiğim için bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

Glen şaşkındı. “Nereden biliyor?”

“Birkaç gün önce Meksika lokantasında karşılaştık.” Cal, Nicole’dan önce cevap verdi. Kızın pot kırmasından korkmuştu.

Glen anlamlı bir bakış attı abisine.

“Yemeği ben ısmarlamak istedim ama Cal izin vermedi.”

Cal kardeşinin yanlış anlayacağını biliyordu. Araya girdi. “Yemeği

birlikte yemedik. Eğer kafanda bu varsa.” Hem Glen’e hem de Nicole’e onu bu kadar zor durumda bıraktıkları için kızmıştı.

Genç kadın elinde güveçle eve doğru yöneldi.

Cal telaşlanmıştı. “Bana verebilirsin.”

“Önemli değil. Fırına koyup hazır hâle getireceğim sana sadece alıp yemek kalacak.” Çok makul bir fikirdi bu.

Cal ondan önce davranıp kapının tam önünde durdu. Kahretsin! Kendini aptal gibi hissediyordu.

Nicole gülümsedi. “Glen yemeğe kalmak isterse sorun değil. Fazla fazla yaptım.”

“Hayır teşekkürler. Benim karım ve ailem var.”

“Bende o yüzden buradayım zaten. Cal’ın karısı ve ailesi uzakta. Bakıma ihtiyacı var.” Kız sempatik olmaya çalışıyordu.

“Kimsenin yardımına ihtiyacım yok.” Nicole’dan onun için yemek yapmasını istememişti. Bu tamamen kızın fikriydi. Hem de kötü bir fikir. Daha da kötüsü bunu Glen varken yapmıştı.

“Elbette yok. Bu sadece benim sana teşekkür etme tarzımla ilgili.”

Glen de verandaya çıkmıştı, abisine sordu. “Buna gerçekten izin verecek misin?” Meraklı gözlerle bakıyordu.

“Geçenlerde Dovie bana yemek getirdi.” Cal kendini savunmaya çalışıyordu. “Savannah da öyle.”

“Ama bu farklı. Öyle değil mi?”

“Hayır. Nicole düşünceli davranmış. Aynı Dovie ve Savannah gibi.”

“Evet. Haklısın.”

“Burada durup seninle tartışacak değilim.” Cal kardeşine ters bir bakış attı. Glen gördüklerini kesinlikle karısına anlatacaktı. Ellie şüpheli birkaç soru soracak sonra konuyu Dovie’ye aktaracaktı. Cal bundan emindi. İki kadın da uzun uzun dedikodu yapacaklardı.

Hayatı boyunca mutfak işlerine fazla meraklı olmamıştı ama kendi yemeğini hazırlayabilecek kadar anlardı. Ama Jane’in yemekleri başkaydı. Sadece yemek değildi. Karısını ve ailesini çok özliyordu. Akşam yemeklerindeki sohbetlerini, çocuklara iyi geceler dileyip öpmesini, sonrasında koltukta uzanıp dinlenmesini.

“Ben gidiyorum.” Glen abisine bakıyordu. Bakışlarından kızın evinde olmasını tasvip etmediği açıkça belli oluyordu.

“Seni sonra ararım.”

Glen kamyonetine bindikten sonra sordu. “Niçin arayacaksın?”

Cal omzunu silkti. "Önemli değil, aldırma."

Eve girdiğinde Nicole mutfaktaydı. Kız çok rahattı, aynı evindeymiş gibi davranıyordu. "Fırını ön ısıtma için 200 dereceye ayarladım."

Genç adam kapıda taş gibi hareketsiz duruyordu.

"Beş dakika içinde fırın hazır olur. Güveci yarım saat pişireceksin."

"Harika, teşekkürler."

"Ah, neredeyse unutuyordum." Nicole aceleyle Cal'a doğru yürümeye başladı. Kapıdan dışarı çıkacaktı herhâlde. Genç adam kenara çekildi. Ancak bunda biraz geç kalmıştı. Kız sürtünerek geçti.

Parfümü Jane'in eskiden kullandığı bir kokuya benziyordu. Gül koku gibiydi. Cal birden içinde güçlü bir arzu hissetti. Nicole için değil, karısı içindi bu. Diğer kadın onun isteği dışında evine gelmişti ama evindeki kadın gerçekte Jane olmalıydı. Nicole ya da başka biri değil. Genç kızın sesiyle düşüncelerinden uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Ekşi kremayla salsa sosu arabada unutmuşum." Nicole eve girdiğinde nefes nefeseydi. Kavanozları masaya koydu. Fırının ısını kontrol ettikten sonra güvec kabını içine yerleştirdi.

"Tamam işte." Ellerini ovuşturdu. "Hepsi bu."

Cal hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Tek istediği kızın bir an önce gitmesiydi.

"Otuz dakika. Unutmazsın değil mi? Yazmamı ister misin?"

Genç adam başını hayır anlamında iki yana salladı. Kızın daha fazla oyalanmasını istemiyordu.

"İstersen kalıp sana salata hazırlayabilirim."

Cal yine başını iki yana salladı. "Hayır, gerek yok."

Nicole tatlı bir şekilde gülümsedi. "O zaman sana afiyet olsun."

Kız dışarı çıkarken Cal bu kez iyice kenara çekildi. Fiziksel temastan çekindiği için panikle yapmıştı bunu. Arabasına doğru yürüyen Nicole Nelson'u izledi bir süre. Rahatlamanın sarhoşluğuyla eli ayağı boşalıyordu.

Emekliler evinde Phil Patterson tam istediği gibi bir hayat sürüyordu. Kendine ait küçük bir dairesi vardı. Aylık ödemesi günde üç öğün yemeği de kapsadığı için yemek pişirme gibi bir derdi yoktu. Yalnız yemek isterse dairesinde, istemezse yemek odasında oluyordu. Mary'den sonra hayatını düzenlemek kolay olmamıştı. Şimdi de kolay değildi ama

aktif olmaya özen gösteriyordu. Bu işe yarıyordu tabii. Arkadaşlarıyla sürekli temastaydı. Özellikle Frank Hennessey ile. Gordon Pawling vardı birde. Üçü her hafta golf oynuyorlardı.

Frank'ın karısı Dovie ve Mary yakın arkadaşları. Mary'nin Alzheimerden ölümü Dovie'yi, birçok bakımdan Phil kadar üzmüştü. Son günlerinde Mary kimseyi tanımamaya başladığında Phil ile Dovie beraber oturup ağlamışlardı. Bunu oğullarının önünde hiç yapmamıştı. Onların önünde hep dik durmaya çalışmıştı. Nedense kendini Dovie'nin yanında daha rahat hissediyordu. Acıyı onunla sessizce paylaşmak saatlerce konuşmaktan çok daha iyi geliyordu ona.

Frank ve Dovie en az ayda bir kez Phil'i yemeğe alıyorlardı. Bu genellikle ayın ilk pazartesi oluyordu. Ama o gün, emekliler merkezinde, kâğıt oyununu bitirdikten sonra Frank, Phil'i yine yemeğe davet edince adam şaşırıldı.

"Ama ayın ortasındayız. Daha iki hafta önce sizdeydim."

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Frank sıkıştırıyordu.

Sadece bir aptal Dovie'nin yaptığı yemekleri geri çevirebilirdi. O kadın herkesten daha iyi bir aşçıydı. Hatta Mary'den bile. Mary kıskanırdı arkadaşının aşçılık yeteneğini.

"Geleceğim." Phil söz verdi.

Saat tam beş buçukta elinde ağustos çiçeklerinden özenle hazırlanmış bir buketle kapıdaydı.

"Buna gerek yoktu." Dovie, Phil'i yanağından hafifçe öptü. Evin içini hoş bir koku sarmıştı. Adam bunu daha ilk adımında fark etti. Dovie yine aşçılığını konuşturmuş olmalıydı. Fırında pişmiş taze ekmek kokusu, cajun baharatının kokusuna karışmış olmalıydı.

Phil ve Frank oturma odasına geçip sohbete başladıktan hemen sonra Dovie elinde bir tabak iştah açıcı ile geldi. İçinde küçük muzır şeyler vardı. Emekli evinde böyle şeyler bulunmuyordu tabii. Ancak bunun iyi bir tarafı da vardı. Her gün böyle şeyler yese, kadınların kilo verme seanslarına katılmak zorunda kalabilirdi.

Phil tabaktan bir karides alıp baharatlı sosa batırdı. Frank bir şişe kırmızı şarap açmıştı. İki tane kadeh bulup geldi.

Tatlı bir sohbete başladılar. Phil bundan keyif alıyordu. Fakat Dovie'nin aklından bir şeyler geçtiği belliydi. Bunu her zaman hissedebilirdi. Ne olduğunu da sezmişti aslında. Arkadaşlarının işini kolaylaştırmak için aradaki buzları kırmaya karar verdi.

Tabaktan sıcak Fransız peynirine bulanmış bir mantar alıp ağzına attı. “En çok böyle zamanlarda özlüyorum Mary’yi.”

Frank anlamamıştı. “Yani sosyal toplantılarda mı?”

“Evet. Toplanmalar, akşam yemekleri...”

Frank ve Dovie susup beklediler.

“Keşke Mary sağ olsaydı da, Cal ile konuşsaydı.”

Arkadaşlarının bakışları birden değişiverdi. Sezgileri onu yanıltmamıştı. Nicole Nelson’u herkes gibi o da duymuştu çünkü.

“Biliyor muydun?” Arkadaşı şaşkınlık içinde sordu.

Phil başıyla onayladı. Promise, son yıllardaki büyümesine, gelişmesine rağmen, hâlâ küçük bir kasabaydı. Nicole’ün Cal’ın evine yemek götürdüğü haberi kuş gribinden daha hızlı yayılmıştı. Duyduklarından rahatsız olmuştu ama Cal ile oturup konuşmak da istememişti. Oğlunu üzmemek istemezdi. Annesi olsa daha rahat olurdu bu konuşma. Cal annesinin sözlerinden alınmazdı. Phil oğullarıyla karşılıklı konuşma konusunda kendini hep beceriksiz bulurdu. Zaten Cal onun tavsiyelerini hep kulak arkası ederdi. Ayrıca oğlunun herhangi birinin tavsiyesine ihtiyacı olduğunu da düşünmüyordu. Jane’e âşık olup evlenmişti ve evliliğini tehlikeye atacak kadar akılsız değildi.

“Anladığım kadarıyla Nicole, Cal’a yemek yapıp getirmiş. Bunu Cal’ın yaptığı bir yardıma karşılık olarak yapmış.” Dovie’nin yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

Frank atıldı. “Bana sorarsan o kız buraya ortalığı karıştırmak için geldi.”

“Olabilir.” Ancak Phil büyük oğlunu kendinden daha iyi tanırdı. O asla başka kadınlara bakmazdı. Kız onun peşinde koşuyor olmalıydı. Cal’ın bu sorunu halledeceğinden kuşkusu yoktu.

“Kimsenin romantik bir ilişki içinde olduklarını iddia ettiği yok.”

“Öyle bir şey yok zaten.” Phil oğlundan emindi. Fakat yine de Mary’nin sağ olup Cal ile konuşmasını arzu ederdi. En azından dedikodulara fırsat vermemesi için onu uyarırdı. Bu tip konuşmalarda karısı ustaydı. Dovie’ye döndü.

“Nicole Nelson’u sen de bir baş belası olarak görüyor musun?”

“Bilmiyorum. Yani zannetmiyorum... Ama keşke biraz daha sağduyulu olabilseydi. O hâlâ genç ...”

Phil kadının yüzündeki karamsar ifadeyi görmüştü. Kocasına kendisine destek için fikrini sorar gibi bakıyordu.

“Annie onu seviyor.” Dovie ekledi. “Ama o hamileliği nedeniyle dükkâna eskisi kadar sık gidemiyor. Bunları konuşmaktan nefret ediyorum...”

“Size söylüyorum, bu kadın bir baş belası.” Frank kendini tutamadı. Karısı bir elini onun dizine koydu. “Frank! Sakin ol.”

“Bana inanın. Otuz sene yasa uygulama konusunda çalıştım. İnsanların ne olduğunu gözlerine bakıp anlamam bir dakika bile sürmez.”

Phil’in kaşları çatılmıştı. “Sence Nicole, Cal’ın peşinde mi?”

Frank kendinden emin bir tavırla cevap verdi. “Aynen öyle.” Karısına döndü. “Hatırlasana kızı ilk gördüğümüzde sana söylemiştim. Bu kız bir bela. Hem de püsküllü.”

“Evet söyledi.” Karısı onayladı.

“Söylediklerimi yazın bir tarafa.”

“Frank, lütfen. Seni duyan da Cal’ın mutsuz bir evliliği olduğunu zanneder. Hepimiz biliyoruz ki, o başka kadınlara bakacak biri değil. İyi bir eş ve iyi bir baba. Ailesine çok düşkün.”

“Bu doğru.”

Phil sordu. “Kızın, Cal’a yemek getirdiğini nereden duyduunuz?” Ona söyleyen küçük oğlu Glen’di. Phil aptal değildi. Bunu sıradan bir şeymiş gibi anlatmıştı ama adam diğer oğlunu da iyi tanıyordu tabii. Onun tarzı öyleydi. Adam yapabileceklerini kafasında şöyle bir tartmış ve Cal ile konuşmaya gerek olmadığına karar vermişti. Görünüşe göre, genç kızın çiftlik evine yaptığı küçük ziyareti duymayan kalmamıştı. İşin ilginç yanı bunu sadece başkaları değil, Nicole’ün kendisi de anlatıp duruyordu. Bu kız anlaşılan ya çok saftı ya da zır deli. Phil kızın aklında başka bir düşünce olabileceğine inanmak istemiyordu. Zaten bir tahmin yapabilecek kadar iyi tanımiyordu onu. Nedeni ne olursa olsun, Jane bunu duyduğunda köpürecekti.

“Glen, Ellie’ye söylemiş, bana anlatan da oydu. Kötü bir niyetle, dedikodu olsun diye söylemedi. Tuhafına gitmişti. Nicole hakkında ne bildiğimi sordu.” Dovie sustu.

“Bu Jane’in kulağına gider mi?”

Dovie hemen itiraz etti. “Yoo, kimse söylemez. Nicole Nelson kendisi söylemezse tabii... Bu zalimce bir şey. Şeytanca bir fikir. Promise’de kimsenin maksatlı olarak Jane’i üzmeğe isteyeceğini sanmıyorum. Bu kasaba *Dr. Teksas*’ı sever.” *Teksas*, kliniğe geldiği ilk günlerde Jane’e takılmış bir lakaptı.

“Bu durumdan yara alma tehlikesinde olan Cal.” Frank boğuk sesiyle konuştu. “Birinin bunu ona hatırlatması lazım.”

Phil gülümsedi. Olaylar çığırından çıkmadan Cal’ın kulağını çekmek gerekiyordu. “Ah, keşke Mary sağ olsaydı. Ama belki bunu bende yapabilirim. Becerebilirim tabii.”

“Kendine güvenmiyorsan, ben devreye girebilirim.”

Dovie kocasını susturdu. “Frank!”

Ancak adam konuşmasını sürdürdü. “Biri ona ateşle oynadığını hatırlatmalı.” Frank’ın ağzından kaçmış gibiydi bu son cümlesi.

“Bak, dinle. Cal ile biri konuşacaksa o ben olmalıyım.”

“Bunu yapacaksın, değil mi?”

Phil isteksizce başını evet der gibi salladı. Evet, yapacaktı ama ne zaman olacağından emin değildi. Bazen her şey, kimsenin müdahalesine gerek kalmadan, kendiliğinden rayına otururdu. Bu da belki onlardan biriydi. Ya da adam öyle olmasını istiyordu.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

JANE, babasının yatağının başında durmuş, hastalığının gidişatını gösteren çizelgeye bakıyordu. Dr. Roth bunu meslektaşına bir nezaket gereği vermişti. Okudukça kaşları çatılıyordu. Sonra test sonuçlarına göz atmaya başladı. Babası gözlerini aralayıp baktı. Kızının yüz ifadesinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“Jane, o kadar kötü mü?”

Genç kadın babasının uyuduğunu zannettiği için birden irkildi. Elindeki kâğıtları arkasına aldıktan sonra babasına gülümsedi.

“Seni uyandırdım mı baba? Özür dilerim.”

“Kötü haber, değil mi Jane? Bana söyleyebilirsin.”

Adamın ısrarı ne kadar endişeli olduğunu gösteriyordu. “Hmm. Sen kendi illetini yaratıyormuşsun. Öyle yazıyor kâğıtta.”

Babası zoraki gülümsedi. “Başkaları tarafından abuk sabuk nedenlerle, sürekli uyandırılan bir adam nasıl uyuyabilir ki? Eğer bu kadar çok ve bu kadar sık kan alacaklarını bilseydim para isterdim yeminle.” Aklına bir şey gelmişti, birden durdu. “Bu kadar test, röntgen, tomografi kaç patlayacak, fikrin var mı?”

“Sen bunları düşünme baba, sağlık sigortan var.”

Babasının akli aslında, kalça kemiği kırılması sonucunda ortaya çıkan diğer sorunlardı. “Neler olup bittiğini bilmek istiyorum.”

“Baba.” Genç kadın babasının yanına gelip elini omzuna koydu. Babası da onun elini tutarak karşılık verdi. Bir süre öylece sessiz kaldılar.

“Cal seni eve çağırıyor, değil mi?”

Jane ne söyleyeceğini bilmiyordu. Cal gerçekten dönmesini bekliyordu. Hatta bu konuda ısrarcı olmuştu. Ona Promise’e dönüşünün uzayacağını söylediğinde hayal kırıklığını saklamamıştı. Son birkaç telefon görüşmelerinde tansiyon hep yüksekti. Genç kadın bundan kendini soğuk tutuyordu.

Babası mırıldanarak konuştu. “Bugüne kadar bizim için yaptıklarından dolayı ben ve annen sana fazlasıyla müteşekkirim.”

“Baba tamam.” Cal da aynı şeyleri söylemişti telefonda. “Ben sadece senin kızın değil, bir doktorem. Beni yanında istemen çok doğal. Asıl önemli olan senin ve annemin bu cıvılcıyı üzerinizden atmanız.”

Adam derin bir iç çektikten sonra gözlerini kapadı. “Bu sana haksızlık oluyor.”

“Babacım, ben gerçekten iyiyim. Beni düşünmeyi bırak artık. Cal anlayışlı biridir. Hoşuna gitmese de durumun farkında.”

“Ne kadar zamanım kaldı?” Bu soru Jane’i şoka sokmuştu. Adam devam etti. “Kimse bana gerçeği söylemiyor. Güvencibileceğim tek kişi sensin.”

Baba kız göz göze geldiler. “Çok etkili tedaviler var...”

“Daha ne kadar yaşayacağım?” Adam daha yüksek bir sesle tekrarladı. “Söyle bana.”

Jane başını iki yana salladı.

“Sende söylemeyeceksin.” Babası ihanete uğramış gibi üzölmüşü.

“Bu soruya nasıl cevap verilebilir ki? Benim önümde kristal küre mi var da ona bakıp söyleyeyim. Bütün bildiğim, herkes senin daha uzun yaşaman için uğraşıyor.”

“O zaman kabataslak bir şey söyle.”

Bu soru da çok rahatsız ediciydi. “Baba ne söylediğimi dinlemiyorsun bile. Henüz tedavinin en başındayız.”

“Belli ki kalbimde iyi durumda değil.”

Bu da doğrudu. Ama ilk yapılacak iş, kanseri tedavi etmektir. İlk ilaç tedavisi uygulanmıştı bile. Jane iyi gelişmeler umuyordu.

“Kalbin iyi.”

“Tabii, tabii. Çok iyi.”

“Baba!”

Harry gülümsemeye gayret etti. “Birinin sağlığının kötüye gittiğini görmek çok üzücü. Moral bozucu. Annen bensiz ne yapacak onu düşü-

nüyorum.”

Kızı da annesiyle ilgili olarak endişeliydi ancak bunu belli etmedi tabii. “Sen annemi düşünme, o her şeyin üstesinden gelebilir.”

Adam derin bir iç çektikten sonra gözlerini sabit bir noktaya dikti.

“Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi... Sen hep beni gururlandırdın Jane.”

Genç kadının boğazı düğümlenmiş gibi oldu konuşamıyordu.

“Bana bir şey olursa anneni bırakma. Yanında ol.”

“Baba, lütfen. Annemi bırakmam mümkün mü? Sakın öyle konuşma bir daha. Evet, sağlık sorunların var ama hepsi tedavi edilebilir. Bana güven, tamam mı?”

Harry gözlerini kapattıktan sonra başıyla onayladı. “Seni seviyorum Janey.”

“Ben de seni seviyorum, baba.” Kız eğilip babasını alnından öptü.

“Söyle annene çocukları yine plaja götürsün. Başka bir gün de Disneyland’a götürür.”

“Annem senin yanında olmak istiyor.”

“Bugün bana gelmesin. Dinlenmek istiyorum.” Gözlerini açıp şakayla bir gözünü kırpı. “Şimdi sende git bakalım. Uykum geldi.”

“Peki baba.” Jane çantasını aldı. İki çocuk sahibi yetişkin bir kadındı ama söz konusu hasta yatağında yatan babası ise tek aşkı oydu.

Birkaç gün sonra, Paul sarılma battaniyesini yerde sürükleyerek mutfağa geldi.

“Anne, plaj?”

Çocuk programlanmış gibi doğrudan alt dolaplardan birini açtı ve şeker oranı en yüksek müsli kutusunu bulup çıkardı. Annesi çocukları fazla şımartmıştı ve eve dönene kadar da böyle sürecekti bu.

Ev. Jane çocukluğunun geçtiği ev ile Promise’daki evini karşılaştırdı. Sonra anne ve babasıyla, kocasını. O artık California’ya ait değildi. Her şeyi ile Teksas’a ait olmuştu. Ve evini özliyordu. Çiftliği, arkadaşlarını. Ama en çok özlediği elbette Cal idi.

“Anne plaja gidecek miyiz?” Paul bol şekerli müsli kutusunu göğsüne bastırmişti.

“Ah!” Babasının doktoru öğleden sonra yeni test sonuçlarını açıklayacaktı.

Stephanie mutfaka girerken kızına çıktı. "Götür çocukları plaja." Kadın hastaneye gitmek için giyinmişti bile. "Hastanede bir şey olmayacak bugün."

"Ama anne." Jane'in California'da olmasının birinci nedeni, anne-siyle babasına yardım etmektir. Babasının iyileşmesi için bir yardımcı olmayacaksa neden evinden uzaktaydı ki? Babasıyla iki gün önce yaptıkları konuşmadan sonra Harry, çocuklarıyla daha fazla ilgilenmesi için sürekli ısrar etmişti.

"Bugün ben babanla kalacağım. Sen de çocukları plaja götür. Sonra hastanede buluşuruz. Sen orada kalırsın ben çocukları eve getirip uyuturum." Stephanie emir verir gibi konuşmuştu. Paul sevinçle havaya fırladı. Mary Ann mama sandalyesindeydi. Abisinin neyi kutladığını biliyormuş gibi ellerini çırpıyordu.

"Anne, test sonuçlarını bir alalım önce. Sonra, artık eve dönmem gerekiyor. Promise'e."

Annesinin yüzündeki gülümseme birden soldu. "Bunu biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama burada olmanız çok güzel."

"Evet, ama..."

"Torunlarımla olmak, bu zor günlerde bana o kadar iyi geliyor ki,"

"Bunun gerçek olduğundan eminim." Annesi yapacağı konuşmayı zorlaştırıyordu. Jane ne zaman eve dönme konusunu açsa, Stephanie olmadık bahanelerle, birkaç gün daha kalması için baskı yapıyordu. Zaten planladığından çok daha fazla kalmıştı California'da.

"Öğleden sonra babamın test sonuçlarına bakacağım. Eğer iyiye uçak rezervasyonunu yapacağım."

Annesi, Mary Ann'i mama sandalyesinden çıkarıp kucığına aldıktan sonra Jane'e döndü. "Sen merak etme. Baban da ben de iyiyiz."

"Anne, beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsun."

Stephanie gözlerini sonuna kadar açıp kızına baktı. Sanki hayatında daha anlamsız ve mantık dışı bir cevap duymamıştı. "Nereden çıkardın bunu? Suçlu hissetmen için bana bir neden söyle."

"Evimi, Teksas'taki hayatımı özledim. Anne nasıl olsa Derek burada." Kendisinden beş yaş küçük, erkek kardeşinden bahsediyordu. Derek babasının hastalığı ile ilgili her şeyi onun üzerine yıkmış, kendi hayatını yaşıyordu. Film işindeydi. Kadro yönetmeninin asistanlığını yapıyordu. Gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyor, keyif sürüyordu. Birkaç kez babasını ziyarete gelmişti ama bu işlerin adamı olmadığı o kadar belliydi

ki. Asla hastanede babasının yanında bekleyecek, ona yardım edecek biri değildi.

“Tabi ki, dönmen gerekiyor.” Stephanie soğuk bir tavırla konuştu. Masanın üzerine Paul için bir çanak koymuştu. Buzdolabında karton süt kutusunu çıkardı.

Çocuk müsli kutusunu açıp çanağı doldurmaya başladı. Bunu kendi başına becerebildiği için gururla gülümsüyordu. Ancak süt koyarken dökme olasılığı yüksek olduğundan bu işi Jane yaptı.

“Kahvaltını bitirir bitirmez, koş dişlerini fırçala.” Jane kucağında Mary Ann ile mutfaktan çıktı. Plaj için üzerlerini değiştirmeleri gerekiyordu.

Genç kadının beklediği gibi, öğleden sonra Harry’nin test sonuçları iyi çıkmıştı. Jane hemen uçak şirketini arayıp yerlerini ayırttı. Annesiyle babasına haber verdi. Bu pek kolay olmamıştı tabii ama gerekliydi.

Stephanie o akşam kilise kadınlar grubu ile toplantıya gitti. Kocasının hastaneye kaldırıldığı günden beri bu katıldığı ilk sosyal organizasyondur. Kızı bunun iyiye işaret olduğunu söylemişti.

Jane dönüş için bavullarını topluyordu. Paul yatak odasında dört dönmüyor, heyecanla babasıyla yapacağı telefon konuşmasını bekliyordu. Jane oğluna söz vermişti. Ancak bunun iyi bir fikir olduğu konusunda şüpheleri vardı. Çünkü çocuk plajda yorulmuş, huysuzlaşmaya başlamıştı. Cal, Büyükbaş Hayvan Birliği’nin toplantısında olacaktı bu akşam. Eve dönmesi uzun sürebilirdi.

“Yine plaja gitmek istiyorum.” Paul’un suratı asıktı.

“Gideriz tabii... Sen babanı görmek istemiyor musun?”

Paul başını evet anlamında sallarken alt dudağı titriyordu. “Babamda bizimle plaja gelebilir mi?”

“Belki bir gün gelir.”

Jane oğlunun gönlünü almaya çalışıyordu. Önüne bir Disney boyama kitabı ve renkli kalemler koydu.

Sonunda telefon çaldı. Bu ani tiz ses genç kadını yerinden fırlatmıştı. Kocasının sesini duyma hevesiyle hemen açtı.

“Selam, Cal?”

“Benim.” Kocasının sesinde garip bir çekingenlik vardı. Neyle karşılaşacağını bilmiyormuş gibiydi.

“Merhaba.”

“Geliyor musunuz?”

“Yarın.”

“Oh, hayatım. Bunun ne kadar iyi bir haber olduğunu bilemezsin.”

“Merak etme, biliyorum. Sana anlatacağım ama önce Paul ile konuş biraz. Telefonunu bekliyordu.”

“O hâlâ uyumadı mı? Saat dokuzu geçti.”

“Bugün uzun bir gündü. Sabah çocukları plaja götürdüm. Öğleden sonra babamın yanında hastanedeydim. Test sonuçlarını aldık.” Genç kadın derin bir nefes aldı. “Neyse, bunları sonra anlatırım. Sen önce Paul ile konuş.” Telefonu oğluna verip geri çekildi.

Küçük oğlan, babasına uzun uzun plajda yaptıklarını anlattı. Bir süre sonra sohbetten sıkılınca telefonu annesine geri verdi. “Babam seninle konuşmak istiyor.”

“Peki. Şimdi bana bir iyi geceler öpücüğü ver. Sonra doğru yatağa, tamam mı? Yarın sabah erken kalkmak zorundayız.”

Paul ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye çalışırken, Jane eğilip oğlunu öptü. Sonra hiçbir tartışma olmadan odadan çıktı ve Mary Ann ile paylaştıkları kendi odasının yolunu tuttu. Annesi çocuğun yatağına girdiğine emin olana kadar bekledi. Sonra telefonu kaldırdı.

“Sana uçuş bilgilerini vereyim. Yaz istersen.”

“Tamam. Kalem burada.” Sesindeki coşku karısını mutlu etmişti. Uçağın uçuş numarasını ve iniş saatini verdi.

“Biliyorum, son zamanlarda aramızda tatsızlıklar olmuştu.”

“Özür dilerim, Jane. Benim hatamdı.”

“Beni affetmeni istiyorum.” Kocasını seviyordu ve aralarını düzeltmek istiyordu.

“Seni o kadar çok özledim ki.”

“Ben de seni çok özledim.” Jane içini derin çektiikten sonra gözlerini kapattı. Neredeyse her akşam telefonla konuşmuşlardı ama son günlerdeki tartışmalar ikisini de çok üzmüştü. Ve ikisi de birbirlerinden anlayış bekliyorlardı.

“Annenin çocukları biraz şımartmış olabileceğini düşünüyorum.”

“Annem onları çok seyrek görüyor.” Jane annesini masum göstermeye çalışıyordu. Ama bu şimdi konuşulacak bir şey değildi.

Cal hemen konuyu değiştirdi. “Babanın testlerinden bahsediyordun.”

“Doktorlar oldukça iyimser. Bu babamın moralini yükseltiyor tabii.”

“Ya annenin?”

“Onun da.” Jane annesinin son haftalarda gösterdiği cesarete, soğuk-

kanlılığı hayran kalmıştı. Kocasına, hastanede yatarken kanser teşhisi konulduğunu öğrenmek korkunç bir deneyim olmalıydı.

“Yarın havaalanında sizi bekliyor olacağım. Oh, sevgilim. Sana tekrar kavuşacak olmak nefis bir şey.”

“Ev yemeklerini ne kadar özlediğini tahmin edebiliyorum.” Jane şaka yaptı.

“Yemeklerden değil, senin evine dönmenden bahsediyorum.”

“Hmm. O zaman yediğin yemeklerden memnunsun.”

“Ben sadece doymaya çalışıyorum.” Adam kaçamak bir cevap verdi.

“Yarın beşte görüşürüz.”

“Yarın beşte.” Cal tekrarladı. “Bu çok uzun bir süre.”

Jane de aynı fikirdeydi.

Cal’ın keyfi yerindeydi. Ertesi gün, öğle saatlerinde duş alırken şarkı söylüyordu. Duştan sonra tıraş oldu. Karısının en sevdiği kokusunu sürdü. Gömleklerinin arasından tiril tiril bir tane seçip giydi. Ailesini karşılamak üzere San Antonio’ya gitmeye hazırdı. Yatak odasından geçerken yatağına baktı. Bu yatakta her gece karısıyla beraber yatmayı çok özlemişti. Neyse ki, ayrılık bitmişti. Karısı bugün dönüyordu. Birden fark etti ki, yatak çok dağınıktı. Jane buna çok dikkat ederdi. Her hafta çarşafaları, nevresimleri değiştirir, her gün toplar, düzene sokardı. O gide-li üç haftaya yakın olmuştu ve yatağı toplamak şöyle dursun, aynı çarşaf-ları kullanıyordu. Temiz bir nevresim takımının karısının hoşuna gidece-ğini düşündü.

Yatağın üzerindeki her şeyi alıp çamaşır odasına götürdü ve yı-ğın hâlinde bıraktı. Oda kirli blucin, gömlek, çorap ne varsa ağzına kadar doluydu. Çamaşır yıkamaya gerek duymamıştı. Zaten pekiyi bilmezdi ayrıca Jane’in kendi düzeni vardı.

Mutfak ise başlı başına bir felaketti. Cal bulaşık makinesini kullan-madığına pişman oldu. Bu ana kadar ev temizliği, bakımı hiç aklına gel-memişti. Aceleyle kirli bulaşıkları makineye attı. Tezgâhı sildi.

Ev işleriyle hiç ilgisi olmamıştı. Jane ise düzenli ve titizdi. Eskiden Glen ile beraber yaşarlarken aralarında iş bölümü yapmışlardı. Cal ye-mek yapar, Glen bulaşıkları yıkardı. Karısı yokken bunların hiçbirini yapmamıştı.

Her şeye rağmen tembel sayılmazdı. Savannah’ın ve Dovie’nin ye-

mek getirdiği kapları yıkamıştı. Nicole Nelson'un kini de. Bej kovboy şapkasını aldı tam evden çıkıyordu ki, birden durdu. Fikrini değiştirmişti.

Suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu ancak Jane'in, Nicole'ün eve güveç getirdiğini öğrenmesi iyi olmazdı. Bundan karısına hiç bahsetmemişti. Sonradan öğrenmesi daha da kötü olurdu. Gerçi sakladığı bir şey yoktu, sadece olurluna bırakmıştı.

Yıkadığı kapları aldı. Arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Sahiplerine geri götürecekti. Riske girmeye gerek yoktu.

İlk durağı komşusu Savannah ve Laredo Smith çiftiydi. Savannah'ı gül bahçesinde buldu. Bitkileri kışa hazırlamakla meşguldü. Yıllardır komşuydular, birlikte büyümüşlerdi. Savannah'ın erkek kardeşi Grady Weston, Cal'm hayat boyu en iyi arkadaşı olmuştu.

Savannah, Cal'ın geldiğini görünce doğruldu. Genç adam arabadan inerken ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Merhaba Cal." İki dost sarıldılar.

"Tabağını geri getirdim. Ne kadar makbule geçtiği bilemezsin."

"Buna sevindim. Jane bugünlerde eve dönüyor herhâlde."

"Öğleden sonra burada olacaklar." Adam saatine baktı. Hâlâ bol zamanı vardı.

"Çok iyi. Babası nasılmış?"

"Daha iyi." Fazla ayrıntıya girmeye gerek görmedi. Bunu Jane'e bırakmak daha iyi olacaktı.

"Jane'e en iyi dileklerimi ilet. Gelir gelmez beni arasın."

Cal arabasına atladı. İkinci durağı Dovie ve Frank Hennessey'in evleriydi. Dovie ona tavuklu börek ve elmalı turtta getirmişti. Yalnız kaldığı süre boyunca yediği en iyi yemektir. Dovie tavuğu kendi tarifine göre yapardı. Tereyağı ile ktır ktır olurdu. Tarifini Jane'e vermişti ama karısı kaç kez denediyse Dovie kadar iyi yapamamıştı.

Kapıyı Frank açtı. Cal'ı karşısında görünce memnun olmuştu. Gülmüşü. "Hey, Cal, seni görmek ne güzel."

"Sağ ol Frank. Seni görmek de güzel." Cal içeri girdi. "Jane ve çocukları karşılamak için havaalanına gidiyorum." Elindeki kapları uzattı.

"Demek keyfinin nedeni bu. Ağzın kulaklarında."

"Uçağın inmesini dört gözle bekliyorum."

"Phil seni buldu mu?" Frank sordu.

"Genç adam şaşırmıştı." Babam beni mi arıyor?"

"Son gördüğümde öyleydi."

“Ne istediğini sorsam iyi olur.” Yeteri kadar zamanı vardı. Saat ikiye geçiyordu. Jane’in uçağı ise beşte inecekti. Havaalanına ulaşmak epey sürüyordu ama babasının yanında fazla kalmayacaktı zaten.

Frank başını salladı. Sanki bir şey daha söyleyecekti ve birden vazgeçmişti.

“Ne?” Cal verandaya çıkmıştı.

Adam yine başını salladı. “Hiç. Bu seninle babanın arasında bir şey.”

Cal kaşlarını çatı. Merak etmeye başlamıştı. Eğer babasının söyleyecek önemli bir şeyi olsa telefon ederdi. Arabasına atladı. Elm Caddesine, babasının yaşadığı emekliler evine gidiyordu. Babası lobide, emekli gazeteci Bob Miller ile satranç masasındaydı.

“Merhaba Cal.” Phil başını masadan kaldırdı.

“Frank Hennessey beni görmek istediğini söyledi. Yemek kaplarını geri vermek için uğramıştım.” Bob’a döndü. “Selam Bob.” Biraz gergin gibiydi. Babasına döndü. “Benimle konuşmak istiyorsan neden telefon açmadın baba?”

“Biliyorum, biliyorum.” Phil ayağa kalktı. “Pardon Bob, birazdan dönerim.”

Bob satranç tahtasında taşları inceliyordu. Başını kaldırmadan cevap verdi. “İstedğin zaman olsun. Keyfine bak.”

Phil etrafa bir göz attı. Yalnız konuşabilecekleri bir yer arıyordu. Cal saatine baktı. Fazla zamanı olmadığını anlatması gerekiyordu. Ancak duydukları genç adamı şok etmişti.

“Nicole Nelson ile aranızda ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Nicole Nelson mu?” Cal’ın ağzı açık kaldı.

Phil gözleriyle çevreyi taramaya devam ediyordu. “Daireme gitmek en iyisi. Orada daha rahat konuşuruz.”

“Konuşacak bir şey yok, baba.”

Babası onu dinlemiyordu. Asansöre doğru yöneldi. “Nicole’ün yemek kaplarını da geri götürdün mü? Yoksa ona mum ışığında bir akşam yemeği mi söz verdin?”

Cal neredeyse dilini yutacaktı. Babası Nicole’ün ona yemek getirdiğini duymuştu. Ama nasıl? Glen dedikoduyla zaman öldüren biri değildi. Ellie de öyle. Yoksa bu dedikodu bütün kasabanın ağızında lezzetli bir lokma mı olmuştu? Bunu aklına bile getirmek istemedi.

Babasının dairesi küçük bir alandı. Bir televizyon, bir koltuk ve bir kitaplık vardı. Annesinin piyanosu bir köşede duruyordu. Çift camlı bir

kapıyla yatak odasına ve banyoya geçiliyordu. Phil piyano çalmayı bilmediği hâlde, karısı öldükten sonra onu satmamış, buraya getirmişti. Vitrin gibi kullanıyordu. Üzerinde eski aile fotoğrafları vardı.

Yaşlı adam piyanoya doğru yürüdü ve üzerindeki resimlerden birini eline aldı. Mary Ann doğduğunda çekilmiş bir fotoğraftı bu. Cal, Jane ve çocuklar. "Güzel bir ailen var, evlat."

Cal babasının konuya girmek üzere olduğunu anlamıştı. Kafasındaki saçmalıkları dökecekti birazdan. Susup dinlemeye karar verdi.

"Evliliğini Nicole Nelson gibi bir kızla tehlikeye attığın için utanmalısın."

"Baba ben evliliğimi riske atmadım. Bunlar söylenti sadece. Küçük bir şey büyütülüyor, önemli hâle getiriliyor. Kim söyledi sana onun çiftliğe geldiğini?"

"Ne fark eder?"

"Bu herkesin diline doladığı bir şey mi?" Cal'ın en korktuğu buydu. Jane eve dönecek ve kendini bu hain dedikodu selinin içinde bulacaktı.

"İkinizin beraber Mexican Lindo'da yemek yediğinizi de duydum."

"Baba!" Cal şapkasını çıkarıp bir elinin parmaklarıyla saçlarını arkaya doğru taradı. "Öyle değil. Ben yalnız yemek yiyordum. Birden, nasılsa Nicole de lokantaya geldi."

"Seninle birlikte oturdu ama değil mi?"

"Kısa bir süre. Başka biriyle buluşacakmış."

Phil'in çatık kaşları iyice çatıldı. "Seninle yemek yemedi ama ona içki ısmarladın, değil mi?"

Genç adam isteksiz bir tavırla onayladı. Yanlış bir şey yapmamıştı. Babasının bunu görmesi gerekiyordu.

"Herkes sen ve Nicole'ü Mexican Lindo'da görmüş. Tüm kasaba kızın sana yemek getirdiğini biliyor. Ama bunları anlatan Glen ya da Ellie değil."

"Kim, o zaman?" Cal kendi kendine sordu. Bu sorunun cevabı üzerine ağır bir yük gibi çökmüştü. Koltuğa oturdu. Derin bir iç çektikten sonra, "Nicole." diyebildi ancak... Bir kadın böyle bir şeyi nasıl yapardı?

"Öyle olmalı. Frank o kızın bir baş belası olduğunu söylüyor. Gerçi Dovie onunla aynı fikirde değil. Önyargı falan diyor."

Cal babasına sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Phil omzunu silkti. "Nicole'ü tanımam etmem. Ama duyduklarım hiç hoşuma gitmedi. Dikkatli ol, evlat. Bir hiç için, en önemli şeylerini kay-

betmek istemezsin, değil mi? Sağduyulu ol.”

“Onu arayıp bulan ben değilim... Eğer demek istediğin buysa.”

“Ben öyle bir şey demedim ki.”

Durumu kontrol altına alması mümkün değildi artık. Her şey Nicole’ü Annie Porter’ın kitapçı dükkânına tavsiye etmesiyle başlamıştı. Aslında tavsiye bile etmiş sayılmazdı. Babası bunu bilmiyordu. Bilseydi hak verir miydi acaba? Annie, Jane’in çok yakın arkadaşıydı. O, bu olanları bilseydi, Nicole’ü işe alır mıydı acaba? Asla Jane’i kıracak bir şey yapmazdı.

“Nicole ile tekrar görüşmek gibi bir niyetin var mı?”

“Onu ilk gördüğümde de öyle bir niyetim yoktu. Şimdi de yok. Onu görmek için bir nedenimde yok.”

“İyi. Böyle devam et.”

Genç adamın babasının tavsiyelerine ihtiyacı yoktu. Ancak arabasına binmek üzereyken arka koltukta duran güveç kaplarını gördü. Bunları Nicole’e geri vermeyi planlamıştı. Hemen babasının uyarısı aklına geldi. Nicole kaplarını bekleyebilirdi, hemen götürmesi gerekmiyordu. Kapları kamyonetin arkasına koyar, fırsat bulduğunda kitapçıya bırakabilirdi. Ayrıca babasıyla konuşması uzadığı için pek zamanı da kalmamıştı. Hemen havaalanına doğru yola çıkması gerekiyordu. Üstelik geç kaldığı için iş çıkışı trafğine takılması ihtimali de vardı. Her şeye rağmen gülmüşü.

Kartısı ve ailesi eve dönüyordu.

Jane uçaktan inerken bitkin durumdaydı. Mary Ann’i sırtında taşıyordu ve düşürmemek için sürekli dengelemeye çalışıyordu. Bebek uçuş boyunca yaygara yapıp durmuştu. Jane kızının kulağında bir enfeksiyon olduğundan emindi. Çocuğun teni kızarmış, ateşi çıkmıştı.

Paul ise uçakta hiç uyumamış, sürekli babasını ne zaman göreceğini sorarak mızızlanıp durmuştu.

“Babam nerede?” Paul uçaktan iner inmez aynı sorulara başlamıştı.

“Buradadır. Çıkışta bekliyor olmalı.” Bebek çantası omzundan düşmüş, el çantasının sapına takılmıştı. İki çantayı bir eliyle taşıyordu.

Paul sesini yükselterek bağırdı. “Babamı göremiyorum.”

“Biraz bekle, tamam mı?”

Paul kollarını sıkıca kavuşturup durdu. “Beklemekten bıktım. Baba-

mi istiyorum.” Çocuğun ısrarı sürüyordu. Genç kadının siniri de en tepe noktaya varmıştı.

“Paul lütfen, sen artık abi oldun, bana yardımcı olmalısın.”

Mary Ann ağlamaya başladı. Kulağını tutuyordu. Jane kızını rahat ettirmek için elinden geleni yapmıştı ancak belli ki ağrısı vardı. Yanına tedbir amaçlı ateş düşürücü, ağrı kesici ilaçlar almıştı ama hepsi bagajda kalmıştı.

Bagajların geldiği salona doğru yürümeye başladılar. Hiç olmazsa Mary Ann’in ilaçlarını alabilecekti bavulundan. Yardımsever bir hamalın yardımıyla bavullarını toplayıp terminal çıkışına gittiler. Hepsinin gözleri Cal’ı arıyordu. Ama yoktu. Genç kadın bavullardan birini açıp bir ilaç çıkardı. Tam o sırada bir anons duydu. Biri onun ismini anons ettirmişti.

“Bu baban olmalı.”

Paul hâlâ ısrarcıydı. “Babamı istiyorum.”

Jane de istiyordu ve onu ilk gördüğünde canı sıkkın olduğunu söyleyecekti. Bavulları ve iki çocuğu toparlayıp zorlukla danışmaya gitti. Nefes nefese kalmıştı. Onu bir telefon bekliyordu. Alıp açtığında, hattın diğer ucunda Cal vardı.

“Hangi cehennemdesin sen?”

“Asıl sen hangi cehennemdesin?” Jane iki bavul ve iki çocukla uğraşıyordu. Ayrıca diğer küçük çantalar da vardı. Kocasını ise bir cüzdan ve araba anahtarıyla, yardıma ihtiyacı olan kendisiydi.

“Bir saattir çıkışta bekliyorum sizi.” Cal’ın sesi bu kez daha sakin çıkmıştı.

“Bende bir saattir çıkışta bekliyorum. Hangi terminaldesin sen?”

“Terminal 1’de değil misiniz?”

“Hayır, burası Terminal 2. Uçağın indiği yer. Sen nasıl oluyor da uçağın hangi terminale ineceğine bakmıyorsun?”

“Orada bekleyin, hemen geliyorum.”

On dakika sonra, Paul bağırıyordu. “Babaaa, babaaaaa.”

Sonunda gelebilmişti. Cal sırtarak yaklaşıyordu. İtiraf etmek gerekirse, çok yakışıklı görünüyordu. Uzun ince vücudu ve yanık teniyle oldukça havalıydı. Paul beklemekten sıkılmıştı. Babasına doğru koşmaya başladı. Adam eğilip oğlunu yakaladı ve havaya kaldırdı. Çocukta kollarını babasının boynuna sımsıkı sarmıştı.

Cal kucığında oğluyla karısına yaklaşmış diğer eliyle sarıldı. “Hoş geldiniz.”

"Ne oldu? Neredeydin?"

"Önce beni öp." Biraz eğilip başını karısının boyuna getirdi. Sonra dudaklarından öpmeye başladı. Uzun ve etkili bir öpüşme olmuştu.

Jane kocasının onu ne kadar özlemle beklediğini anlamıştı. Fısıldadı. "Sonunda eve döndüğüm için çok mutluyum."

Genç adam oğlunu yere indirdikten sonra gülümsedi. Paul hemen babasının eline yapıştı.

"Ben de öyle... Karışıklık için özür dilerim." Cal başını iki yana salladı. "Aslında epey erken çıkmıştım yola. Babama uğradım biraz. Lafa tuttu beni. Sonra trafığe yakalandım. O panikle yanlış terminale gitmişim.

Promise'e dönüş yolu da sorunlarla doluydu. Paul bir buçuk saat hiç uyumadı ve bütün yaramazlığı üzerindeydi. Mary Ann'in iyileşmesi de bir saati bulmuştu. O zamana kadar ağladı sızladı. Jane'in sinirleri yine tepesine çıkmıştı. Cal çocukları susturmak için kendi klasik yöntemlerini uygulamaya kalktı ama onlarda işe yaramadı.

Sonunda çitliğe geldiler. Jane evini görünce duygulanmıştı. Neredeyse ağlayacaktı. Zaten çok duygusal bir gün olmuştu. Annesi onları Los Angeles havaalanına bırakırken yolda gözyaşlarını tutamamış, ağlamaya başlamıştı. Anneannelerinin gözündeki yaşları gören çocuklarda hemen ona katılmışlardı tabii. Sonra uçakta olanlar. Mary Ann'in hastalığı, Paul'ün huysuzluğu. Cal'ın yanlış terminalde beklemesi. Çok zor bir gündü.

Cal arabadan indi. "Sen çocukları al, eve git. Ben bavulları getiririm."

"Peki." Jane uyuyan bebeğin emniyet kemerini çözüp kucağına aldı. Paul kendisi çıktı arabadan.

"Babam neden kamyonete gidiyor?"

Jane omzunun üzerinden baktı. "Bir şey götürüyor herhâlde." Ne götürdüğünü görememişti. Zaten umurunda da değildi.

Genç kadın, bütün yol boyunca evine gireceği anı düşünmüştü. Güzel, tertemiz evi, tüm konforuyla onu bekliyor olacaktı. Ama gördüğü manzara hiç öyle değildi. Ev darmadağınık, mutfak ise bir cehennemdi. Bütün bulaşıklar eviyeinin içine yığılmış, üç haftadır gelen mektuplar hiç dokunulmadan, küme hâlinde masanın üzerinde bırakılmıştı. Çöp kutusu ağzına kadar dolmuş, bir o kadar da taşmıştı. Jane inleyerek hole yöneldi. Kirli çamaşırlar makinenin önünde yığın hâlinde onu bekliyorlardı.

Olumlu düşünmeye karar verdi. Evin bu karmakarışık hâli, kocasının ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Hatta onu ne kadar çok sevdiğini.

Sakinliğini korumaya çalışarak yatak odasına geçti. Yatak sanki ters yüz olmuş, çarşaf dolanmış, nevresim ve yastıklar ise yere saçılmıştı. Her şeyi kabul edebilirdi ama bu son gördüğü manzara bir yıkımdı âdeta. Bebek odasına gidip Mary Ann'i yatağına bıraktı. Çok şükür uyanmamıştı. Mutfaka giderken Cal bavullarla eve girdi.

İki eli iki kalçasında, gözlerini kocasına dikti. "Yatağı yapamadın mı?"

"Ah." Cal masum görünmeye çalışıyordu. "Elimden geldiği kadar yaptım. Sen olmayınca..."

"Anne, acıktım."

Akşam yemeği tamamen aklından çıkmıştı kadının.

"Ev kötü durumda, biliyorum." Kocasını suçlu bir tavırla konuşuyordu. "Benim standartlarımla seninkiler çok farklı."

Jane tartışmak yerine yatağı yapmak üzere hole doğru yöneldi. "Paul'e bir sandviç hazırlar mısın?"

"Tabii."

"Ton balıklı istiyorum. Turşu da olsun."

"Herhâlde annen çocuklara her istediklerini vermiş."

Gerçekten de Stephanie çocukları biraz şımartmıştı ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi. "Şimdi o konuya girmeyelim."

"Peki."

Jane işe koyuldu. Önce bavulları açıp yerleştirdi. Sonra kirli çamaşırları halletti daha sonra da gelen mektupları ayırdı. Bunları yaparken gece yarısı olmuştu. Yatağı yaparken Cal yardım etti. Karısına hep özür diler gibi bakıyordu.

"Tekrar özür dilerim, tatlım."

Jane, tartışmak istemiyordu ama doğrusu eve döndüğünde umduğunu bulamamıştı. Tek olumlu olan, Mary Ann'in derin bir uykuya dalmış olmasıydı. Gündüz uykusu olmayınca, Paul'ün düzeni bozulmuş, kontrolden çıkmıştı. Arsız çocuklara benzemişti. Cal çocuğu zorlayarak yatırdı. "Ne olmuş bu çocuğa böyle?"

"Sakin başlama." Jane uyardı.

Kocasını isyan eder gibi iki elini havaya kaldırdı. "Peki, peki."

Belli ki sonra konuşacaklardı bu konuyu. Cal soyunup yatağa girdi.

Temiz çarşafılar içinde olmak hoşuna gitmişti. Karısına baktı.

“Geliyor musun?”

Jane o kadar yorgundu ki, konuşamıyordu bile. Sadece başıyla onay verebildi. Yatağa girdiğinde kendisini kocasının kollarında buldu. Genç adamın bakışları aklından neler geçtiğini gösteriyordu.

“Umarım aklından, şüphelendiğim şeyleri geçirmiyorsundur.”

Cal yalvaran gözlerle bakıyordu. “Tatlım, son sevişmemizin üzerinden üç hafta geçti. Çok özledim seni.”

Jane kocasının kollarından kurtulup yatağın öte tarafına kaydı. “Bu gece olmaz.”

Adam kırılmıştı. “Tamam. Evin dağınıklığı yüzünden, değil mi?”

“Seni cezalandırdığımı düşünüyorsan eğer, öyle bir şey yok.” Ayakta uyuyacak kadar yorgun olduğunu göremiyordu herhâlde. Üzerindeki yorganı atmış, karısına arkadan sarılmaya çalışıyordu.

“Kes, lütfen.” Kocasını şımarık bir çocuk gibi davranıyordu. Tıpkı kendi çocuklarının istediğini alamadığı zamanlardaki gibiydi. Cal genç kadını okşamaya başladı. İtiraz gelinceye kadar devam etti. Kısa bir süre sonra Jane uzanıp ışığı söndürdü ve ardından soyunmaya başladı. O kadar bitkindi ki, başını yastığa koyduğu an uyuyacak gibiydi.

Ancak öyle olmadı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

MUTFAK için tamtakır sıfatını kullanmak yanlış sayılmazdı. Ertesi sabah Jane'in yaptığı ilk işlerden biri alışverişe gitmek oldu. Paul'ü anaokuluna götürmek yerine babasıyla bıraktı. Mary Ann'i de arka koltukta-ki bebek koltuğuna oturtup kemerini bağladı ve kasabaya doğru yola çıktı.

Evine döndüğü için şükrediyordu. Evinde, kendi yatağında, kocasıyla beraber uyanmak harika bir duyguydu doğrusu. Akşamki tatsızlıklar da unutulmuştu. Çamaşırlar yıkanmış, kurutulmuştu. Çocuklar güzelce uyu-yup dinlenmiş, huysuzlukları bitmişti. Mary Ann'in kulağını kontrol etmiş ve enfeksiyonun geçtiğini görmüştü.

Uzun bir yapılacaklar listesi olmasına rağmen, ilk önce Ellie'yi görmeye karar verdi. Sonra Annie'ye kısa bir ziyaret yapacaktı.

"Çok bitkin görünüyorsun." Ellie genç kadını daha dükkâna girmenden görmüştü.

"Çok yoruldum Ellie. Bu seferki seyahat tatil değildi."

"Biliyorum, biliyorum." Ellie genç kadına oturması için dükkânın önündeki eski moda sandalyelerden birini işaret etti. "Babamın hastalandığı zamanı hatırlıyorum. Annem delirmişti sanki. Sakin olmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu benim için."

Jane kocasının onun ne kadar zor günler geçirdiğini anlamasını istiyordu. Anlaması gerekiyordu. Cal'ın kendi annesi de kötü bir şekilde hastalanmıştı. Ama o zaman Phil, oğullarını mümkün olduğu kadar uzak

tutmuştu.

“Döndüğüne sevindim.” Ellie sandalyeye oturdu.

“Ben de öyle.” Jane kucığında bebekle kadının hemen yanındaki sandalyeye geçti. Genç kadın burada oturmayı severdi. Ellie ile sohbet ederken, gelen geçene bakmak, parkta dolaşanları izlemek hoşuna giderdi. Burnuna pişen çili biberinin kokusu geldi. Teksas mutfacı, California’ya göre çok daha güzeldi. Keskin kokulu sosa batırılıp mangala atılmış pirzolarlar aklına gelince ağzı sulanmaya başladı. Yanında muhakkak çili sos olması gerekiyordu.

“Her şey daha iyi olacak artık.”

Jane arkadaşının ne demek istediğini anlamamıştı. “Ne?”

Ellie’nin gözleri başka bir noktaya kaydı. “Hiçbir şey. Sadece sesli düşünüyordum. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim.”

Jane biraz şaşırmıştı ama üzerinde durmadı. Bir süre arkadaşlardan ailelerinden bahsettiler. Beraber öğle yemeği için bir gün kararlaştırdılar. Sonra genç kadın alışveriş yapmak üzere kalktı.

Kasabanın hemen dışında yeni bir market açılmıştı. Bölgenin en iyi ürünleri orada bulunuyordu. Açılış günü geldi aklına. Ne şatafatlı olmuştu. Bangır bangır müzik, dansçılar, palyaçolar. Otoparkta yer bulamamışlardı. O kadar kalabalık, izdiham California’ya özgü bir şeydi. Jane, Promise’e geldiğinden beri sola dönmek için trafik ışığında beklemenin ne olduğunu unutmuştu. Bu kasabada trafik denilince, iki arabanın dur levhası önünde arka arkaya beklemesi anlaşıyordu.

Bir alışveriş arabası aldıktan sonra kızını içine oturttu. Market koridorlarında dolaştıkça birilerine rastlıyor, selamlaşıyordu. Bazıları ona ‘hoş geldin’ diyordu. Böyle giderse listesini akşama kadar tamamlayamayacaktı. Birden bir ses duydu.

“Jane Dickinson. Yani Patterson. Nerelerdesin?”

Jane sesi hemen tanıdı. Tammy Lee Kollenborn. Kasabada şen dul diye tanınırdı. Onu görmemezliğe gelecekti ama başaramadı. Yıllar önce Dovie’ye çok çekti. Dovie ile Frank’ın on yıllık ilişkisinden sonra Dovie evlenmek istemiş ancak Frank istememişti. Sonra saçma bir nedenle Frank, Tammy ile çıkmaya başlamıştı. Tammy o sıralarda yalanları ve üstü kapalı imalarıyla Dovie’nin çok canını sıkıyordu.

“Merhaba, Tammy Lee.”

Tammy Lee altın renkli, topuklu ayakkabılar giymişti. Yürüdükçe takırdıyorlardı. Mary Ann’in yanağını okşadı. “Ne şeker şey bu. Ölürüm

o kirpiklere.” Jane’e bir göz kırptı.

Tammy Lee’nin yaşını tahmin etmeye çalışmak boşuna bir çabaydı. Üzerindeki kıyafet o kadar gösterişliydi ki, insan neresine bakacağına karar veremiyordu. Taktığı takılar, incik boncuk ancak bir haltercinin kaldırabileceği ağırlıkta olmalıydı.

“Duyduğuma göre, tam zamanında eve dönmüşsün.” Kadın kıkırdadı.

Jane şaşırmişti. “Neden?”

Tammy sesini alçalttı. “Sen burada yokken, Cal ile o kadın arasında olanlardan kimse bahsetmedi mi sana?”

Biraz akıllı olsaydı, bir bahane uydurup bu kadının yalanlarını dinlemeden hemen ayrılırdı oradan. Yani yalan olmalıydı söyledikleri. Beş yıldır evliyediler ve kocasını iyi tanırdı. Onu aldatacak biri değildi.

“Adı Nicole Nelson. Çok tatlı bir şey. Senden biraz daha genç. Şöyle sekiz on yaş falan kadar.” Tammy, Jane’i süzdü. “Çocuk doğurmak kadınları yaşlandırıyor. İlk kocam ısrarla çocuk istemişti. Hamile kalır kalmaz başıma gelecekleri bildiğim için reddettim tabii.”

“Bak, Tammy yapmam gereken çok iş var.”

“Cal’ı kendi gözlerimle gördüm.”

“Gerçekten gitmem gerekiyor.”

“Mexican Lindo’da birlikte yemek yiyorlardı.”

“Cal ile Nicole Nelson mu?” Jane buna inanmak istemiyordu.

“Fısıldaşıyorlardı. Burası küçük bir yer Jane. Böyle şeyleri herkes fark eder. Kimsenin sana söylemediğine şaşırdım. Belki ben de söylememeliydim ama dördüncü kocam beni aldattığında kimsenin bana bir şey söylememesine çok içerlemiştim. Şunu bilirsin, değil mi? Kocalar yapar, hanımları en son duyar.”

“Cal ile Nicole’un yemek yemesinin mutlaka mantıklı bir açıklaması vardır.” Genç kadın ısrar etti. Kıskaç bir görüntü çizmek istemiyordu. Bunu yapsa bile Tammy Lee’nin önünde olmazdı.

“En iyi arkadaşım, bana kocamın başka bir kadın ile görüştüğünü anlattığında, bende önce senin gibi düşünmüştüm. Kadınlar erkeklere fazla güveniyorlar. Kocalarını melek sanıyorlar.”

“Zamanım çok kısıtlı. Alacağım çok şey var.” Jane sıkılmıştı.

“Ben senin yanıdayım Jane. Neler hissettiğini anlayabilirim.”

İşte bu hiç doğru olamazdı.

“Canın birine içini dökmek isterse, çekinme bana gel. Ben bu yollar-

dan çok geçtim. Bak, avukat istersen San Antonio'da tanıdığım iyi biri var. Cal Patterson'un son kuruşuna kadar alır."

"Tammy Lee şimdi bunlar için zamanım yok." Jane alışveriş arabasını hızla sürüp uzaklaştı.

Kadın arkasından seslendi. "Ara beni, Jane."

Jane sinirden dişlerini gıcırdatıyordu.

Alışverişini bitirip ödemeyi yaptıktan sonra hâlâ burnundan soluyordu. Nicole Nelson, rodeoda o, tribünlerde iki çocuğuyla otururken, kocasıyla açık seçik flört eden kız olmalıydı. Ama kimse ona Nicole Nelson'un kim olduğunu söylememişti.

Bunu en iyi Cal açıklayabilirdi. Alışveriş torbalarını arabaya yüklüyordu. Birden aklına Ellie'nin sözleri geldi. 'Artık her şey daha iyi olacak' demişti elti. Acaba bunu mu kastediyordu?

Jane'in güvenerek içini dökebileceği tek kişi Dovie idi. Soluğu kadının antikacı dükkânında aldı. Dovie onu sevgiyle kucakladı. Dükkânı çok şık görünüyordu. Antikalar, mücevherler, ipek çarplar, kuru çiçekler ve diğerleri çok hoş bir biçimde sunulmuştu.

Birkaç dakika Jane'in babasının hastalığından konuştular. Sonra genç kadın hemen konuya girdi. "Markette Tammy Lee Kollenborn'a rastladım." Bir an durup sordu. "Doğru mu?" Dovie'nin yüzünü inceliyor, vereceği tepkiyi bekliyordu.

"Ece Jane..."

"Cal, Nicole Nelson ile görüşüyormuş."

"Bunu bilemem ben."

"Tammy Lee ikisini Mexican Lindo'da yemek yerlerken görmüş. Doğru mu bu?" Genç kadın heyecanla cevap bekliyordu.

Dovie tereddüt ediyordu. Kollarını kavuşturduktan sonra sıkıntı içinde başıyla onayladı.

Jane kulaklarına inanamıyordu. Dizleri titremeye başladı. Neredeyse yere çökecekti.

"Belki bunun bir nedeni vardır."

"Eğer öyleyse neden Cal bundan bahsetmedi bana?" Genç kadın sordu. Ama Dovie'nin cevap veremeyeceğini biliyordu.

"Bunu kendisine sor bence."

Annie'yi başka bir gün ziyaret etse de olurdu. Önce kocasını bulmalıydı. Otoyola çıkıp çiftliğe doğru gaza bastı. Eve varması fazla uzun sürmemişti. Cal ve Paul'ü verandada buldu. Cal'ın yüzünde utandığını

gösteren bir ifade vardı. Sanki kasabada ne duyduğunu biliyormuş gibiydi. Baba oğul arabaya doğru geldiler.

"Hemen kızma... Ben ve Paul, küçük bir kaza yaptık."

"Ne kazası?" Jane şaşırmıştı.

"Paul ile sana sürpriz bir öğle yemeği yapmak istemiştik. Sonuçta sadece tencereyi kurtarabildik." Cal gülümsedi. Karısının asık yüzünü görünce de üsteledi. "Alt tarafı bir yemek, mutfağa bir şey olmadı."

"Bana Nicole Nelson'u anlat."

Kocasının yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Kaskatı kesilmişti âdeta. "Ne anlatacağım?"

"Çok şey. En başından başla." Karısı çok ciddi görünüyordu.

"Yapma Jane. Benden daha iyi biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Jane, komik oluyorsun."

"Nicole Nelson ile yemek yedin mi yemedin mi?"

Cal cevap vermedi.

Karısı sabrı tükeniyormuş gibi bağırdı. "Basit bir soru."

"Soru basit ama cevabı hiç basit değil."

"Bundan eminim." Jane yıllardır bu kadar öfkeli olmamıştı. Zaten kocasının havaalanına geç gelmesi ya da yanlış terminale gitmesi canını sıkırmıştı. Ayrıca haftalar sonra bulduğu evin hâli gözünün önünden gitmiyordu. Mary Ann kucagındaydı, diğer eliyle bagajdan alışveriş torbalarını aldı ve eve yöneldi.

"Jane!"

Genç kadın evin girişinde durup baktı. "Cevabını bekliyorum."

"Pekâlâ." Kocası bağırdı. O da öfkelenmişti.

"Baba, baba." Paul babasının yanına koştu. "Annem deli olmuş."

"Bu mu oğlunun görmesini istediğin hâl?" Cal arkasından seslendi.

"Sen kasabada kadınlarla gününü gün edip en küçük bir açıklamadan kaçınacaksın sonra çocuğun önünde tartıştığım için ben suçlu olacağım, öyle mi?" Genç kadın kızgındı ve çok incinmişti. Yatak odasına koştu.

Glen, abisi ile Jane arasında olacakları tahmin edebiliyordu. Bunun ipuçlarını, sabahları Cayotte Çiftliğine giderlerken görmüştü.

Cal ile ikisi ortaktı. Yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Abisini herkesten daha iyi tanırdı ve onun karısına, çocuklarına düşkünlüğünü de herkesten

iyi bilirdi.

“Anlatacak mısın?” Glen bir öğleden sonra abisine sordu. Kamyonetle eve dönüyorlardı. Cal bütün gün hiç konuşmamıştı.

“Hayır.”

“Jane ile aranızda bir şey oldu, değil mi?”

Direksiyonda Cal vardı. Bilerek bir çukura soktu kamyoneti. Glen havaya fırlamış, şapkası tavana çarpmıştı.

“Deli misin sen? Ne yapıyorsun?” Glen çıkıştı. Buruşan şapkasını düzeltmeye çalışıyordu.

“Pardon.” Abisi soğuk bir tavırla cevap verdi.

“Benimle konuşmayacaksan, kiminle konuşacaksın?” Glen durumdan rahatsızdı. Abisi bu önemli olayı tek kardeşine bile anlatmıyordu. Oysa Glen yıllardır bir tek abisine dökerdi içini. Çok kere beladan kurtarmıştı onu.

“Eğer konuşmak istersem, demek istedin herhâlde.”

“Yani, konuşmak istemiyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki, o zaman. Madem istediğin bu.”

Sonraki dakikalar konuşmadan, gerginlikle geçti. Sonunda Glen dayanamadı. “Bu senin karın, senin ailen... Bir anlamı yok mu senin için bunların? Neler oluyor?”

Cal anlaşılması zor bir ses tonuyla cevap verdi. “Jane, Tumbleweed Kitapçısına uğramış geçen gün.”

Nicole Nelson orada çalışıyordu. Dükkânın sahibi Annie Porter, Jane’in iyi arkadaşıydı. Jane sadece Annie’yi görmeye gitmiş olamazdı oraya.

“Nicole ile konuşmuş mu?”

Abisi dişlerinin arasından ısıklık çalar gibi konuştu. “Karımın beni kontrol etmesinden hoşlanmıyorum.”

“Sen karına Nicole’ü yemeğe çıkarmadığını anlattın, değil mi?”

“Evet.” Adam bağırdı. “Ona olup bitenleri anlattım. Ama o anlamadı. Sanki korkunç bir şey yapmışım gibi, tencereler tavalarda havada uçtu mutfakta.”

“Gönlünü almaya çalışsaydın biraz.” Kardeşi akıl veriyordu.

“Ben yanlış bir şey yapmadım. Bana inanmıyorsa, o zaman...”

“Cal gerçekçi ol. Yapman gerekeni yap. Sadece senin düştüğün bir durum değil ki bu. Ellie anlamsız yere neler yapıyor neler. Altan alıyo-

rum. Bir süre sonra unutulup gidiyor. Ben evde huzur istiyorum sadece. Bunu yapmayı dene. Özür dile. Bak yumuşayacaktır.”

Cal kaşları çatık, başını iki yana salladı. “Ben sen değilim.”

“İnsanları perişan eden gururlarıdır. Elektrikli telde çıplak oturmak gibidir.” Glen gülümsedi. Verdiği örnek hoşuna gitmişti.

Abisi yine inatla başını iki yana salladı. Belli ki, kendi bildiğini okuyacaktı. Konuyu değiştirmeyi uygun gördü. “Jane’in babası nasıl?”

“İyi herhâlde. Her gün annesiyle konuşuyor.”

Çiftlik evi görünmeye başlamıştı. Cal daha önce yine bu görüntüye baktığında içinde Nicole Nelson olduğunu hatırladı. Canı sıkılıyordu.

“Hâlâ Jane’e âşık mısın?”

Cal birden sinirle frene bastı. Glen kemeri bağlı olmasa ön camdan dışarı fırlayabilirdi.

“Ne biçim bir soru bu?” Kükredti âdeta.

“Jane’i sevip sevmediğini sordum sadece.”

“Elbette seviyorum... Benim bütün istediğim, bana güvenebilecek bir karımın olması. Ben onunla ilk tanıştığımız günden beri, başka bir kadına bakmadım bile. Bunu iyi bilmesi lazım.”

“Belki bilmiyor.”

“Bilmesi gerekiyor.”

Glen’in düşünce şekline göre, çoğu kadın bunu bilmezdi. Şüphe kadının içinde dolaşıp dururdu. Bunu çıkarıp atmak erkeklerin görevidi.

Sonraki günlerde Cal ile Jane arasındaki tatsız durumda bir gelişme olmamıştı. Çaresiz kalan Glen konuyu babası ile paylaşmaya karar verdi.

Cuma günü öğleden sonra Phil bowling oynuyordu. Emekliler ligi henüz bitmişti. Bowling salonunun hemen yanındaki kafe kasabada en iyi kahvaltıyı yapıyordu ve çok popülerdi. Baba oğul, bir masaya oturdular. Kısa bir süre sonra, garson kız elinde kahveyle yanlarına geldi.

“Bize iki cevizli turta, Denise.” Phil ikisi adına konuştu.

“Hemen getiriyorum.” Kız bir uzman edasıyla kahveleri fincanlara dolduruyordu. “Nasılsınız? Phil? Glen?”

“İyiyiz.” Bu kez Glen ikisi adına konuştu.

Bir dakika dolmamıştı ki, Denise turtalarını getirdi. “Buyurun.”

Yalnız kaldıklarında Phil kahvesinden bir yudum alıp hemen sordu.

“Benimle konuşmaya mı geldin?”

Glen turtasını kesiyordu. “Bana turta ısmarlayacağın hiç aklıma gelmezdi.” Bir kahkaha attı. Babasıyla şakalaşmaktan hoşlanıyordu. Glen

ile Cal farklıydı. Glen babasına, Cal annesine çekmişti.

“Abin için endişeleniyorsun, değil mi?” Yaşlı adam çatalıyla turtasından bir dilim alıp ağzına attı.

“Evet. Onunla konuşmak zor. Bilirsin.”

“Dinle.” Phil dirseklerini masaya koydu. “Eskiden, annen sağken, sürekli yeni yemek tarifleri denerdi.”

Glen konunun annesinin yemekleriyle ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı ama babasını tanırdı. Dönüp dolaşıp konuya gelecekti.

“Bir gün, saat kaçtı hatırlamıyorum, annen oturup yeni tariflerle yaptığı yemeği yemeye başladı. Ben nedenini merak edip sordum. Bana, ‘başkasının önüne koyacağın yemeği önce sen tatmalısın,’ demişti.”

“Peki, tamam.” Glen hâlâ annesinin yemek deneyimlerinin Cal ile bağlantısını çözememişti.

“Tavsiye işte böyle bir şeydir. Başkalarına vermeden önce biraz tatman gerekir.”

“Ben, Cal’a tavsiye vermedim ki.” Zaten verseydi de abisi onu dinlemezdi bile.

“Bunu anlıyorum ama tavsiye senden değil, benden gelecek. Hem de sana bedava vereceğim.”

Glen güldü. Başını iki yana sallıyordu.

“Bırak Cal ile Jane bu işi aralarında halletsinler.”

“Ama ...”

Babası elindeki çatalı havada salladı. “Her evli çiftin zaman zaman sorunları olur. Senin de Ellie ile aranda oluyordur ya da olacaktır. O zaman başkasının senin işine burnunu sokması hoşuna gider mi?”

“Cal ile Jane kendi aralarında halledebilirler mi?”

“Elbette, Cal karısını seviyor. Ailesini tehlikeye atacak bir şey yapmayacaktır... Şimdi turtanı bitir. Yoksa ikinci dilime geçmemek için kendimi zor tutuyorum.”

Glen çatalını aldı.

Cal eve geldiğinde, Jane ondaki değişikliği fark etmişti. Hafta boyunca birbirleriyle konuşmamışlardı. Evdeki gerginlik sadece onları değil, çocukları da etkilemişti. Mutfak masasına oturmuş, Cadılar Bayramı için çocukların kostümlerini hazırlıyordu. Her yıl olduğu gibi, yine bu yılda kilisede parti olacaktı.

Kocası mutfağa girdiğinde, Jane hiç istifini bozmadı. Bir şey de söylemedi. İlk hareketin ondan gelmesini bekliyordu. Cal kendine bir kahve aldıktan sonra masaya geldi.

“Ne yapıyorsun?” Genç adamın ses tonu arkadaşçaydı.

“Kilisedeki parti için Mary Ann’e kostüm hazırlıyorum.” Beyaz bir bebek elbisesinin üzerine siyah benekler yapıştırıyordu. “Dalmaçyalı olacak.”

Cal gülümsedi. “Yüz bir taneden biri mi?” Daha önce çizgi film kanalında birlikte izlemişlerdi Dalmaçyalı filmini.

Karısı başını evet der gibi salladı. Plastik köpek burnunu takmaya çalışıyordu.

“Ya Paul?”

“Paul korsan olacak.”

Cal kahve fincanını avucunun içine almıştı. “Oturabilir miyim?”

“Tabii.”

Bir sandalye çekip oturduktan sonra fincanını masaya bıraktı. Bir süre sessizlik oldu. Sonra Cal alçak sesle ama kararlı bir tavırla konuşmaya başladı. “Nicole Nelson ile olanlar tamamen isteğimin dışındaydı. Eğer garanti istiyorsan onu da verebilirim. Yemin ederim, hiçbir şey olmadı.”

Jane cevap vermedi. Bu kadar uzun süre sonra kocası farklı bir şey söylememişti. Genç kadının canını sıkan şey, kocasının barışma isteği içinde olmamasıydı. Yoksa kalbinden gelen sesle kocasına güvenirdi. Ancak gururu buna engel oluyordu.

Nicole ile olanlar çok üzücüydü. Bu işe Annie’yi karıştırmak istemiyordu ama kızı kitapçı dükkânına alması başlı başına bir saçmalıktı. Jane arkadaşına Nicole ile ilgili sıradan sorular sormuş, Annie kızın iyi biri olduğunu, onu sevdiğini söylemişti. Dükkândan çıkarken, Nicole ile kocasının restoranda karşılaşmalarının, ya da rastlaşmalarının, her neyse bunun adı, tamamen masum olduğuna inanmıştı.

Küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Her şey kulaktan kulağa çabucak yayılır, yayıldıkça büyür, büyüdükçe daha fazla yayılırdı. Jane bütün olan bitenin bundan ibaret olduğunu biliyordu. Onun canını sıkan Cal’ın tutumuydu. Kocası sorulara cevap vermek yerine neredeyse onu suçlayacaktı. Hiç aşkından bahsetmiyordu bile. Birden genç adamın anlamlı bakışlarını fark etti.

“Bütün bunları geride bırakalım mı?”

Jane gülümsedi. “Zamanı geldi, değil mi?”

Cal'ın gerginliği geçmişti. Karısına sarıldı, o tanıdık tutkuyla öpmeye başladı. "Senin için deliriyorum, Jane." Fısıldadı. Parmakları genç kadının saçlarının arasına girmişti.

Jane aynı tutkuyla karşılık veriyordu. "Seninle kavgaya etmeyi hiç sevmiyorum."

"Benim sevdiğimi mi sanıyorsun. Hele böyle komik bir nedenle."

"Oh, Cal." Tekrar o tutkulu öpüşme başladı.

"Bu akşam çocukları erken yatıralım mı?"

Genç kadın gülümseyerek kocasını öpmeye devam etti. "Yemekten hemen sonra."

İkisi de barışmalarından mutlu olmuştu. Bir daha böyle bir hata yapmamak için birbirlerine söz verdiler. Bir daha asla olmayacaktı.

Sonraki birkaç gün, aralarından su sızmamıştı. Fakat fazla sürmedi. Tartışmalarının ilki kilisedeki partinin olduğu akşamdı.

Papazın karısı, Amy Mc Millen, Jane'den parti başlama zamanından biraz daha erken gelip yardım etmesini istemişti. Genç kadın kocasının onu kasabaya kadar götüreceğini düşünmüştü ama tersi oldu. Cal evde kalıp çalışacağını söyledi. Jane, Amy'ye yardım etmek şöyle dursun, iki çocukla birden tek başına ilgilenemezdi. Kocasının yardımına ihtiyacı vardı. Ancak şikâyet etmemeye karar verdi. Daha önce de başına buna benzer şeyler gelmişti.

Evden ayrılma zamanı geldiğinde, Cal, çocukları arabaya götürüp oturtuktan sonra, kemerlerini bağladı. Jane de o sırada arabayı çalıştırmıştı. Tam hareket edecekken kocasının sesini duydu.

"Dur. Farlardan biri yanmıyor."

"Ah. Olamaz."

"Tek farla kasabaya gidemezsin."

Genç kadın saatine baktı.

"Kamyoneti al. Ben koltukların düzenini değiştiririm."

"Ama ..."

"Tatlım lütfen. Bir dakika içinde hallederim."

Kamyonet dört kişinin yolculuk yapabileceği kadar genişti. Jane birden sordu. "Nedir bu?" Bir kutu içinde duran cam güveç kaplarını gösteriyordu.

Cal önce kaplara sonra karısına baktı. "Güveç kapları."

"Ne olduğunu görüyorum. Kimin bunlar?"

Kocasını önemli bir şey değilmiş gibi omzunu silktili. "Bilmiyorum.

Herhâlde Dovie'nin ya da Savannah'ın. Sen yokken bana yemek getirmişlerdi." Mary Ann'in kemerini bağladı.

"Kasabanın yarısı sana yemek getirmişken, nasıl olup da sen mutfağı harabeye çevirebildin?"

Cal güldü. "Sabah ilk iş arabanın farını yaptıracağım."

Jane şoför koltuğuna tırmandı. Kamyoneti kullanmasını hiç sevmeydi. Çok yüksek ve kazık gibi sertti. O akşamlik kullanmayı kabul etmişti çünkü güvenlikleri söz konusuydu.

Kasabaya vardıklarında kilise ısıll ısıll parlıyordu. Papaz Wade Mc Millen kapı önünde durmuş, erken gelenleri karşılıyordu. Jane'in kamyonetini görünce yardım için yanlarına geldi. Genç kadın Paul'ü dışarı çıkarırken, papaz Mary Ann'i aldı.

"Döndüğüne sevindim, Jane. Umarım babanla ilgili haberler iyidir."

"Evet iyi." Ama bundan emin değildi. Her gün annesiyle konuşuyordu. Babası yapılan ilaç tedavisine cevap vermiyordu. Adam gün be gün zayıflayıp duruyordu. Annesinin morali de çok kötüydü, doğal olarak. Telefonda ağlayıp duruyor, Noel de çocukları alıp yanına gelmelerini istiyordu. Jane, Cal'ın kızacağını bildiği için bu konuyu henüz açmamıştı.

Wade, bebeği genç kadına verirken sordu. "O kutuyu taşımama izin verir misin?" Adam arka koltukta duran kutuyu işaret ediyordu.

"Lütfen." Hem Savannah, hem de Dovie parti de olacaklardı. Güveç kaplarını onlara verebilirdi.

Papaz kilisenin kapısına doğru yöneldi. "Mutfaka bırakırım."

Geniş salona girdiklerinde Paul her yerde bal kabaklarını, mısır koçanlarını gördüğünde çok eğlenmişti. Sevinçle çığlıklar atmaya başladı. Saat henüz erken olmasına rağmen, çocuklar salonda koşuşturup duruyorlardı.

Jane, papazı mutfaka kadar takip etti. Dovie de tahmin ettiği üzere oradaydı. "Bu senin olmalı." Wade kutuyu tezgâhın üzerine bırakmıştı.

"Hayır, benim değil."

"Cal'a yemek yollamadın mı, ben yokken?"

"Yolladım ama Cal geri getirdi kapları."

"O zaman Savannah'm olmalı."

Fazla zaman geçmeden Jane, Savannah'a rastladı ve aynı soruyu ona da sordu. Aynı cevabı almıştı. Ellie'ye sordu. "Tanrı aşkına kimin bu kaplar?" Başkasının kaplarını tekrar eve götürmek istemiyordu.

Ellie sessiz kaldı. Gözlerini kaçırmıştı.

“Ellie?”

Eltisi cevap vermek zorunda kaldı. “Cal’a sor bence.”

“Cal?” Genç kadın kendi kendine tekrarladı. Tabakların kime ait olduğunu anlamıştı. Elbette Cal’a soracaktı ama belli ki, o yokken bilmediği başka dolaplar da dönmüştü. Nasıl cesaret etmişti kocası buna? Jane çok öfkeliydi.

Kapların olduğu kutuyu kamyonete taşıdı. Otoyoldan çiftliğe giden toprak yola saptığında çocukların ikisi de uyumuştu.

Kamyoneti park etti. Evin kapısı açıldı ve Cal dışarı çıktı. Onları beklediği belliydi. Jane çok yorulmuştu. Çocukları yataklarına götürme işini kocasına devretti. Sahipsiz kaplar hakkında sonra konuşacaktı onunla.

“Kilisede Dovie ve Savannah’a rastladım.” Kocasını çocukları yatırıp salona gelmişti. Televizyon açıktı. Cal çalışmak için evde kalmıştı ama ortada çalışacak evrak falan yoktu.

“Oh, nasıl geçti parti?”

Jane bu soruyu es geçip asıl konuya döndü. “Güveç kapları ikisinin de değilmiş... Söyle Cal, kimin o kaplar?”

Adam cevap vermeden salonun uzak kısmına doğru yürüdü.

“Sakin bana unuttuğunu söyleme.”

Kocasını başını iki yana salladı.

Midesine bir sancı girmişti.

“Sevgilim dinler misin?”

“Sadece isim istiyorum. Mazeret değil.” Kollarını kavuşturup beklemeye başladı.

Cal bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Tereddüt ediyordu.

“Kendini zorlama, ben sahibini biliyorum... Nicole Nelson.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

CAL olanlara inanamıyordu. Karısını öfkeliendirmeyi yine başarmıştı. Evet, Nicole Nelson'un eve yemek getirdiğini saklamaya çalışmıştı. Ama niyeti yeni tartışmaya neden olmamaktı. Tartışmalar karısını çok üzüyordu. Sadece bunu önlemek istemişti.

Jane hiçbir şey söylemeden kalkıp yatağa gitti. Cal bir süre daha salonda kaldı. Karısının sakinleşmesini bekliyordu. Yatak odasına girdiğinde Jane arkasını dönmüş yatıyordu. Işık kapalıydı. Uyuyormuş gibi görünüyordu ama genç adam, onun uyanık olduğundan emindi.

Yavaşça yatağın bir ucuna oturdu. "Jane." Karısından ses çıkmadı. "Konuşabilir miyiz?" Bir an önce cezasını çekip konuyu kapatmak ister gibi bir hâli vardı.

"Hayır."

"Haklısın, Nicole'ün çiftliğe geldiğini sana söylemem gerekirdi. Ama inan on dakikadan fazla kalmadı. Güveç getirmişti. Hepsi bu."

"Emin misin? Yoksa anlatmayı unuttuğun bir şey var mı?"

Karısı laf sokuyordu ama aldırmadı. "Bütün bunları geride bırakmak istiyorum." Araları daha yeni iyileşmişti. Yeniden kavgalı olmak istemiyordu adam.

Jane birden yatakta dikilip oturdu. Lambayı yaktı. Oda da loş bir ışık oluşmuştu. "Bazı şeyleri benden saklamak gibi kötü bir alışkanlığın var."

Haksızlık ediyordu. Cal cevap vermeden önce sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı. "Nicole'ün bana yemek getirdiğini söylemediğim

doğru ama ...”

“Şu kızın adını tekrarlayıp durma!”

“Peki. Ama ne zaman söylemeliydim sana. Sen California’daydın.”

“Her akşam telefonla konuştuk.” Genç kadın kollarını kavuşturdu. “Şimdi düşünüyorum da, sen konuşmaları hep kısa kesmeye çalışıyordun. Bir nedeni var mıydı bunun?”

Karısı yine laf sokmuştu. Gücüne gitmişti elbette ama anlamamış gibi yaptı. “Bilirsin ben telefonda konuşmaktan pek hoşlanmam.” Telefon sohbetlerinin kadınlara özgü olduğunu düşünürdü hep.

“O kızla ilgili bana bahsetmediğin başka şeyler var mı? Kaç kere görüştünüz onunla? Yemek getirdiğinde seninle kalmak istemedi mi? Ya da kasabada karşılaştınız mı onunla? Tesadüfen yani...”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“O kızla bir ilişkim varmış gibi konuşuyorsun. Ben yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım.”

“Sana neden inanayım ki? Senin yaptığın işleri saklamak gibi bir alışkanlığın var.”

“Yani bilerek sakladığımı mı düşünüyorsun?” Karısı bu tip varsayımlarla yaşayacaksa, evliliklerinin yolunda gitmesi imkânsızdı. Jane onun hayat arkadaşıydı. Evini, işini, çocuklarını, her şeyini onunla paylaşıyordu. Eğer aralarında güven olmazsa, yürümezdi bu evlilik.

“Ya rodeoya ne diyeceksin? Benden gizli yarışlara başvurdun. Benden sakladın. Haberim bile yoktu.”

“Katılmamı istemeyeceğini biliyordum.”

“Beni yaralayabilecek, bilmediğim şeyler olsun istemiyorum.”

Karısı laflarını kıvrıp kıvrıp düğümlüyordu. İş, içinden çıkılmaz hâle gelmişti. “Pekâlâ, sen kazandın. Ben çürük yumurtayım. Duymak istediğin buydu, değil mi?”

Genç kadın başını iki yana salladı. Gözleri loş ışıktaki parlıyordu. “Duymak istediğim sadece gerçekler.”

“Sana gerçeği anlattım.” Sesi kontrolden çıkmıştı.

“Ama köşeye sıkışınca anlattın.”

“Sana mümkün olduğu kadar dürüst oldum.”

“Peki, neden bizimle birlikte kiliseye gelmedin?”

Cal kaşlarını çatı. “Söyledim ya sana. Çalışmam gerekiyordu.”

“Ne kadar zamanını aldı bu çalışma?”

Kocası elleriyle yüzünü kapattı. "Bu sorunun bir nedeni var mı?"

"Hem de iyi bir nedeni var. Yalnız kalınca sıvışıp Nicole ile buluşmuş olamaz mısın?"

Karısı silah çekip alınının tam ortasından vursa bu kadar acı vermezdi. Fırlayarak ayağa kalktı. Bakışları sert ama donuktu. Karısı nasıl olup da onu böyle suçlayabilmişti.

"Geldiğimde televizyon açıktı. Çalışman erken bitmiş olmalı. Kilise-de iki çocukla nasıl başa çıkabildiğim hiç aklına geldi mi? Yoksa evde kalıp başını mı dinlemek istedin? Ben çocuklarla uğraşırken..."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Elbette farkındayım. Beni çocuklarla California'ya yolladın. Sonra başka bir kadınla gizlice buluştun. Bana yalan söyledin. Her şeyi benden sakladın. Bunlardan nefret ediyorum. Yetti artık. Söyle bana, o kızı istiyorsun, değil mi Cal? Benim gördüğüm bu."

Cal hiçbir yorum yapmıyor, sadece bakıyordu.

"Ne bakıyorsun? Gerçekleri söyledim."

Genç adamın bakışları nefrete dönüşmüştü. "Şu ana kadar seninle evlendiğime hiç pişman olmamıştım." Sert adımlarla odadan çıktı. Kapıyı sanki karısının suratına çarpmıştı.

Jane sinirle yataktan fırlayıp kapıyı açtı. Kocasının arkasından bağı- rıyordu. "Benim pişmanlıklarım yok mu sanıyorsun? Bu konuda yalnız değilsin Cal Patterson." Kapıyı bu kez o çarptı.

Cal ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Karanlık salonun ortasında ayakta-ydı. Beş yıllık evliliklerinde karısıyla aralarında birçok anlaşmazlıklar olmuştu. Ama hiç biri bu kadar şiddetli değildi. Yatak odası bir cehenneme dönmüştü. Orada yatması mümkün değildi.

Bir örtü alıp sallanan koltuğuna oturdu ve ayaklarını pufun üzerine uzattı. Sabah neler olacağını merak ediyordu.

Jane yataktan kalktığında Cal evde yoktu. Genç kadın da bunu bekli-yordu zaten. Hatta istiyordu. İyi ki çocuklar uyanıp kavgayı duymamış-lardı. Kapının arkasına asılı sabahlığını alıp giydi. Başı çatlayacaktı ne-redeyse. Bütün gece hiç uyumamış gibiydi.

Mutfakta kahve sıcaktı. Bir fincan alıp doldurdu. O sırada Paul geldi. Sarılma battaniyesini sürüklüyordu yine.

"Babam nerede?" Uykulu gözlerle sordu.

“Glen amcanla beraber.” Eğilip oğluna sarıldı.

Çocuk geri çekilip annesine baktı. “Babam sana kızgın mı?”

“Hayır, sevgilim. Anneyle baba birbirlerini çok severler.” Tekrar sarıldı çocuğa. Pişmanlık duyuyordu. Cal de öyle olmalıydı.

Aralarındaki kavga hiçbir şeyi çözmemişti. Üstelik birbirlerine daha önce hiç etmedikleri hakaretleri etmişlerdi. Jane birden ağlamaya başladı. Çocuklar kavgalarını duymuşlardı. En azından Paul duymuştu. Duy-masa o soruyu sormazdı.

“Anne.” Çocuk annesinin yanaklarına, akan gözyaşlarına dokundu. Ağladığını fark etmişti. Sonra birden annesinin kollarından kurtulup kaçtı. Geri döndüğünde elinde kâğıt mendil kutusu vardı. Küçük bir çocuk nasıl bu kadar tatlı ve duyarlı olabiliyordu? Üstelik babası o kadar düşüncesiz ve kaba iken. Jane kutudan bir mendil çıkarıp gözyaşlarını silmeye başladı.

Kahvaltıdan sonra Jane, Paul ve Mary Ann’i giydirdi. Puseti ve bebek çantasını alıp evden dışarı çıktı. Paul’ü anaokuluna götürecekti. Kamyonet akşam onun park ettiği yerde duruyordu. Cal, Fury ile gitmiş olmalıydı. Düşünmeye ihtiyacı olduğu zaman ata binmesini severdi.

Güveç kapları hâlâ kamyonette duruyorlardı. Bir an düşündükten sonra kapları alıp arabaya koydu. Paul okuldayken onları Nicole Nelson’a bizzat kendisi götürecekti. Hem de kıza Cal ile ne kadar mutlu bir evlilikleri olduğunu anlatacaktı.

Oğlunu okula bıraktıktan sonra Annie’nin kitapçı dükkânına doğru sürdü arabayı. Cal söz verdiği gibi arabanın bozuk farını yaptırmıştı.

“Merhaba.” Nicole Nelson gülümsedi. Jane henüz dükkâna girmişti. Nicole’ü hemen tanıdı tabii. Daha önce rodeoda uzaktan görmüştü sadece. Şimdi yakından görünce kendi kendine kızın çok güzel olduğunu itiraf etti. Kendini çirkin ve rüküş hissetmeye başlamıştı. Keşke saçlarını yaptırap biraz da makyaj yapsaydı. Ama evden çıktığında rakibesiyile yüz yüze görüşmeyi planlamamıştı tabii.

“Hangi kitabı arıyordunuz? Bulmanıza yardımcı olayım.” Nicole pusetteki Mary Ann’e gülümseyerek baktı.

“Annie burada mı?” Jane, Nicole ile karşılaştıktan sonra birden karar değiştirmişti. Daha bakımlı bir gününde yapacaktı bunu.

“Üzgünüm, Annie’nin doktorla randevusu vardı. Oraya gitti. Eğer si-ze yardım edebilirsem çok mutlu olurum.” Kızın yüzündeki hoş gülüm-seme sürüyordu.

Son derece nazik ve yardımsever görünüyordu. Ama sahteydi tabii ki. Jane kızı hiç tanımamasına rağmen nefret ediyordu.

“Önemli değil, başka zaman uğrarım.” Kendini aptal gibi hissediyordu. Niyeti bir an önce kendini dışarı atmaktı.

“Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Annie’nin yeni yardımcısıyım. Nicole Nelson.”

Jane’e kendini tanıtmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Dik durmaya çalışarak, kızın gözünün tam içine baktı.

“Ben Jane Patterson.”

“Cal’ın eşi.” Nicole tekrar gülümsedi. Ancak bu kez gülümsemesi anlamlıydı.

Bir anda Jane, Nicole’ün kocasını istediğini anladı. Kızın bakışlarındaki korkunç gerçek buydu. Cal’ı çekip alacak, evliliğini paramparça edecekti. Kocasını kazanılacak bir ödül olarak görüyordu bu kız. Savaşacak, kazanacak ve ödülünü alacaktı.

“Bende sana ait bazı şeyler var.” Jane gözlerini ayırmıyordu kızıdan.

“Bundan eminim.” Kız ukalaca bakıyordu şimdi.

“İyi ki, güveç kaplarını getirmişim.” Jane eğilip pusetin altından kapıları çıkarıp verdi. Gitmek üzere kapıya yönelmişti.

“Cal beğendi mi acaba? Bahsetti mi hiç?”

“Fazla baharatlı olduğunu söyledi.”

Nicole kapıyı açarak Jane’in geçmesine yardımcı oldu. “Hiç sanmam. O kadar tatsız tuzsuz yemekten sonra baharat ona iyi gelmiştir.”

Jane puseti iterken burnundan soluyordu. Arabaya vardığında ellerinin titrediğini fark etti. Bu kız tahmininden çok daha kötüydü, kocasını ağına düşürecekti. Ve artık kocası için endişelenmeye başlayabilirdi.

Jane günün geri kalanını midesindeki düğümle geçirdi. Hazırladığı yemeği tam fırına sürecekken, Cal eve girdi. Erken gelmişti. Saat henüz dört buçuktu. Adam onu görmezden geliyordu.

“Konuşmamız gerek.” Genç kadın fırını kapattı.

“Şimdi mi?” Cal tartışmak istemiyordu.

“Dün akşamki kavgayı Paul duymuş.” Jane göz ucuyla çocuğun odasına baktı. Paul çocuk programı izliyordu. Mary Ann yanındaydı.

“Buna şaşırmadım. Kapıyı o kadar sert çarptın ki neredeyse menteşeleri fırlayacaktı.”

Kapıyı ilk çarpan Cal’dı ama şimdi bunu tartışmanın anlamı yoktu. “Paul sarılma battaniyesini bulup çıkarmış.”

“O battaniyeyi attığını sanıyordum.” Karısını suçluyor gibiydi.

“Bulmuş. Belli ki, ona ihtiyaç hissetmiş.”

Cal ilgilenmiyordu sanki.

“Senin için o önemsiz, bu önemsiz. Ne önemli peki? Sana çocukların önünde kavga etmememiz gerektiğini söylemiştim.”

“Ne yani, gidip ahırda mı kavga edelim. Bunu önceden planlayıp bir çocuk bakıcısı bulmak lazım.”

Jane’in günü kötü başlamış ve sürekli daha da kötüye gidiyordu. Kocasını ile ilişkisini tamir etmeliydi yoksa iş çıkırından çıkacaktı.

“Dün gece hiç uyumadım.”

Cal bir şey söylemedi.

“Nicole Nelson ile aranızda ne var bilmiyorum ama ...”

Adam hemen uzaklaşmaya başladı. Jane yetişip durdurdu. “Cal!”

“Hiçbir şey. Nicole ile aramızda olan biten hiçbir şey yok. Bunu sana daha kaç kere söyleyeceğim. Bıktım artık.”

Jane yutkundu. “O seni istiyor.”

Kocasını güldü. “Saçmalama.”

Genç kadın başını iki yana salladı. Kadınlık içgüdülerine güveniyordu. Kızın gözlerindeki ifadeden anlamıştı bunu. Nicole, Cal’ı ele geçirmeye kararlıydı. Bunun için ne gerekiyorsa yapabiliirdi. Nicole kocasını göstere göstere baştan çıkarmayacaktı. Sinsice planlar yapacak, evliliklerinin temelini sarsacaktı önce.

“Bir dakika, sen Nicole’ü görmeye mi gittin yoksa?” Genç adam kaşlarını çatmış bakıyordu.

Jane’in omuzları düştü. “Onu ilk kez gördüm.”

“Nerede?”

“Paul’ü anaokuluna bıraktıktan sonra kitapçıya gittim.”

“Annie’yi görmek için mi?”

“Hayır.” İsteksizce itiraf etti. “Kasabaya inmişken güveç kaplarını bırakacaktım.”

Kocasını sinirden kıpkırmızı olmuştu.

“Neden öyle bakıyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Tabii yanlış, kahretsin.”

“Sen kendin mi götürecektin?”

Cal masanın üzerine istem dışı, var gücüyle vurdu. Tuzluk havaya hoplamıştı. “Oraya Nicole’ü görmeye gittin. Neden sürekli beni utandırmaya çalışıyorsun?” Kocasını köpürmüştü.

Jane sersemlemiş, ağzı açık bakıyordu. "Seni utandırmamdan mı çekiniyorsun?" Birden kontrolünü kaybetti. "Bunu nasıl söylersin? Senin beni utandırmaların ne olacak? Kasabanın gözünde küçük düşen benim, sen değil. Ben babamın hastalığı nedeniyle evden uzaklaştığımda kocam bunu fırsat bilip başka bir kadınla, tüm kasabanın konuştuğu bir ilişkiye giriyor ve sonra utanan kendisi oluyor."

"Kötü niyetli dedikodulara aldırış etmediğini sanıyordum."

"Nasıl bunu söylersin? Ben başroldeyim. Aldırış etmemem mümkün mü? Ama hiç hoşuma gitmiyor bu dedikodular."

Cal'ın kaşları hâlâ çatıktı. "Nicole'ü görmeye gitmemeliydin. Gerek-siz, saçma, aptalca."

"Aptalca mı? Cal nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun? Kızın ne yaptığını görmüyor musun? Anlayamıyor musun? O seni istiyor. Ve bunu saklamıyor bile. İzin verecek misin buna? Ailemizi mahvetmesine izin verecek misin?"

"Nicole ile alakası yok. Ben güvenden, sadakatten bahsediyorum."

"Bana sadık kaldın mı?" Genç kadın birden sordu.

Cal soğuk bakıyordu, uzlaşmaz bir hâli vardı. "Bunu sorman bile her şeyi ortaya koyuyor."

"Öyle, değil mi?" Jane kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Bu noktaya geleceğimiz hiç aklıma gelmemiştir."

"Jane."

Genç kadın kocasına baktı.

"Dün gece ikimizde uyumadık."

Telefon çalmaya başladı. Cal gidip açtı. Ses tonu da bakışları gibi sertti. "Alo." Bir süre dinledikten sonra sert bakışlar karısına yöneldi. "Evet, burada... Anladım."

Jane telefonun kendisine olduğunu anlamıştı. Yavaş adımlarla yürü-meye başladı.

"Peki, söylerim."

Neyi söyleyecekti?

Cal telefonu kapattı. "Amcan Ken aradı."

"Amcam Ken mi? Neden benimle konuşmadı?" Genç kadın birden şüphelendi. "Babama bir şey mi olmuş?"

Kocası gözlerini başka yöne kaçırdı. "Öğleden sonra kalp krizi ge-çirmiş."

Soğuk bir endişe Jane'in bütün vücudunu kapladı. Sonra korkuya

dönüştü. Keşke amcasıyla konuşsaydı. Kafası çok karışmıştı. Babası hastanedeydi. Annesi ne yapıyordu acaba? California'da tanıdığı kalp doktorları vardı. Onlarla iletişim kurmak gerekiyordu. Ken amca belki de görüşmüştü onlarla. O deneyimli bir doktordu. Ne yapması gerektiğini bilirdi.

"Ne dedi sana?"

"Jane."

"Telefonu bana vermeliydin. Konuşmalıydım." Genç kadın telaş içinde salonda dolaşıp duruyordu.

Kocasını onu durdurdu ve elleriyle omuzlarından tuttu. "Jane. Dinle... Artık çok geç. Baban gitmiş."

Genç kadın dondu kaldı. Gitmiş mi? Babası ölmüş müydü? Bu doğru olamazdı. Dizleri titriyordu. Hiçkırarak ağlamaya başladı.

Cal karısını kendine çekip sarıldı. "Tatlım, çok üzgünüm."

Jane daha önce bu kadar büyük bir acı yaşamamıştı. Zorlukla düşünemiyor, zorlukla hareket edebiliyordu. Kocasını gerekli organizasyonu sağlamak için ona yardım etmek zorunda kalmıştı. Önce çocukları Glen ve Ellie'ye bırakmaya karar verdiler. Sonra Jane çocuklarının yanında olmasını istedi. Cal telefonla uçak rezervasyonunu yaparken, karısı bavulları toplamaya başladı. Sonra bavulları arabaya götürdüler. Jane fark etti ki, kocası ve çocukların eşyalarını toplamış ancak kendisi için bir şey koymamıştı bavula. Babasının cenazesi için giysisi seçmek ne kadar zordu. Gidip odasından bulduğu her ciddi elbiseyi aldı.

"Glen ile Eddie gelir gelmez yola çıkarız." Cal arabayı yüklemişti. Son bavulu almak üzere eve geliyordu.

"Rosto?" Et yemeği fırında kalmıştı.

"Glen ve Ellie yoldalar. Rostoyla ilgilenirler. Biz dönene kadar evle de ilgilenirler."

"Çocuklar? Çocuklar nerede?" Jane çocukları unuttuğunu fark etti. İçindeki derin acı doğru düşünmesini engelliyordu.

"Merak etme. Ben onları giydirdim, hazırladım."

Genç kadın başını kaldırıp kocasına baktı. Biraz önceki nefreti gitmişti. Biraz önce kocasını başka bir kadına kaptıracağı için endişeliydi. O endişesi de gitmişti. Şu anda sadece babasını düşünüyordu. İçindeki büyük acı başka düşüncelere izin vermiyordu.

Cal, Jane'e yardım için elinden ne geliyorsa yaptı. Cenaze törenini Jane'in annesi ve erkek kardeşi organize etmişlerdi. Genç kadın günün neredeyse tamamını, uyuşukluk içinde, sarhoş gibi geçirmişti. Annesi Stephanie Dickinson ondan da beterdi. Sakinleştirici ilaç almak zorunda kalmıştı.

Paul küçüktü, dedesini hatırlamayacaktı. Çocuklar böyle günlerden sadece anne ya da babalarının gözyaşlarını hatırlarlardı. Cenaze onları ağlatacak kadar önemli bir gün anlamına gelirdi. Ölümün ne demek olduğunu büyüdüklerinde öğreniyorlardı. Cal, Paul'e dedesinin öldüğünü açıklamaya çalışmıştı ama çocuk anlamamıştı tabii.

Cenaze kalabalıktı. Sonraki tören de öyle. Gelen çiçekler arasında Promise'den de gönderilen birkaç tane olması Cal'ı memnun etmişti. Annie'nin gönderdiği çelenk çok güzeldi. Harry Dickinson sevilen ve saygı duyulan biriydi. Genç adam misafirlerle ilgilenen Jane'i izliyordu. Bu işi yapacak bir tek o vardı. Stephanie zor durumdaydı. Kardeşi Derek ise kendi acısıyla başa çıkacak hâlde bile değildi. Gözleriyle karısını süzdü. Zarafetine hayran kalmıştı.

Misafirler gittikten sonra, Cal, Jane'i karanlık mutfakta buldu. Masa da oturuyordu. Yanına ilişti. Genç kadın kaskatı bir hâldeydi.

"Bitkin bir hâldesin, son ne zaman yemek yedin?"

"Bugün babamı gömdüm ben Cal. Yemek aklıma bile gelmedi."

"Tatlım..."

"Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

Kocasını anlayışlı bir tavırla kalkıp dışarı çıktı.

Evin içi karanlıktı. Çocuklar uyumuştı. Ama gidip yatmak gelmiyordu içinden. Kayınvalidesi aldığı ilacın etkisiyle sarhoş gibiydi, odasına gitmişti. Karısı ise karanlık mutfakta ağlıyordu.

Annesini gömdükleri günü hatırladı. Hayatının en kötü gününü geçirmişti. Jane hep yanındaydı. Dayanağı olmuştu. Annesi olmadan hayatının geri kalanını nasıl geçirebileceğini düşünüp durmuştu o gün. Ama bugün, Jane'in babasını gömdükleri gündü ve karısı onu yanında istememişti. Yalnız kalmak istediğini söylemişti. Genç adamın gücüne gidiyordu bu. Kendini reddedilmiş hissetti.

Sonra kendine hatırlattı. Herkesin acıya katlanması farklıydı. Başına gelmeden kimse bilemezdi bunu. Yatağın kenarına ilişti. Son birkaç günde neler olmuştu neler.

Evliliklerinin en zor günlerini yaşıyorlardı. Karısını ve çocuklarını seviyordu. Ailesinin iyiliği için karısı ile ilişkilerinin iyileşmesi gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesi her şeyden daha önemliydi. Jane'in yanına gelmesini beklemeye başladı. Ama uzun süre geçmesine rağmen gelmedi. Uyuyakalmıştı. Uyandığında saat gece yarısı ikiye ve hâlâ yalnızdı. Elbiseleri ile uyuduğunu fark etti. Kalkıp karısını aramaya gitti.

Jane bıraktığı yerde oturuyordu. Ürkütmek istemiyormuş gibi fısıltıyla seslendi. "Jane?"

"Saat kaç?"

"İkiyi on geçiyor, hadi yatağa gel."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır, gelemem."

"Zaten kaç gündür uyumuyorsun."

"Biliyorum."

"Tatlım lütfen. Burada böyle oturup duracak mısın? Elbiselerini bile değiştirmemişsin. Yorucu bir gün geçirdin."

Jane başını kaldırıp kocasına baktı. Mutfağın loş ışığında gözyaşları görünüyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Öyle mi? Gerçekten istiyor musun?"

Cal bu soruya şaşırmıştı. "Sen benim karımsın. Elbette istiyorum."

Genç kadın hiçkırarak ağlamaya başladı. Bu ona iyi gelecekti. Acısını içine gömmeye değil, paylaşmaya ihtiyacı vardı. Telefonla gelen haberden sonra Jane, hiç ağlamamış, dik durmaya gayret etmişti. Annesi ile kardeşi fazla duygusal oldukları için enkaza dönmüşlerdi. Amcası Ken de fena sarsılmıştı. Ayakta kalan bir tek oydu. Yapılması gereken işler ile o ilgilenmek zorunda kalmıştı. Şimdi duygusal olma sırası ona gelmişti. İstedigi kadar ağlayabilirdi.

Cal karısına bir mendil uzattı. "Ağla Jane. Sana iyi gelecek."

Jane mendili yüzüne kapatıp daha sesli ağlamaya başladı.

"Seni yatağa götüreyim."

"Hayır, beni yalnız bırak."

Genç adam diz çöktü. "Korkarım bunu yapamayacağım. Çünkü sana yardım etmek istiyorum. Bana izin ver, tamam mı?"

Karısı başını iki yana salladı.

Cal onu dinlemeden, ayağa kaldırmak üzere koltuk altlarından tuttu. Genç kadın fazla direnmedi. Ancak sürekli oturmaktan olacak, ayakları uyuşmuştu. Kendini kocasının kollarına bıraktı.

Yatak odasında, Cal yatağı açarken Jane soyunmaya çalışıyordu. Ancak ceketinin kocaman düğmelerinden biri sıkışmış, genç kadını zorluyordu. Kocasını yatağı hazırladıktan sonra soyunmasına yardım etti. Geceliğini giydirip yatırdı ve yorganı üzerine çekti.

Jane hemen uykuya dalıverdi. Ya da adam öyle zannetmişti. Çünkü ışığı kapatır kapatmaz karısının sesini duydu.

"Cal, ben gelmeyeceğim."

"Nereye gelmeyeceksin?"

"Promise'e."

"Promise'e mi?" Anlamsız bir şeydi bu.

"Evet."

"Neden?" Cal uzanıp biraz önce kapattığı ışığı tekrar yaktı.

"Bu strese dayanamayacağım artık."

"Ama Jane, her şeyi yoluna koyabiliriz."

"O kız seni istiyor."

Genç adam önce karısının Nicole Nelson'dan bahsettiğini anlamamıştı. Anladıktan sonra ise öfkesini kontrol etmek için epey uğraştı.

"Ne demek istiyorsun? Beni istiyor diye ona koşacak mıyım yani?"

"O çok kararlı. Ama sen bana inanmıyorsun bile."

"Jane, ne dediğinin farkında mısın sen?"

"Günlerdir, düşündüm durdum. O kız bizi mahvedecek ama sen benim seni utandırmamı daha çok önemsiyorsun. Artık bugünden sonra benim mücadele edecek gücüm kalmadı."

Sabır pek Cal'a göre bir şey değildi. Ama sakın düşünmeci gerekiyordu. Jane çok kötü bir gün geçirmişti. Ona zaman tanınması gerekiyordu. "Bunu sonra konuşuruz, oldu mu? Yarın sabah."

"Sabah konuşsak da fikrim değişmeyecek. Amcam Ken ile konuştum."

Amcası yıllardır Jane'in kendi kliniğinde çalışmasını istiyordu. Teksas'a yerleştğinde çok üzülmüştü. "Amcanla beraber mi çalışacaksın?"

"Geçici olarak."

Jane ona sormaya gerek bile duymadan, her şeyi ayarlamıştı. Cal'ın sabrı tükendi. Yorganı attığı gibi ayağa fırladı. "Böyle bir karar vermeden önce bana sormalıydın."

"Bana yalan söyleyen adama mı sormalıydım."

"Sana hiç yalan söylemedim. Bir kere bile."

“Sen yalan söyledikçe, benim haberim olmayacak, haberim olmadığı için de üzölmeyeceğimi sandın herhâlde. Ama yanıldın, çok üzdün beni, çok. Ben böyle bir evliliğın içinde olmak istemiyorum.”

Genç adam, içinde bulundukları duruma inanamıyordu. Babasının öldüğü gün karısı onunla didişiyordu. Hem de aptalca. “Biraz mantıklı olmaya çalışsan.”

“Hah ha.” Jane güldü. “Peki.”

Cal odanın uzak köşesine gidip durdu. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Ama karısı oldukça doluydu. “Benim ne hissettiğimi hiç düşünmedin. Umurunda bile olmadı. Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Hiç söylemedin ki.”

“Sen en son ne zaman söyledin bana?”

Son cümle yerini bulmuştu. Jane’in rengi birden soluklaştı.

“Hemen şimdi gitmemi istiyor musun?” Cal sordu.

“Ben... Ben...”

“Ertelemeye gerek yok.”

“Haklısın.”

Cal dolaptan bavulunu çıkardı. Eline gelen eşyalarını doldurmaya başladı. Karısına kalıp kalmayacağı konusunda karar vermesi için yeteri kadar süre vermişti. Ama o bildiğini okumaya devam ediyordu. Bavulu kapattıktan sonra çocukların yattığı odaya geçti. İkisi de uyuyordu. Eğilip Mary Ann’in yumuşacık yanağını öptü. Oğlunu omzundan tuttu. Kalbinde büyük bir ağırlık hissediyordu. Dönüp odadan çıktı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“SENİN için ne kadar zor olduğunu biliyorum.” Stephanie mutfakta çalışırken kızıyla göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. Cenazeden bu yana iki hafta geçmişti. Jane ile Cal’ın ayrılıkları da aynı. “Peki Jane, doğru bir iş yaptığına emin misin?”

Jane dudaklarını ısırdı. Kahvaltı tabaklarını yıkıyordu.

“Ken birlikte çalışacağınız için çok memnun. Çocuklar da alıştılar buraya.”

“Ben kendi daireme taşınacağım.”

“Hiç duymamış olayım.” Annesi kızdı. “Evinden ayrı olacaksan burada olmalısın. Başka bir yerde değil. Bu kadar şeyin üstüne bir de bunu çıkarma başıma.”

“Anne, çok tatlısın ama senin de yalnız kalmaya ihtiyacın var.”

“Hayır yok.” Kadının gözleri dolmuştu. “Yalnız yaşamak istemiyorum. Yapamam. Yalnız kalamam. Hayatım boyunca hiç yalnız olmadım. Şimdi sana muhtacım. Benimle kalmalısın.”

“Anlıyorum.” Jane kısa bir cevap verdi.

“Bu kadar değil. Sen ve Cal için de endişeleniyorum.”

“Biliyorum.” Genç kadın fısıldadı. Kocasını ve aralarında olanları aklına bile getirmek istemiyordu. O günden beri hiç konuşmamışlardı.

Cal giderken çok kızgındı. Jane de onu hayatında istemediğine karar vermişti.

“Avukattan randevu aldın mı?”

Jane başını iki yana salladı. Yapmadığı bir tek o kalmıştı. Bir tek ona karar verememişti henüz. Amcası onunla beraber klinikte çalışmak istiyordu. Hatta başlama tarihini ve alacağı ücreti de konuşmuşlardı. Ancak genç kadının amcasını dinlerken tereddütleri vardı. Kendini uyumuş, yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu. Onun istediği bu değildi. Bir çarkın içine girdikten sonra çıkması zor olacaktı. Diğer taraftan, kendisi ve çocukları için paraya ihtiyacı vardı. Şu ana kadar idare edebiliyordu ama er geç çalışması gerekecekti. Cal’dan yardım istese gönderirdi. Ama buna cesaret edemezdi. Uzun zaman sonra ilk konuştukları konu para olmama-lydı.

“Cal’dan haber yok, değil mi?” Annesi düşüncelerini kesti.

“Hayır yok.” Kocasının bu sessizliği aldırılmayacak gibi değildi. O, Cal’ın ailesinden uzak, yalnız kalamayacağını düşünmüştü hep. Dayanamayıp ona geleceğini, aşkını itiraf edeceğini, başka bir kadının evliliğine zarar veremeyeceğini gözünün önüne getirmişti. Öyle olmasını hayal etmişti. Kocasının bu sessizliği belli ki ona kızgınlığının göstergesiydi. Peki, ama çocuklar? Onları da arayıp sormamıştı hiç. Onlara da kızgın olamazdı. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Adam sanki bütün ailesini kafasından silip atmıştı.

İki ay öncesine kadar, Jane evliliklerinin mükemmele yakın olduğunu düşünürdü. Şimdi ise ayırdı ve annesiyle yaşıyordu. Babasının ölümü büyük ızdırap olmuştu. İki acıyı birden yaşamak çok zordu. Bu nedenle kocasını yollamıştı Teksas’a. Belki de babasının ölümü olmasa, hâlâ Promise’deydi ve belki de kocasıyla aralarındaki sorunları çözmüş, aşklarını yeniden keşfetmişlerdi.

Nicole Nelson kazanmıştı.

Başka bir zaman olsa Jane kocası için, ailesi için savaşırdı. Ama şimdi bunun için ne isteği vardı ne de enerjisi. Zaten kocası çoktan seçimini yapmıştı. Savaşmaya değmezdi.

“Şükran Günü önümüzdeki hafta.”

“Şükran Günü mü?” Genç kadının tamamen aklından çıkmıştı.

“Ken ile Jean akşam yemeğe çağırdılar. Ne dersin?”

Jane annesinin de zor karar verebildiğini fark etti. “Ne güzel.” Gelecek için plan yapmak istemiyordu. Bir hafta bile uzun zamandı onun

için. Hele bayramlar için, plan yapmayı değil, düşünmeyi bile istemiyordu... Özellikle de Noel için.

Kapı çaldı. Genç kadın, kafasındaki sıkıcı düşüncelerden kurtulduğu için memnun olmuştu. Planlar yapmak, gelecekle yüzleşmek istemiyordu. Kapıyı açtı. Görevli çocuk elinde bir kutuyla duruyordu. İmzalanması gereken bir makbuz da vardı elinde. Jane, kâğıdı imzalayıp kapıyı kapatana kadar, kutunun üzerindeki adrese dikkat etmemişti. Birden Cal'ın dikkat çekici el yazısı olduğunu fark etti. Paul'e bir şey yollamıştı.

Kutuyu alıp yatak odasına gitti. Paul yerc oturmuş yapboz oynuyordu. Annesini görünce sevindi.

"Bunu baban yollamış." Kadın elindeki kutuyu hafının üzerine bıraktı. Paul heyecanla kutuya saldırdı ve yırtarak açtı. Arkasından bir çığlık geldi. Babası ona sarılma battaniyesini göndermişti. Hemen çıkarıp sarıldı ve koklamaya başladı. Belli ki çok özlemişti. Kutunun içinde ayrıca kısa bir not vardı. Jane alıp sesli okudu.

Sevgili Paul,

Eski arkadaşımı özlemiş olacağını düşündüm. Küçük kardeşini benim için öp.

Baban.

Jane'in boğazına bir şey düğümlenmişti. Kocasının kısa mektubu açıktı. Mary Ann'e öpücük yollamıştı ama karısına hiçbir şey yoktu. Çok yalnız hissediyordu.

Cal postaneye girdiğinde bina sessizdi. Moorhouse kardeşler, Edwina ve Lily, Carolina Weston ile beraber bankonun arkasında duruyorlardı. Carolina, Cal'ın en iyi arkadaşlarından birinin karısıydı. Postanenin müdiresiyken birkaç yıl görevini devretmiş ancak sonra tekrar geri dönmüştü.

Cal üç kadını görünce gülümsedi. "İyi günler, hanımlar."

"Cal Patterson, keşke beşinci sınıfta olsaydın da şöyle kulağını güzelce çekebilseydim." Edwina şakalaşıyordu.

Carolina arkadaşça sordu. "Ne haber Cal?"

Genç adam cevap vermek istemedi. Dışarıdan bakan herkes ne durumda olduğunu anlayabilirdi zaten. Perişanlığı her geçen gün belirli bir biçimde artıyordu. Karısına ve çocuklarına olan özlemi katlanılamayacak hâle gelmişti. Çok az yemek yiyor, çok az uyuyordu. Eve döndüğünden

beri hiç neşesi yoktu.

Anahtarı ile posta kutusunu açtı. İçindeki mektupları alacaktı ki, Carolina'nın sesini duydu. Belli ki ona bakıyordu.

"Cal?"

Başını çevirdi.

"Grady ve ben çok üzüldük. Onu söylemek istedim sadece."

Cal başıyla teşekkür eder gibi bir hareket yaptı.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır yok." Kestirip attı. Carolina ya da bir başkası, Moorhouse kardeşler, kim olursa olsun, evliliğine karıştırmak istemiyordu. Bu Jane ile onun arasındaydı sadece. Kasabayı ilgilendiren bir şey değildi.

"Cal, dinle..."

"Kaba olmak istemem ama gerçekten çok acelem var." Genç adam posta kutusundan alacaklarını almıştı. Hemen kilitleyip bina dışına attı kendisini.

California'dan ilk döndüğünde, herkes Jane'in annesine yardım etmek için kasabaya dönmediğini düşünmüştü. Ayrılık haberi Annie'nin Jane'i telefonla annesinin evinden aramasından sonra sızmış olmalıydı. Dedikodu kasabada çağlayandan daha hızlı akıp giderdi. Üstelik küçük bir olayken, kulaktan kulağa geçerken süslenir, püslenir kocaman hâle gelirdi. Ailesi ve arkadaşlarının da diğerlerinden fazla farkı yoktu.

Sadece dün, Glen, Paul'den mektup olup olmadığını sormuştu. Cal o zamana kadar karısından ve çocuklarından hiç haber alamamıştı. Ancak mektuplarını almaya postaneye de gitmemişti. Glen, Paul'den mektup geldiğini nereden biliyordu ki? Carolina ayırım yaparken görmüş ve sızdırmış olmalıydı.

Cal, postaneden çıkar çıkmaz, elindeki mektupları çabucak gözden geçirdi. Bir zarfın üzerinde Jane'in tanıdık el yazısını gördü. Ancak mektubu gönderen Paul idi. Hemen heyecanla zarfı yırttı.

Sevgili babacığım,

Battaniyem için teşekkür ederim. Dün gece daha rahat uyudum. Mary Ann da onu seviyor ve bazen paylaşıyoruz. Anneannem hâlâ dedemi özlüyor. Şükran Gününü Ken amca ve Jean yenge ile kutlayacağız.

Paul

Cal mektubu iki kez okudu. Kesin atladığı bir şey vardı. Jane mektu-

bun içine gizli bir mesaj sokmuş olmalıydı. Ne düşündüğü ile ilgili bir ipucu. Herhâlde Şükran Gününden bahsetmesi, hayatını tek başına sürdürmekten mutlu olduğunu belirtmek içindi. Mesajı bu olmalıydı. Bekâr olduğu için şükrediyordu.

Şükran Gününün ne zaman olduğunu bilmiyordu. Durup düşünmeye başladı. Karısıyla konuşmayalı üç hafta olmuştu. Çocuklarını kucaklamayalı da o kadardı. Tam üç haftadır puslu bir dünyada dolaşıp duruyordu. Kırılmış gururu ve artan öfkesiyle.

Kasabada oyalanmadan çiftliğe döndü. Takvime göz attığında, neredeyse bayramı kaçıracağını fark etti. Ama karısı ve ailesi olmadan, akşam yemekte büyük bir hindi yemenin ne anlamı olabildi ki?

Şükran Günü Cal midesinde büyük bir sancıyla uyandı. Glen akşam yemeğine davet etmişti. Ellie'nin annesiyle teyzesi bayram tatili için Chicago'dan geleceklerdi. Hemen geri çevirmişti tabii kardeşinin bu teklifini.

Öğleden sonra olmuştu, babası geldi ziyaretine. Uzaktan babasının kamyonetinin yaklaştığını görünce, karşılamak için hemen verandaya çıktı.

"Baba, ne yapıyorsun burada?"

"Bugün Şükran Günü."

"Onu biliyorum."

"Bana güzel bir akşam yemeği ısmarlayacağını düşündüm."

"Emekliler evinde büyük bir ziyafet olduğunu söylediler."

"Öyle ama ben seninle olmak istedim."

"Nereye gitmek istersin?" Cal babasını karşılamak için merdivenlere kadar gelmişti.

"Brewster."

Cal şapkasının önünü havaya kaldırdı. Şimdi daha iyi görebiliyordu. "Neden Brewster?" Restoran epey uzak bir yerdeydi.

"Duyduğuma göre oradaki yemekler Dovie'nin kiler kadar iyiymiş."

"En pahalı restoranı bulmuşsun." Phil gelir gelmez hesabı oğluna yüklemişti.

Babası güldü. "Ben emekliyim. Brewster'e param yetmez. Ayrıca sana anlatacaklarım var."

"Burada anlat." Cal babasının Jane'den ya da çocuklardan haberi ol-

duğunu düşünmüştü. Sabırsızlandı.

Phil başını iki yana salladı. "Sonra."

Cal, tıraş olup üzerini değiştirdikten sonra, Brewster'e gitmeye karar verdiler. Phil onu beklerken hiç şikâyet etmemişti. Cal buna memnun oldu. Çünkü ev çok dağınıktı. Temiz bir gömlek ve yepyeni bir blucin giyip salona döndüğünde babasını Paul'ün mektubunu okurken buldu. Açılmamış zarflarla beraber mutfakta, masanın üzerindeydi. Babasının ailesini California'da bırakıp dönmesiyle ilgili bir konferans çekeceğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı. Phil hiçbir şey söylemedi.

Brewster'e gitmek iki saate yakın sürmüştü. Ama rahat geçti. Politikadan spora kadar birçok şey hakkında konuştular. Ama Jane ve çocuklardan bahsetmekten kaçındılar. Cal istese lafı oraya getirebilirdi ama istemedi. Can sıkıcı şeylerle yolculuğu mahvetmenin gereği yoktu.

Restoran çevrede mükemmel yemekleriyle ün yapmıştı. Servisi de aynı kalitedeydi. Yarım saate yakın boş masa için beklemek zorunda kaldılar. Bundan da pek şikâyet etmediler çünkü bayram günüydü ve rezervasyonları yoktu.

Masaya geçtikten sonra baba oğul, birer kadeh şarap ile birlikte geleneksel Şükran Günü ziyafeti sipariş ettiler. Cal konuya girmek için garsonun kadehlerine şarap koymasını bekledi.

"Eee, bana anlatacağın neydi?" Genç adam babasının Jane'den bir haber aldığından emindi.

"Kalp krizi geçirdiğim günü hatırlıyor musun?"

Unutması mümkün değildi. Neredeyse babasını kaybediyordu. "Elbette hatırlıyorum."

"Ama bilmediğin bir şey var. Sonrasında annen ile ben neredeyse ayrılıyorduk."

Cal hayretini gizleyemedi. "Sen ve annem mi?" Bildiği kadarıyla ikisinin, annesi ölene kadar, taş gibi sağlam bir evlilikleri vardı.

"Ameliyat sonrasında iyileşme sürecinde, hastanedeydim... Annen geldi yanıma. Ortak paramızı Old Howe denilen o berbat yere yatırmıştı."

Genç adam kadehini eline aldı. Gülümsemeye çalışıyordu. O günü hatırladı. Açık kalp ameliyatı sonrası, doktor babasının çiftlikte çalışmamasını önermişti. Bundan kısa bir süre sonra annesiyle babası, kasabada bir pansiyon açmaya karar verdiler. Glen ile birlikte çiftliğin işlerini o zaman üstlerine almışlardı.

"Ben ölüm döşeğindeyken, annen bana sormaya gerek bile duymadan, gitmiş ve o ucube yeri satın almıştı."

"Evet, sen hastanedeydin." Cal doğruladı.

"İyi dinle beni. Mary odaya girdi ve bana dedi ki, 'artık çiftlikten emeklisin. Kasabaya yerleşip pansiyon işleteceğiz.'"

Genç adam bir kahkaha atacaktı ama kendini zor tuttu. Annesinin o işi neden yaptığını anlayamamıştı. O günleri getirdi aklına. Annesi babasının çiftlikten bir çırpıda ayrılmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Hayatı sığırlar üzerinde geçmiş bir adam, günlerini pansiyonda tembellik yaparak geçiremezdi.

"Annenin beni hiçe sayarak, kendi kendine karar vermesi hiç hoşuma gitmemişti. Kasabada yaşayamayacağımı biliyordu. Bu konuda anlamamıştık henüz."

"Ama baba çok iyi bir fikirdi." Para yapacak bir teşebbüstü bu. Ev iyi durumdaydı. Gerçi sonradan beklenmedik masraflar çıkarmıştı ama önemli değildi. Annesiyle babasının bu işi çevirebilecek yetenekleri vardı. Phil doğuştan iyi bir organizatördü ve annesi ise insan ilişkilerinde olağanüstüydü.

"Çok iyi bir fikir olabilirdi ama ben o zaman tersini düşünmüştüm. Cılgına dönmüş ve evliliği bitirmeye karar vermiştim."

Oğlu kaşlarını çatı. "Ama yapmadın."

"Evet, yapmadım. Hastanede yatağa bağlı olduğum için yapamadım. Bu zorunluluk bana zaman vermişti. Sağlıklı düşünmemi sağlamıştı. Mary ile ya da onsuz hayatı düşündüm. Karşılaştırdım. Sonunda ona ikinci bir şans vermeye karar verdim."

Cal bu kez saklamaya gerek görmeden bir kahkaha attı.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Çok ciddiydim. Annen de biliyordu bunu. Yanımdan ayrılırken avukatının telefon numarasını bıraktı. Yemin ederim çok kararlıydim, Cal. Düşünüyordum ki, bir kadın kocasının hayatına müdahale etmemeli. Mary sınırı aşmıştı."

Ah, Cal'ın duymak istediği de tam buydu. Jane'de sınırı aşmıştı. Aradaki fark, o boşanma kararı almamıştı. Bunu karısına bırakmıştı.

"Anladığım kadarıyla, benim durumuma karışmak istemiyorsun."

"Hayır istemiyorum." Babası net cevap verdi. "Bu seninle Jane arasında. Sen eğer ilişkini kesmek istiyorsan, sana kalmış bu karar."

"İlişkiyi kesmek mi? Bunu isteyen Jane, ben değil. Promise'e dönmek istemeyen o... Babasının cenazesinin kalktığı günün akşamı, bana

annesiyle kalacağını söyledi. Kesin kararlıydı.”

“Sen ne dedin?”

“İstemedim tabii ki.”

“Ama çekip gittin.”

Cal o lanet geceyi yüzlerce kez kafasında ileri geri sarıp izlemişti. Kendisine aynı soruları sorup durmuştu. Kalıp karısını ikna etmeye çalışsaydı daha iyi mi olurdu acaba? Üç hafta sonra hâlâ bir karar verememişti.

“Babasının ölümü nedeniyle aklı başından gitmiş olabileceği hiç aklına gelmedi mi?” Phil sordu.

“Evet, geldi ama neredeyse bir ay olacak hâlâ aynı fikirde.”

Phil derin bir iç çekti. “Çok utanç verici bir şey bu.”

“Onu seviyorum, baba.” Cal itiraf etme ihtiyacı duymuştu. “Onu ve çocukları özledim.” Oğlunun battaniyesini bulduğu günü hatırladı. O aptal şeyi ne kadar çok seviyordu küçük oğlu. Üzerine Paul’un kokusu sinmişti.

“Jennifer’ın seni terk ettiği günü hatırlıyorum.” Phil üzgün ve düşünceliydi. “Nikâhtan birkaç gün önceydi. Birisi boğazına bıçak saplamış gibiydin. O kızı seviyordun ama peşinden gitmedin.”

“Gerek yoktu. Jennifer kararım vermişti.”

“Gururun izin vermedi... O zaman için doğru olabilirdi yaptığın. Ama şimdiki durum aynı değil.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Anneni çok sevmiştim. Öldüğünde ben de öldüm gittim. Evliliğimiz elbette mükemmel değildi. Çok tartışırdık ama her sorunu ikimiz beraber çözmeyi de başarırdık. Eminim ki, bu sorunu siz de Jane ile beraber çözmeyi başaracaksınız.”

Cal babasının söylediklerinin gerçekleşmesini ümit etti. Ama kendine güvenemiyordu.

Babası ekledi. “Anahtar iletişimde.”

“Jane ülkenin diğer ucundayken bu biraz zor. Ayrıca benim bildiğim, iletişimin iki yönlü bir yol olduğu. Jane benimle konuşmak istemedikçe onu zorlayamam.”

“Onunla konuşabilmek için bir çaba sarf ettin mi?”

Cal başını hayır der gibi iki yana salladı.

“Tahmin ettiğim gibi.”

“Çekinme baba, söyle. Onun peşinden mi koşmalıyım?”

“Benim fikrimi sorarsan...”

"Zaten onu söyleyeceksin. Peşinden koşmamı."

"Bak, eğer Jane benim karım olsaydı... Gidip onun yanına yerleşirdim. Onu almadan da Promise'e geri dönmezdim. Bunu becerebilir misin, evlat?"

Cal'ın düşünmeye ihtiyacı vardı. Uzun uzun düşünmeye. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Şükran Günü sonrası, cuma sabahı Nicole Nelson kitapçı dükkanına geldi. Yoğun bir gün olacağına benziyordu. Arka kapıdan içeri girdi. Dükkan açacaktı. Annie dükkâna daha az uğruyordu artık. Sorumluluğu nerdeyse tamamen Nicole'e bırakmıştı. Kız patronunun gözüne girmeyi başarmıştı doğrusu. Annie onu seviyor ve ona güveniyordu.

Şükran Günü için iki yemek teklifi almış ancak geri çevirmişti. Çünkü niyeti o geceyi Cal ile birlikte geçirmekti. İki yalnız yetişkinin bayramda birlikte olmasının sorun yaratmayacağını düşünmüştü. Çiftliği iki kez telefonla aramış ama cevap alamamıştı. Cal'ın nerde ve kiminle olduğunu da merak etmişti tabii. Söylemeye gerek yok, mesaj bırakmamıştı elbette.

Nasıl olsa karısı uzun süredir görünürde yoktu. Bu işi kolaylaştırıyordu. Zaten Jane Patterson kocası için savaşmayacaksa, onu hak etmiyor demektir. Çoğu kadınlar hep kocaları için savaşarlardı.

Birden telefon çaldı. Saat henüz dokuz olmamıştı. Dükkân resmi olarak açılmamıştı bile. Telefonu açtı.

"Tumbleweed Kitapçısı."

"Annie Porter lütfen." Arayan kadının sesi yabancı değildi.

"Üzgünüm, Annie şu an burada yok."

"Ama önce evi aradım, Lucas dükkânda olduğunu söyledi."

"O zaman gelmek üzeredir." Önszisine güvenerek sordu. "Jane Patterson ile mi görüşüyorsunuz?"

Jane doğru tahmin etmişti. "Nicole Nelson ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet benim." Alaycı bir tonla devam etti. "Cal ile aranızda olanlar için çok üzuldüm."

Jane hafifçe güldü. "Bundan pek emin değilim. Annie gelince aradığımı söyler misin?"

"Elbette. Babanın öldüğünü de yeni öğrendim. Üzgünüm Jane, başın

sağ olsun.”

Jane soğuk bir tavırla teşekkür etti.

“Annie gerçekten çok üzölmüşüü. Ailenin bir parçası gibiydi.”

“Lütfen, gelince beni arasın.”

“Söyleyeceğim.” Nicole, Jane’i hatta tutmak istiyordu. “Arkadaşım Jennifer, Cal ile nişanlıydı. Sonradan nişanı atmıştı. Bunu biliyor muydun?”

Jane’in sabrı tükenmek üzereydi. “Evet duymuştum.”

“Cal, Jennifer’ın de arkasından koşmadı.”

“– de mi?” Jane tekrarladi.

“Cal kimin ayrılmak istediğini hiç söylemedi. Sen ya da o. Bu onunla konuştuğum bir konu değil. Ama senin peşinden koşmaması, önemli.”

“Bak, kocamla aramızda olanlar seni hiç ilgilendirmez, Nicole. Hoş-ça kal.” Bir klik sesi duyuldu. Sonra çevir sesi.

Dr. Jane telefonu kızın yüzüne kapatmıştı. Ama bu pek sürpriz sayılmazdı. İki rakiptiler çünkü.

Nicole şu ana kadar kartlarını iyi oynamıştı. Sabrının ödölünü alması gerekiyordu. Son üç hafta içinde Cal ile bir kez teması olmuştu, o da bir kitap siparişi için. California’dan yalnız dönünce kasabada dedikodular başlamıştı. Duydukları Nicole’ü heyecanlandırıyordu. Tohumları ekmiş-ti, sulamasını ise dedikodular yapıyordu. Acaba ilişkileri nereye varmıştı. Merak ediyordu. Jane’in sipariş ettiği kitabın geldiğini haber vermek için Cal’ı aradı. Oysa Jane kitap sipariş etmemişti.

Hazır Jane kasabada yokken biraz ilerlese iyi olacaktı. Cal’a çiftlik tarafında işi olduğunu, geçerken kitabı bırakabileceğini söyledi. Ancak adam bu teklifi geri çevirdi. Annie’nin kitabı Jane’in adresine yollaması-nın daha iyi olacağını düşünüyordu. Nicole telefon konuşmasını uzatmak istedi ama Cal buna da yanaşmamıştı. Telefonu kapadı.

Genç kız, Cal’ın yapması gereken önemli işleri olduğunu tahmin etti. Nede olsa, kötü giden evliliği vardı ve bu moralini bozuyor olmalıydı. Hiçbir erkek ilişkisinde başarısız olmak istemezdi.

Hayatının erkeğini rahatlatma zamanı gelmişti. Fırsat yavaş yavaş ayağına geliyordu. Ama diğer taraftan, dürüstçe düşününce, işin içinde çocukların olması canını sıkıyordu. Nicole aslında mutlu bir evliliği yıkmak istemezdi tabii. Öyle biri olmadığını düşündü. Keşke Cal bekâr olsaydı.

O iğrenç kızla konuştuktan sonra, Jane kendini bir zavallı olarak

görmeye başlamıştı. Nicole, Cal ile görüşmeye devam edeceklerini ima etmişti... Yoo, ima etmemiş, doğrudan söylemişti. Genç kadının midesi bulanıyordu. Yatak odasına koştu.

"Jane." Annesi odaya girmişti. "İyi misin? Cal ile mi konuştun telefonda? Ne oldu? Birden rengin değişti."

"İyiyim anne. Hayır, Cal değildi. Önemsiz biriydi."

"Bütün teşekkür notlarını yazıp bitirdim ve bir araya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Hadi çocukları da alıp öğle yemeğine gidelim."

Jane yemek kelimesini duyunca kusacak gibi oldu. "Dışarı çıkmak istemiyorum anne. Özür dilerim."

"O zaman ben çocukları alıp çıkayım. Öğleden sonra alışveriş merkezine Noel Baba gelecekmiş. Bilirsin çocuklar bayılır."

Öğleden sonrası yalnız geçirmek iyi fikirdi. "İki çocuğu birden idare edebilecek misin?"

"Elbette, tam aradığım şey."

"Siz yokken evde yapmamı istediğin bir şey var mı?" Jane sordu. Aslında yatıp uyumak istiyordu.

"Evet var. İyice dinlenmelisin. Çok bitkin görünüyorsun."

Annesi haklıydı. Umutsuz ve perişan durumdaydı. Eline bir fırsat geçse, Nicole Nelson'un saçlarını yolacaktı.

"Annecim." Paul odanın kapısında belirdi.

"Sen anneannenle gitmiyor musun?"

"Gitmiyorum." Paul içeri girip sarılma battaniyesini annesinin yatağına bıraktı. "Senin için."

"Teşekkür ederim, sevgilim." Çocuğu öptü.

Dış kapının kapanma sesini duydu. Şükran Günü ertesi, alışveriş merkezine gidip o kalabalığın içine girmek akıl kârı değildi. Oysa eskiden, okul çağlarında alışverişe çok hevesliydi. Dükkân dükkân gezerlerdi. Arkadaşları arasında en ucuzu bulma yarışı vardı. Kim en ucuza alırsa övünüp dururdu.

Ancak son zamanlarda alışverişin hiç önemi kalmamıştı onun için. En yakın alışveriş merkezi çiftliğe yüz elli kilometre uzaktaydı. Aldıklarını hep kasabadan satın alıyordu ya da katalogdan sipariş ediyordu. Kasabalı bir kadın olmuştu. Ama seviyordu o küçük yeri. Promise'i özlediğini fark etti. Hatta kocasını daha fazla özlemişti. Arkadaşlarını da tabii ki. Acaba ne düşünüyorlardı onun hakkında? Cenazeden sonra sadece Annie ile konuşabilmişti. O da kısa bir konuşmaydı. Arkadaşı Cal'ı sor-

duğunda yarım yamalak bir cevapla geçiştirmişti soruyu. Kocasıyla arasında geçenleri tartışmak istememişti. Hele Nicole onun yanında çalışmaya başladığından beri asla konuşulmazdı.

Genç kadın oğlunun battaniyesine sarılıp bir saat kadar uyudu. İyi gelmişti bu ona. Uyandığında ise aklında Dovic vardı. Dovic Hennessey. Onunla konuşmak istedi.

Promise'deki ilk arkadaşıydı Dovic. Aralarında epey yaş farkı olsa da, çok iyi anlaşıyorlardı. Jane onun fikirlerine önem verirdi. Peki, neden şimdiye kadar onu aramamıştı? Babasının ölümü aklını başından almış olmalıydı. Çocuklarla uğraşmak da kolay değildi, bütün enerjisini bitiriyordu. Bir doktor olarak eskiden depresyon belirtilerini anlayabiliyordu. Artık bir insanın durumu hakkında karar vermek zor geliyordu genç kadına.

Maalesef Dovic'nin telefonu cevap vermiyordu. Önce mesaj bırakmayı düşündü sonra çabucak vazgeçti. Aklına kocasını aramak geldi. Buna da cesareti yoktu henüz. Hem ne diyecekti ki? Bir de telefona Nicole çıksa, delirirdi herhâlde.

Annesi iyi bir ev kadınıydı. Salona çıktığında dağınıklığı görünce aklına gelmişti. Oyuncakları, dergileri topladı. Tezgâhın üzerinde mektuplar duruyordu. Çoğu babasının ölümünden sonra taziye için gönderilmişti. Bir kaçına baktı. Çok hüznünlüydü. Jane gözyaşlarına hâkim olamadı. İçlerinden bir tanesi annesine yazılmıştı. Onu okumadı ama zarfın üzerindeki isim dikkatini çekmişti. Laurie Jo. Annesinin liseden arkadaşıydı. Hatta en iyi arkadaşıydı. Tıpkı onunla Annie'nin olduğu gibi. Gerçi son zamanlarda Annie kendi işine gücüne dalmıştı biraz. Eskisi kadar sık görüşmüyorlardı.

Laurie, Noel için annesini Meksika'ya davet ediyordu. İkisi çok eski arkadaş olmalarının yanı sıra, yeni dul kalmışlardı. Konuşacak ortak şeyleri fazla olmalıydı.

Keşke annesi kabul etseydi bu teklifi. Babasının sağlık sorunları aylar öncesinden başlamıştı. Sürekli ilgiye, bakıma ihtiyacı vardı. Annesi hem fiziksel, hem duygusal açıdan bitap düşmüştü. Bu tatil ideal olacaktı onun için. Jane için de tabii. O boşlukta, tutacağı daireyi bulur belki de yerleşebilirdi. Annesi sürekli erteliyordu bu kararını çünkü yanında kalmasını istiyordu.

Noel'e dört hafta kalmıştı. Jane bu dört hafta içinde bazı kararlar almak istiyordu. Acı dolu şeylerdi bunlar. Genç kadının yüzleşmekten

kaçındığı gerçekler. Her gününün birbiriyle aynı olması, enerji ve hırs eksikliği Jane'i sıradan biri hâline getirmişti. Bu onu rahatsız ediyordu. Böyle devam edemezdi.

Dovie geldi aklına. Tekrar aradı. Arkadaşının telefonu yine cevap vermiyordu.

Promise'de ne konuşacak biri, ne de yapacak bir şey kalmıştı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CAL içkiye düşkün biri değildi. Bazen bira, yemeklerde zaman zaman şarap içerdi ama sert içkilerle arası yoktu. Hele yalnızken içtiği görülmemişti. Fakat ailesinden ayrı geçen uzun haftalara tahammül edemiyordu artık. Evin duvarları daraldıkça daralıyor, aralarında sıkışıp ölecekmiş gibi geliyordu genç adama. Bir arkadaş istemiyordu ama bir kaçamağa ihtiyacı vardı. Kasabanın yolunu tuttu.

Ana caddeye vardığında, Noel ışıklarının kasabayı ısıt ısıt yaptığını gördü. Her yer süslenmişti. Mağazaların vitrinleri karlı çam ağaçlarıyla dolmuştu. Elektrik direkleri bile rengârenkti. Bu genç adamı daha çok depresyona sokuyordu. Oldum olası Noelleri sevmezdi. Ama Jane tam tersiydi. Geçen Noel de, ailede herkese ayrı ayrı süslü hediye hazırlamaya karar vermişti. Renkli boncukları kırmızı saten kumaşlara tutturmuş, birbirinden farklı hediyeler çıkarmıştı ortaya. Sanat eseri gibi olmuşlardı. O zaman karısının yeteneğine hayran kaldığını hatırladı.

Geçen Noel, Paul'e Noel'in ne demek olduğunu bir türlü anlatamamışlardı. Ancak çocuk pırıltılı şeyleri çok sevdiği için Noel'i de seviyordu. Bugünlerde yine heyecanlı olmalıydı. Bu Noel, ailesinden ayrı, hayatının en kötü Noel'i olacaktı kesinlikle.

Kasabanın ünlü Billy D barının önüne çekti kamyonetini. İçerideki kalabalıktan çıkan uğultu dışarı taşıyordu. Ancak bara girdiğinde uğultu seviyesi birden düşmeye başladı. Kalabalık onun geldiğini fark etmişti. Cal arkalarda bir masa seçip oturdu. Yalnız kalmak istiyordu. Hemen

yanında beliren garson kıza, bir bira söyledi. Yarım saat geçmemiști ki, bir bira daha istedi. Burası bile Noel için süslenmiști. Bara gelesi bir saat kadar olmuști. Karşıdan birinin ona doğru geldiğini fark etti. Çekici bir kızdı bu. Masaya yaklaşp durdu ellerini kalçalarının üzerine koydu.

“Selam, Cal.”

Nicole Nelson’du. Cal birden gerginlești. Bu kız depresyonda olmasının baş nedeniydi.

“Beni gördüğüne memnun olduğunu söylemeyecek misin?”

“Hayır.”

Kız dapdaracak bir blucin giymiști, üzerinde göbeğini açıkta bırakan askılı bir bluz ve başında beyaz bir kovboy şapkası vardı.

“Sana katılabilir miyim?”

Cal yalnız kalmak istediğini söyleyecekti ama genç kızın davet falan beklediği yoktu. Bir sandalye çekip oturmuști bile. Durum Mexican Lindo’da yaşananndan farklı değildi. Bu kız istediğini yapıyordu. Karşı-sındakinin tercihleri, istekleri umurunda bile değildi.

“Jane ile aranızda olanlara çok üzıldüm.”

Cal cevap vermedi. Evliliğini konuşacağı en son kişiydi Nicole.

“Yalnız kalmış olmalısın.”

Cal omzunu silktikten sonra birasını aldı. Farkında olmadan kocaman bir yudum içmiști.

“Çıkıp insanlara karışmak iyi fikir. Bırak dünya seni unutmasın.”

Adam cevap vermedi, düşünceli oturuyordu. Suratı asıktı.

“Tatillerde yalnız kalmak en korkunç şey.” Genç kız dirseklerini masaya dayayıp çenesini iki avucunun arasına aldı. “Zor. Biliyorum.”

Cal birasından büyük bir yudum daha içti. Cevap vermeyerek kıza yalnız kalmak istediğini anlatmak istiyordu. En azından umuyordu.

“Hep seninle ortak birçok şeyimizin olduğunu düşünürüm.”

Adam kaşlarını havaya kaldırarak baktı.

“Baksana, cumartesi gecesi ikimizde bara gelmişiz çünkü ikimizin de gidebileceği daha iyi bir yer yok.”

Kız saçmalıyordu. Ama Cal gülmedi.

“Sana yardım edebilirim.”

“Yardım mı?” Genç adam cevap vermemeyi tercih ederdi ama kızın ona nasıl bir yardımı olabileceğini çok merak etmiști.

“Daha önce, Jennifer nişanı attığında korkunç bir hata yapmıştım. Senin o zaman bana ihtiyacın vardı ama küçük olduğum için bunu anla-

yamamıştım. Şimdi büyüdüm ve seni anlayabiliyorum.”

“Sahi mi?” Bu saçmalıklara gülmemek zordu.

Nicole utangaç bir tavırla gülmüsedti. “Sen beni istiyorsun, Cal.” Göz göze geldiler. “Bu iyi çünkü ben de seni istiyorum. Hep istedim.”

“Nicole, ben evliyim.” Kız en önemli ayrıntıyı unutmuş gibiydi.

“Ayrı yaşıyorsun.” Nicole düzeltti.

Bu ayrılıkta bu kız başrol oynamıştı. Cal şimdi bunu çok daha iyi görebiliyordu. Sabrı tükendi. “Sanırım gitmelisin.”

Bugüne kadar Jane’in paranoyak olduğunu, bu kızı fazla büyüttüğünü düşünmüştü. Ama şimdi anlıyordu ki, karısı yerden göğe kadar haklıydı Nicole Nelson konusunda.

“Gideyim mi?” Genç kız şaşkıındı.

“Bak, Nicole. Ben evli bir adamım. Karımı ve çocuklarımı seviyorum. Seninle ya da bir başkasıyla ilişkiye girmeye hiç niyetim yok.”

“Sanırım... Sanırım ne söylediğimi anlamadın.”

“Ne söylediğini gayet iyi anladım. Şunda haklısın. Ben gerçekten birini istiyorum ama o kesinlikle sen değilsin.”

“Cal.” Kız fısıltıyla konuştu. “Beni yanlış anladığına eminim. Sen arkadaş arıyorsun. Yoksa evde yalnız içerdin. Ben bunu anlayabilirim. Çünkü yalnızlığı bilirim. Hep birini istersin yanında.”

Jane muhakkak bunu duyacaktı. Dedikodular kartopu gibi büyüyerek yayılacak, karısının kulağına gidecekti. Barda Nicole ile görünmesi Jane için geçerli bir boşanma nedeni olacaktı.

“Pekâlâ.” Nicole sandalyesini geriye itti. “Benim için zor olacağını biliyordum. Ayrılık erkekleri fazla etkiliyor. Neyse, eğer canın konuşmak isterse, ben buradayım. Ara beni, tamam mı?”

Nicole bunun için daha çok beklemeliydi. Genç adam hesabı ödedikten sonra dışarı çıktı. Biraz yürüdükten sonra Bowling salonuna varmıştı. Kafede bir masa bulup oturdu.

“Kahvenin yanında yiyecek bir şey ister misin?” diye Denise sordu.

“Evet, isterim.” Günlerdir doğru dürüst yemek yediği yoktu. “Getir bir şey. Ne istersen.”

On dakika kadar sonra garson kız elinde tabakla geldi. Cal önüne konulan tabağa baktı, tost, üç yumurta ve kahve. “Kahvaltı bu.”

“Evet, günün ilk yemeğini yiyeceğini tahmin ettim.”

“Öyle.”

“Sen iyi misin?” diye Denise sordu.

"İyiym."

"Ama öyle görünmüyorsun. Cal, biz seninle okul arkadaşınız. Açık konuşacağım. Ama merak etme öğüt vermeyeceğim."

"İyi." Sabah Glen ile konuşmuştu, sonra Nicole, şimdi de Denise. Herkes evliliği ile ilgili ne yapması gerektiğini anlatıyordu ona.

"Dr. Jane'in dünyasını bir düşün Cal. Gözünün önüne getir. Ne yaparsan sonra yap."

"Peki, Denise." Çatalını aldı.

Tabağının henüz yarısını bitirmişti ki, kendisine doğru gelen Wade Mc Millen'i gördü. "Selam, Cal. Ne yapıyorsun?"

İşte bu nedenle bugüne kadar kasabaya inmekten kaçınmıştı. Onu gören herkes, arkadaş aradığını zannediyordu. Sonra tavsiyeler, öğütler.

"Son zamanlarda Jane ile konuştun mu?" Papaz doğrudan konuya girmişti. Sormadan masaya oturdu.

"Hayır." Wade, Cal'ın eski arkadaşıydı. "Seni masama davet ettiğimi hatırlamıyorum, Wade." Genç adam tabağına ketçap koydu.

"Etmedin zaten."

"Ne oluyor bu insanlara? Hiç yalnız kalamayacak mıyım ben?"

Wade güldü. "Cehennemde tek başına yaşıyor gibisin."

"Nereden çıktı bu?" Tostunu ısıırıp çiğnemeye başladı.

"Neden kasabaya geldin? Jane ve çocuklar yokken kendini çiftliğe hapsetmişin."

"Bak Wade, ayrılmayı isteyen ben değilim. Bu kararı Jane verdi. Terk edilmeyi hiç hak etmedim çünkü onu üzecek hiçbir şey yapmadım."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Wade yumuşak bir tonla konuştu. "Doğru söylediğine eminim. Sen hiçbir şey yapmadın."

İki arkadaş göz göze geldiler. "Ne demek bu şimdi?"

Papaz ayağa kalktı. "Ben diyeceğimi dedim." Kapıya doğru gitti.

Cal anlamamıştı. Adamın arkasından şaşkın şaşkın baktı.

O gün, Dovie belki onuncu kez telefona bakıyordu. Çalmasını bekliyordu. Jane Patterson'un California'dan aramasını istiyordu.

"Bekleyeceğine sen neden aramıyorsun onu?" Frank gazete okuyordu. Başını kaldırıp karısına baktı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Dovie mırıldandı. Cal ile Jane'in ayrıldıklarını ilk duyduğundan beri Jane ile konuşmak istiyordu ama bir

türlü eli telefona gitmemişti. Jane nasıl olsa, annesiyle birlikteydi. Onun öğütlerine ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Harry Dickinson'ın ölümünden sonra karışmıştı her şey. Jane önce babasını sonra evliliğini kaybetmişti. Acı çekiyordu.

“Hadi ara.” Frank seslendi.

“Aramam gerekiyor mu?” Dovie kararsızdı.

“İki tane cevapsız arama vardı. Biri Jane olabilir.”

Dovie, Annie Porter'dan aldığı numarayı tuşlamaya başladı. Üçüncü çalıştan sonra Jane karşısındaydı. “Ben Dovie. Dovie Hennessey.” Arkadaşının sesini unutmuş olabileceğini düşünerek soyadını da vermişti.

“Merhaba Dovie.” Sesinde bir sakinlik ve kendine güven vardı.

“Nasıl? Çocuklar nasıl?”

“Hepimiz iyiyiz.”

“Ya annen?”

Jane içini çekti. İlk duygusal tepkisini vermişti. “İyiye gidiyor ama biraz zaman alacak tabii.”

“Biliyorum, ilk aylar çok zordur. Annene selam söyle benden.”

“Tabii söylerim.” Genç kadın kısa bir tereddüitten sonra sordu. “Nasıl herkes Promise’de?”

Dovie güldü. “Herkes dediğin Cal mı?”

Jane yine tereddüt etti. “Evet, sanırım o.”

“Oh, Jane seni çok özleyiyor.”

“O nedenle kasabaya iniyor olmalı.” Ses tonundan bir şey ima ettiği belliydi.

“Eğer kasabada Nicole Nelson’u gördüğünü kastediyorsan, bir şey diyemem ama benim fikrimi sorarsan kimseyi gördüğü yok.”

“Ama bundan emin değilsin. Ben Nicole Nelson ile konuştum. Bana beraber olduklarını söyledi.”

“Yapma, ona nasıl inanırsın? İkimizde onun Cal’ın peşinde olduğunu biliyoruz.”

“Sende mi öyle düşünüyorsun?”

“Ben önce anlamamıştım. Onu ilk gördüğümüzde Frank söylemişti. Bir kez baktı ve kızın bela olacağını söyledi.”

“Frank mı dedi? Ah Dovie.” Jane derin bir nefes aldı. “Neyse artık önemi yok.”

“Önemi olmaz olur mu?”

“Boşanma avukatından randevu aldım.”

Dovie afalladı. "Hayır Jane." Kadının duymak istediği son şeydi bu. "Cal seçimini yaptı."

"Buna inanmıyorum. Eğer seni ve çocukları yerine Nicole'ü seçtiğini düşünüyorsan yanıyorsun."

"Dovie..."

"Nicole ne kadar güvenilir biri ki, söylediklerine inanıyorsun."

"Annie ona güveniyor."

"Ah Jane. Annie'nin neler olup bittiğinden haberi yok ki. Haberi olsa yanında çalışan kızın senin hayatını mahvetmesine izin verir mi? Şu anda onun bütün aklı doğuracağı bebekte."

"Ama ben... Ben bu konuyu onunla konuşmadım."

"Şimdi söyle bana. Madem avukatla randevu aldın, Bu senin istediğin bir şey olmalı, değil mi?"

"Aslında amcam Ken önerdi. Haklı tabii. Önümü görebilmem için nerede durduğumu bilmem gerekir."

"Önünde ne görüyorsun?"

"Kendi dairemi tutacağım, amcamın kliniğinde çalışacağım ve..."

"Ve boşanacaksın." Dovie onun yerine tamamladı.

"Evet." Genç kadın zorlukla söyleyebilmişti bu kelimeyi.

"İstediyin boşanmak mı?"

"Artık bilmiyorum, Dovie. Cal ile yıllardır bir sürü anlaşmazlıklarımız oldu ama hiç biri bu kadar değildi."

"Bütün evliliklerde iniş çıkışlar olur."

"Ayrılmış altı hafta oldu. Cal hiç aramadı. Sanki... Beni hayatından atmış gibi o."

"Ya sen? Sen onu aramayı denedin mi hiç?"

Jane'in cevap vermesi uzun sürdü. "Hayır."

"Anlıyorum." Dovie gerçekten de anlıyordu. Köprünün üzerindeki iki inatçı keçi gibiydiler. Birbirlerine daha sağlam olduklarını ispatlamaya çalışıyorlardı. "Çocuklar babalarını özlemediler mi?"

"Paul özlüyor. Her gün soruyor. Yine başparmağını emmeye başladı."

"Mary Ann?"

"O iyi. Babasının yanında olmadığını farkında değil."

"Buna ciddi olarak inanmıyorsun, değil mi?"

Genç kadın derin bir nefes aldı. Gözleri dolmuştu. "Artık hiçbir şeyden emin değilim, Dovie. Mary Ann babasına çok benziyor."

“Bebeğin babasına ihtiyacı var.”

“Benim de bir kocaya ihtiyacım var.”

“Öyleyse neden avukattan randevu aldın?”

“Cal bunu yapmaz. O her şeyin yerinde kalmasını ister. Uzun zamandır beni kafasından atmış. Kendisini masum bir melek beni ise kışkanç bir cadı olarak görüyor. Ama benim aklım başıma geldi. Bu kez, pes eden ben olmayacağım.”

Dovie'nin de gözleri dolmuştu. “Bunların hepsi Nicole yüzünden.”

“Dahası da var. Nicole bana Cal'ı istediğini söyledi.”

“Çok güzel, sende ona istediğini vereceksin. Kapıyı açıp kenara çekecek ve ‘buyur geç’ diyeceksin.”

Jane duyduklarından rahatsız olmuştu. Cevap vermek için biraz düşündü. “Evet, sanırım öyle yapacağım. Sen dâhil herkes Cal için savaşmam gerektiğini düşünüyor. Bunu yapmayacağım. Eğer Nicole kocamı istiyorsa, kocam da onu istiyordur. İstemeseydi bugüne kadar beni arardı. Onlara mutluluk dilemesini bilecek kadar metanetliyim ben.”

“Yapma, Jane.”

“Yemin ederim öyle.” Paul yanına gelmişti. Genç kadın oğluna gidip kardeşine bakmasını söyledi.

“Paul mü?”

“Evet, bana mendil getirmiş.” Derin bir iç çekti. “Dovie gitmeliyim. Aradığın için teşekkür ederim.”

“Sen kararını vermiş gibisin. Avukatla randevuya gidecek misin?”

“Evet. Noel'den hemen sonra da bir daire tutacağım kendime.”

“Cal için savaşmayacaksın.”

“Hayır. O beni istemiyor, Dovie. Demek ki, o kızı istiyor.”

“Şimdi beni dinle Jane. Acılı olduğunu biliyorum. Babanı yeni kaybettin. Bunun getirdiği travmayı da anlayabiliyorum. Evliliğin hakkında karar verecek durumda değilsin. Kendine biraz zaman ver. En azından çocukların için.”

“Çocuklarım mı?”

“Evet çocukların. Kendine bir sor. Onların babalarına, babalarının onlara ihtiyacı var mı, yok mu diye. Cevabı bulmak için fazla düşünmeye gerek yok.”

Jane birden gülmeye başladı. Dovie şaşırmıştı. “Dovie bana hep bunu yapıyorsun sen.”

“Ne yapıyorum?”

“Beni güldürene kadar ağlatıyorsun.”

Cal, Grady Weston’u arazisinde gördüğü an hemen bir sorun olduğunu anlamıştı. İkişi doğduklarından beri komşuydu ve her zaman birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı.

Grady kamyonetinden indi. Elinde bir şişe viski vardı.

“O ne için?” Cal arkadaşının elindeki şeyi gösteriyordu.

“İhtiyacın olacağını düşündüm. Hatırlıyor musun, ben on üç yaşında ayağımı kırmıştım.”

Cal başıyla onayladı. İkişi beraber ata binerlerken Grady düşmüş ayağını kırmıştı. Çok korkmuşlar, ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Sonra Cal yardım istemek için deli gibi at sürmüştü.

“Babam geldiğinde, yanında viski getirmişti. Hatırladın mı?”

Hatırlıyordu. Babası viskinin acıyı hafifleteceğini söylemişti. Birden bir bağlantı kurdu. “Anlatacaklarını dinlemek istemiyorum.”

Grady verandaya çıktı. Arkadaşının yanındaki koltuğa oturdu.

“Ben bu işe karışmak istemiyorum. Tamamen karınla senin aranda. Sizin ilişkiniz yani. Beni ilgilendirmez. Anlatabildim mi?”

“Evet, evet.”

“Geçen gün Savannah kasabaya indiğinde Dovie’ye uğramış.”

Cal hemen sordu. “Dovie Jane ile konuşmuş mu?”

“Belli ki, konuşmuş.”

“Jane, Dovie’ye ne anlattıysa, o Savannah’a, Savannah Caroline’e, Caroline de sana anlattı değil mi? Neymiş?”

Grady sıkıntılıydı, tereddüt ediyordu. “Jane boşanmak için avukat tutmuş.”

“Ne?” Cal öfkeyle ayağa fırladı. “Bak sen!” Şapkasını çıkarıp masaya fırlattı. “Yeter be. Sabırlı olmaya çalışıyorum, haftalardır alttan alıyorum ama artık yeter. Bitti bu iş.”

“Bitti mi?”

“İşin içine avukatlar girerse ne olacak ki? Bunun sonu nefretle biter. İsmim gibi eminim.”

Arkadaşı sordu. “Ne yapacaksın?”

“Ne yapabilirim ki? Peşinden koşacağım.” Genç adam köpürüyordu. Bavulunu toplamak için hışımla eve girdi.

“Onu eve mi getireceksin?” Arkadaşı da arkasından içeri girdi.

"Bilmiyorum." O güne kadar Cal hep sabır göstermişti. Jane'in zamanı ihtiyacı olduğunu, yalnız kalıp zaman içinde sorunlarını çözeceğini düşünmüştü. Belli ki bu işe yaramıyordu.

Grady seslendi. "İyi. Bende en iyi viskimi açmak istemiyordum zaten. Madem gidiyorsun, sakıncası yoksa ben de onu geri götüreyim."

"Al götür."

"Aslında mükemmel bir durum bu."

"Ne demek istiyorsun?"

Grady güldü. "Noel de tekrar birleşmek. İnsanların içini ısıtan bir şey bu."

"Ne?" Cal mutfağa girdi. Tam bir felaketti.

"Mutfağın bu hâli nedir böyle?"

Cal başını kaldırıp mutfağı dikkatlice süzdü. Darmadağınıktı. Önceki birleşmelerinde Jane eve döndükten sonra her yeri derlemiş toparlamıştı. "O dönmeden önce burasını düzenlemek lazım. Daha önce bunun için kızmıştı bana."

"Haklıymış." Grady elinde şişcyle kapıya yöneldi. "Ben gidiyorum. Sana bol şans."

"Grady. Dur bir dakika." Arkadaşı durup döndü. "Sağ ol."

Grady şapkasının önünü havaya kaldırıp gülümsedikten sonra kamyonetine doğru yürümeye başladı.

Cal hemen mutfağa döndü ve ortalığı toparlamaya başladı. Tabakları bulaşık makinesine doldurdu. Kalmış yemekleri döktü. Yerleri sildi. Tezgâhı ovaladı. Çöpü attı. Karısı eve döndüğünde tertemiz bulmalıydı.

Yorgun bir hâlde gözleriyle evin içini taradı. Dağınık olan sadece mutfak değildi. Grady doğru söylemişti. Noel de ailenin tekrar bir araya gelmesi harika olacaktı.

Noel... Jane Noel'i çok severdi. Haftalar öncesinden evi süslemeye başladır. Mutluluk kaynağıydı onun için.

Evde bir çam ağacı olması gerekiyordu. Jane ve çocuklar bundan mutlu olurlardı. Tavan arasına çıkıp gerekli kutuları aşağı indirdi. Ağacı önceki yıl Jane'in koyduğu yere kurdu. Işıklandırma işinden oldum olası hiç hoşlanmazdı ama mecburen yapacaktı. Ağaca küçük ampullerle dolu kabloyu yerleştirdi.

Bazı kutularda Jane'in önceki Noel için hazırladığı süsler vardı. Dikkatle açıp baktı. Ne kadar özenle hazırlamıştı. Hepsini teker teker astığını hatırladı. Ailesini mutlu görmekten hoşlanıyordu. Cal karısını seviyordu.

Ağacı bitirdikten sonra ön kapıya bir çelenk astı. Epey yorulmuş ve aynı zamanda acıkmıştı. Kendine bir salamlı sandviç hazırlayıp aceleyle yedi bitirdi. Kalan malzemeleri tekrar buzdolabına koydu. Dışarıda en küçük bir dağınıklık olmamasına özen gösteriyordu.

Önceki hafta Wade Mc Millen ile yaptığı konuşma geldi kulağına. Arkadaşı hiçbir şey yapmadığını söylemişti. Haklıydı. Beklemekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Karısının bütün istediği bir güvenceydi. Aşkına, evliliğine güvenmek istiyordu. Bu güveni vermemişti ona. Bugüne kadar hep karısını suçlamıştı. Şimdi ise suçu kendisinde buluyordu. Nicole Nelson da masum değildi tabii.

Ertesi gün Aralık ayının yirmi ikisiydi. Yaklaşan bayram nedeniyle uçaklarda yer bulmak çok zorlaşmıştı. Biletlerin fiyatı da fahiş noktalara çıkmıştı tabii. Cal epey uğraşıp sonunda ancak birinci sınıfta bir yer bulabildi kendine. Zorunlu olsa da uçağın ön tarafında oturmak iyi gelecekti. Ne de olsa, hayatı boyunca at üstünde oturuyordu.

Ama önce telefon etmeliydi. Kayınvalidesinin evini aramak pek hoşuna gitmiyordu açıkça. Telefon dört kez çaldı. Sonra mesaj bırakın uyarısı geldi. Dinledi, Harry'nin sesiydi. Zavallı Harry, zavallı Stephanie.

Derin bir nefes aldı. "Jane, benim Cal. Seni seviyorum. Çocuklarımı da. Seni kaybetmek istemiyorum. Yarın orada olacağım. Şimdi bilet aldım. Gelince her şeyi konuşuruz. Ben evliliğimizi kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırım."

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“DOVİE, duyduğun bir şey var mı?” Ellie sordu. Sokakta hızlı adımlarla yürüyen Dovie ve Frank’a yetişmeye çalışıyordu. Çocuklarının biri pusette, diğeri kucağındaydı. Çocuklar soğuktan üşüyorlardı tabii.

Noel öncesindeki son cumartesi günleri, kilisede ilahi okumak Promise Hristiyan kilisesinde bir gelenek hâlini almıştı. Giriş bedavaydı ama bağış için, girişteki kutuya para atılabilirdi. Glen, koroda tenorlar arasındaydı. Papazın karısı Amy Mc Millen ise koroyu yönetiyordu.

“Jane ile konuştum.” Dovie, Ellie’nin kulağına fısıldadı.

“Yine mi?” Ellie heyecanla sordu.

“Evet, eve döneceğini hissettim.”

“Nasıl yani?” Cal ile Jane’in ayrılığı Ellie’nin ilişkisini de etkilemişti ve kocasıyla sıkça tartışıyorlardı. “Avukatla randevusuna gitmiş mi?”

“Avukatla ne olmuş bilmiyorum. Glen, Cal ile konuştu mu?”

“Hayır. Glen ne zaman konuyu açsa Cal sinirleniyor. Ben Glen’e Jane’in avukat tuttuğunu söylediğimde çok kızdı.”

Koro ilahi söylemeye başladı.

“Ben ümitliyim.” Dovie fısıldadı. “Cal ve Jane mahkemeye gitmeden aralarında halledecekler. Kalbim öyle söylüyor.”

“Umarım öyle olur.” Ellie bebeğini diğer koluna aldı.

Koro beğenilmişti. Bağış kutusunun dolmasından anlaşılıyordu bu.

Annecinin dokunaklı ifadesi Jane’in kalbine ok gibi saplanmıştı. Genç kadın bavulunu topluyordu.

"Bunu istediğinden eminsin, değil mi?" Stephanie Dickinson, Jane'in yatak odasının kapısında durmuş ağlıyordu.

"Evet, anne. Kocamı seviyorum. Aslında durum asla bu noktaya gelmezdi..."

"Benim hatam yüzünden oldu, değil mi?"

Jane annesinin yanına geldi. "Oh, anne. Öyle bir şey aklıma bile gelmedi." Kadına sarıldı. "Bu kimsenin suçu değil. Eğer bir suçlu varsa o da benim. En başından beri evliliğim için savaşmadım. Kontrolden çıkmasına göz yumdum. Cal'dan şüphelenip onu üzdüm."

"Ama o..." Stephanie durdu. Dudağını ısırıyordu.

"Mesajını duydun. Beni ve çocukları seviyor. Ben de fark ettim ki, onu çok seviyorum. Benim evim Los Angeles değil. Promise'i seviyorum. Ailem, arkadaşlarım hepsi orada. Seni, Derek'i ve amcamı da çok seviyorum ama benim yerim kocamın, ailemin yanı."

Stephanie kızından ayrılmaya hazır değildi. Çok ani olmuştu, Promise'e dönme kararı.

"Cal ile konuştun mu? Geleceğini biliyor mu?"

"Mesaj bıraktım."

"Ama geri dönmedi."

Jane avukat ile randevusuna gittiğinde çocukları annesine bırakmıştı. Bekleme odasında, kafasında Cal'ın olmadığı bir hayatın resmini yapmıştı. Cal'sız, ailesiz, arkadaşsız. Gördüğü resim soğuk ve kasvetliydi.

Dovie doğru söylemişti. Avukatla görüşmek hataydı. Çocuklarının babaya, onun işe bir kocaya ihtiyacı vardı. Babasının hastalığından beri Jane ilk kez kocasını kazanmak istiyordu. Nicole, onun Cal'ı bırakıp gideceğini düşündüyse, yanılıyordu. Ailesi için azimle savaşacaktı.

Herhangi bir açıklama yapmadan, Jane avukatın bürosundan çıktı ve doğru eve gitti. Telefonda bir mesaj onu bekliyordu. Cal'ın aşk dolu sesini tanımıştı hemen. Heyecandan elleri titremeye başladı. Kocasıyla konuşmak istiyordu. Ancak telefonu cevap vermedi. Acaba oraya gelmek için havaalanına mı gitmişti. Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Genç kadın çocukları alıp eve dönmeyi planlamıştı kafasında.

"Tekrar arayacağım."

"Bırak o gelsin. Noel'i hep beraber, burada kutlarız." Stephanie kızından ve torunlarından ayrılmak istemiyordu.

"Anne sen Laurie Jo ile Meksika'ya gitmeyecek misin?"

"Evet, biliyorum ama ..."

“Aması yok, gidiyorsun. Tam ihtiyacın olan şey bu. Biraz kendine gelirsin. Tatil gibisi yok.”

“Baban öleli iki ay bile olmadı.”

“Babam senin odaya kapanıp yas tutmanı mı isterdi sanıyorsun?”

Annesi durgunlaştı. “Beni eğlendirmek için neler yapardı.” Eski günleri hatırlayıp içini çekti.

“Babam hep neşeli olmanı isterdi.”

Jane bavulları toplamaya başladı. “Ellie’yi arayacağım. Hangi uçakla geleceğimizi ona söylerim. Glen, Cal’ı bulur.”

Paul battaniyesini bavula sokmaya çalışıyordu. “Anne, eve mi gidiyoruz?” Jane oğluna baktı. Ev ne güzel bir kelimeydi. Kendi evi hepsinden daha güzeldi elbette. Cal ile beraber yapmışlardı dekorasyonunu.

Ellie’ye ulaşmak zor olmamıştı. Dükkânındaydı. “Ellie ben Jane.”

“Jane?” Ellie heyecanla dolmuştu.

“Eve dönüyorum.”

“Ne? Eve mi? Çok sevindim, inan.” Ellie kulaklarına inanamıyordu.

“Dinle lütfen. Cal, California’ya geliyor ama ne zaman olduğunu söylememiş. Benim bundan haberim yoktu, çocuklarla beraber Promise’e dönmek üzere bilet aldım.”

“Cal seni mi aradı?”

“Aramış, ama yoktum. Mesaj bırakmış. Sonra ona ulaşamadım. Bu çok çılgınca ama çok güzel Ellie. Ben Cal ile Promise’e aitim.”

“Seni ne kadar özlediğimizi bilemezsin, Jane.”

“Uçuş numaramı yaz. Zamanında Cal’a iletebilirsin umarım.”

“Onu bulurum, merak etme sen.”

Jane eltisinin işin üstesinden geleceğinden emindi.

Cal sabah kalktığında evdeki ufak tefek işleri elinden geldiğince tamamlamaya çalıştı. Gitmek üzere hazırды. Glen, Dallas’a, Sığırcılar Kooperatifinin konferansına gitmişti. Akşama ancak dönecekti. Uçağı daha önce olduğu için görüşemeyeceklerdi.

Verdiği karardan memnundu. Ancak daha önce neden makul düşünmemişti? Neydi onu durduran? Karısına ve ailesine olan sevgisi gurunundan önce gelmeliydi. Ailesi ve arkadaşları bunu kendisine anlatmaya çalışmışlardı. O hayatının anlamı olan, en çok değer verdiği şeyleri kaybedeceği gerçeğiyle yüz yüze gelene kadar, boş vermişti öğütlere.

"Onu aradım ve barıştık. Sen benim gözlerimi açtın."

Genç kızın yüzünden düşen bin parçaydı. "Ben... Kutlarım. Jane'e ve sana mutluluklar diliyorum." Hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu. "Yani sonunda karına dönmeye karar verdin demek." Omzunu silkti. "Çok kötü. İkimiz çok mutlu olabilirdik."

Nasıl biriydi bu kız, bu cüreti nereden bulabiliyordu? Jane'e inanamıyordu o zaman. Karısı haklıydı. Bu kız onu kafasına takmıştı.

"Benden uzak dur. Hayatımdan çık git. Seni bir daha çevremde görmek istemiyorum. Beni asla arama."

Kız gözlerini kaçırdı. Utanmıştı. "Böyle düşündüğüne üzuldüm."
Cal dönüp dışarı çıktı.

Uçak gece yarısından sonra inişe geçti. Çocukların ikisi de uyuyordu. Jane hâlâ onları karşılamaya gelecek biri olup olmadığından emin değildi. Yolculuk boyunca kocasıyla barışmasını hayal edip durmuştu. Eski güzel günlere dönmeyi çok istiyordu.

İndiklerinde Jane baş üstünden el bagajlarını topladıktan sonra Paul'ü uyandırdı. Küçük çocuk gözlerini ovuşturuyordu. Belli ki eve döndüklerinden, babasına kavuşacağından habersizdi. Sırt çantasını takıttan sonra annesinin önünde, dar koridorda ilerlemeye başladı.

Terminale girdiler. Bavulları dönmeye başlamıştı bile. Bir hamalın yardımıyla, hepsini el arabasına yüklediler. Çıkışa doğru yöneldiklerinde genç kadın endişeliydi. Acaba haber Cal'a ulaşmış mıydı? Gelip onları karşılayacak mıydı? Kapıya doğru baktı. Kocası görünmüyordu. Hayal kırıklığı içine oğluna sarıldı. Çiftlik oldukça uzaktaydı. Nasıl gideceklerini düşünmeye başladı. Gece yarısı taksiden başka bir seçenek yoktu.

"Jane... Jane!"

Cal'ın sesiydi bu. Genç kadın fırladık gibi döndü. Kocası danışma bankosunda el sallıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar neşeli görmemişti. Koşarak yanlarına geldi. "Seni kapıda göremeyince çok endişelendim."

Paul bir çığlık attı. Babasını görünce tamamen uyanmıştı. Sırt çantasını atıp babasının kollarına koştu.

Jane, baba oğlun hasretle sarmaş dolaş hâllerini görünce duygulanmıştı. Gözlerinin dolduğunu fark etti. Paul dili döndüğünce neler yaptığını anlatmaya başladı. Hiç durmadan heyecanla konuşuyordu.

"Dur bir dakika." Cal ayağa kalkıp Jane'e doğru yürümeye başladı.

Jane kucagında Mary Ann ile kocasının yaklaşmasını bekliyordu.

O kadar derin bir öpüşme oldu ki aralarında, bu bir filmde olsa sansürlenirdi. Cal telefonda bıraktığı mesajını kanıtlamak istiyor gibiydi. Jane daha önce gözlerine ulaşan yaşların akmasına izin verdi.

Noel öncesinin yoğun kalabalığı terminalde onları izliyordu. Cal fısıldadı. "Seni seviyorum Jane."

Jane kocasının da gözlerinden yaş geldiğini fark etti. "Ben de seni Cal. Hem de eskisinden daha çok."

"Oh, tatlım. Beni affet."

"Sen de beni Cal. Ben de birçok hata yaptım."

"Dersimi aldım. Hayat bana dersimi verdi."

"Sensiz hiçbir şey olmuyor. Sen benim evimsin, aldığım nefessin."

"Oh, Jane. Hadi eve gidelim." Karısını bir kez daha öptü.

Sabaha kadar hiç durmadan konuştular. Bir konudan diğerine geçiyorlardı. Birbirlerine hatalarını itiraf ettiler. Güldüler, bir daha yapmayacaklarına dair birbirlerine söz verdiler. Sık sık sarılıp öpüşüyorlar, dudakları ayrılmak istemiyordu.

Uzun yolculuk Jane'i yormuş olsa da, uyumak istemiyordu. Aklındaki kocasına söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Cal... Cal. Bir dakika dur." Ateşli öpüşmeyi kesmişti.

"Evet?" Cal karısını omuzlarından öpmeye başladı.

"Bilmen gereken bir şey var."

Genç adam öpmeyi bırakmadan sordu. "Neymiş o?"

"Doğum kontrol hapını kestim."

Cal birden dikildi. "Ne yaptın?"

Karısı cevap vermedi aşk dolu gözleriyle bakıyordu.

"Yani hamile kalmak istiyorsun, öyle mi?" Bir kahkaha attı.

Jane kocasını boynundan öpmeye başladı. "Kapıyı açık bırakmaya karar verdim."

"Üçüncü çocuğu mu istiyorsun?"

"Üç uğurlu sayımdır."

"Erkek olursa babanın ismini veririm."

"Harry Patterson." Babasına benzeyen küçük bir erkek çocuğu hayal etti. "Babam memnun olur."

İki gece sonra Cal ve Jane, çocuklarla beraber kilisede Noel ayinine katıldılar. Onları tekrar bir arada görmek kasabadakileri memnun etmişti. İlk içeri girdiklerinde herkes onları gülümseyerek karşılamıştı. Bazıları yerlerinden kalkıp yanlarına gelmiş, tebrik etmişti. Papaz Wade, kürsüye çıktığında ilk olarak gözleriyle Cal'ı aradı. Bulunca da anlamlı bir şekilde gülümsedi. Jane, kocasının da papaza gülümsediğini görünce kulağına fısıldadı. "Wade ile de mi konuştun sen?"

Cal başıyla onayladı.

"Ne dedi peki?"

"Sonra söyleyirim."

Genç kadın ısrar etti. "Şimdi söyle."

Cal içini çekti. "Her papazın söyleyeceği şeyleri. Vaaz verdi."

"Ne?" Jane kaşlarını havaya kaldırdı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Noel arifesinde, kocasıyla, ailesiyle beraber olmak, aynı ortamı paylaşmak büyük bir mutluluktu.

Sıralara geçip oturduklarında Glen ve Ellie çocuklarıyla beraber henüz gelmişlerdi kiliseye. Yanlarında Phil vardı. Phil Jane'e göz kırptı. Karşılıklı gülümseyerek selamlaştılar.

Yeni gelenlerin de oturmasıyla org sesi duyuldu. İlahi kitapçıklarını çıkardılar. Hep birlikte, müzik eşliğinde okumaya başladılar. Ayın bir süre sonra koronun tanrıya şükreden şarkısıyla sona erdi.

Jane, Cal'ın gözleriyle onu süzdüğünü fark etmişti. Gülümseyerek karşılık verdi kocasına. Herkes ayaklanmıştı. Onlarda ayağa kalktılar. Kalabalık içinde dışarıya çıkıyorlardı. Jane babasının da orada olduğunu düşündü. Oralarda bir yerde onu izliyordu.

Phil herkesten önce dışarı çıkmıştı. Paul dedesini görür görmez ona doğru koşmaya başladı. Yaşlı adam çöküp çocuğu karşıladıktan sonra kucasına alıp ayağa kalktı.

"Kutlayacak ne çok şeyimiz var."

"Evet baba. Hem de çok." Cal babasına sarıldı. Diğer kolu karısının omzundaydı. Hep birlikte eve dönüyorlardı.

